

Giới thiệu Về Đẹp Nông Thôn

Truyện xuyên không Về Đẹp Nông Thôn nói về đột nhiên xuyên tới một gia đình nhà nông nghèo khó. Cũng may, nàng được mẹ thương, chị em lại hòa thuận. Để cải thiện tình cảnh trong nhà, nàng đem những hoa văn đa dạng phác thảo từ kiếp trước bán cho hàng thuê, kiếm được phần bạc đầu tiên.

Mua đất mua ruộng, làm dưa chua đem bán. Dưa chua nhỏ bé nhưng cũng có thể kiếm ra tiền. Kéo người bán xứ đầu cò, môn nghệ thuật hiện đại lại bị nàng tại niên đại này đùa giỡn tới vui vẻ. Bán dưa chua, mở hàng thuê, vui đùa bài nghệ, còn câu được mỹ nam quyền thế. Từng ngày trôi qua rất tự tại..

Cùng theo dõi tiếp tựa truyện hay để xem cuộc sống đầy thú vị của nàng đang chờ đón nàng phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Vừa Tới Dị Thế.

Lọt vào tầm mắt là một vách tường bằng đất, vài cái ghế gỗ thấp. Trên đỉnh giường treo một tấm màn. Giường tuy khắc hoa nhưng lại rất mộc meo. Trong đầu nàng bỗng mê muội.

"Đây là đâu?" Mạc Ngự Nhân âm thầm kinh hãi. Rõ ràng mình và bạn tốt đang bơi tron hồ bơi ở khu du lịch, đột nhiên bị chuột rút, sau đó đầu óc liền trống rỗng.

"Trời ơi, đừng nói là mình xuyên không nha?" Mạc Ngự Nhân nghĩ thầm.

Cẩn thận đánh giá bốn phía. Bốn bên đều là tường đất, bên tường kê một cái bàn, trên bàn có vài cái chén và một ấm trà, ngoài ra còn có một bình sứ, trong đó cắm mấy bông cúc non. Điều này khiến hai mắt Mạc Ngự Nhân sáng ngời. Thoạt nhìn người nhà này cũng có chút lãng mạn đó.

"Ngự Nhân, Ngự Nhân, nhìn xem nướng mang gì tới cho con này. Là canh cá đó. Là cá trích đệ đệ con bắt dưới sông lên đó. Nướng hằm canh cho con. Nhân lúc con nóng uống mau đi."

Mạc Ngự Nhân đang đánh giá căn phòng thì bị một âm thanh vang tới làm giật mình.

Từ cửa tiến vào là một phụ nhân tuổi chừng ba mươi, mặc y phục bằng vải thô, trên đầu cắm một cây trâm bạc.

Phụ nhân kia vừa thấy Ngự Nhân, trên mặt cười thật hiền lành nói: "Ngự Nhân, đến đây, nướng đỡ con đứng dậy. Đã một ngày chưa ăn cái gì, đói bụng phải không?"

Đây là mẹ của khối thân thể này? Bộ dạng thoạt nhìn thực xinh đẹp, da trắng nõn, rất đoan trang. Mạc Ngự Nhân thầm nghĩ.

"Để con tự ăn"

"Để nướng dứt. Con còn nhỏ, thân thể yếu ớt, lần này lại vì cứu đệ đệ mà rơi vào nước, thân mình bị lạnh. Cả tháng này còn chưa đỡ, hôm nay lại đột nhiên té xỉu nữa. Hừ chết nướng." Phụ nhân nói

Ồ, ra là vậy. Mình cứ nhiên lại đứng lúc nhập vào khối thân thể này. Cũng tốt, từ nay về sau mình có thêm nướng và đệ đệ. So với kiếp trước cô đơn một mình thì tốt hơn nhiều.

Mạc Ngự Nhân trong lòng đã tiếp nhận thân phận mới của mình.

Mạc Ngự Nhân từng ngậm từng ngậm uống canh cá phụ nhân kia dứt cho, trong mắt dâng lên một màn nước. Có người thiết tình yêu thương mình thật tốt. Tuy rằng nhà không giàu, nhưng so với những chuyện này đã trải qua trước đây mà nói, thì nàng tình nguyện có một gia đình nhỏ ấm áp hơn nhiều. Có người nhà yêu thương, cùng nhau hòa thuận sống qua ngày. Còn về phần vinh hoa phú quý, tin tưởng rằng chỉ cần mình và người thân cố gắng, ước mong này khẳng định không phải quá xa xôi.

Uống xong canh cá, phụ nhân kéo tay Ngự Nhân sờ sờ: "Ngự Nhân, tuy nói cha con qua đời sớm, nhưng còn có nướng, nướng nhất định sẽ chăm sóc tỷ đệ các con chu toàn. Lần này con vì cứu đệ đệ mà rơi xuống nước, chờ thân thể con khỏe mạnh hoàn toàn. Nướng sẽ đi thuê, nhất định không để tỷ đệ các con đói bụng."

Phụ nhân cúi đầu, lấy tay lau mắt. Điều tự trách mình vô năng, nếu lúc trước không phải vì cái gọi là tranh đoạt thì cũng không đến nỗi như bây giờ. Nhìn trong nhà nghèo rớt mồng tơi, lại nhớ tới lúc cha bọn nhỏ còn sống, tuy nói mỗi bữa cơm cũng chỉ có màn thầu chay, nhưng ít nhất cũng có thể để tỷ đệ bọn chúng no cái bụng.

Mạc Ngự Nhân uống xong canh cá, thân mình dần dần có chút khí lực, tựa đầu vào giường. Xem ra trong nhà thật sự rất nghèo, cả bàn trang điểm cũng không có. Tủ quần áo cũng cũ, phòng chường quần áo bên trong cũng chẳng mới. Sân nhà cũng là đất, hoàn hảo là đã được quét tước sạch sẽ. Chung quanh tuy nói cũ nát, nhưng thoáng ở chỗ rất gọn gàng, xem ra nương là một người phụ nữ đảm đang.

Nghèo thì sao chứ, trước đây mình không phải cũng từ hai bàn tay trắng mà mua được nhà, mua được cửa hàng sao? Cũng không sợ, chỉ sợ không có chí khí. Mình có thể trọng sinh tại thế giới này, trong lòng vẫn rất vui vẻ, ít nhất có thân nhân, điểm ấy đã đủ rồi. Dựa vào năng lực của mình, tin tưởng có thể đứng vững được ở nơi này, có thể dẫn mọi người tới những ngày tháng tốt đẹp. Mạc Ngự Nhân tràn đầy tự tin nghĩ.

"Tỷ, tỷ." Một trận ồn ào từ cửa vang lên, tiếp theo là ba cây củ cải trực tiếp xuất hiện, bỏ nhào lên giường. Một đứa ước chừng mười tuổi, trên người mặc y phục xám trắng chấp vá. Một đứa khoảng bảy tuổi, búi một búi tóc nhỏ, còn đứa cuối cùng thì chỉ mới khoảng bốn tuổi. C....cá....cái này vượt quá tưởng tượng của Ngự Nhân rồi. Nguyên tưởng rằng chỉ có một đệ đệ, giờ lại nháy ra một đại đệ, một tiểu muội, lại còn một đệ đệ nhỏ nữa. Cũng khó trách sao trong nhà lại khó khăn như vậy.

"Tiểu Hổ, tiểu Mỹ, tiểu Kỳ. Các con không được phá tỷ tỷ, thân thể nó còn chưa khỏe đâu. Tiểu Hổ, con mang theo tiểu Mỹ nấu cơm đi. Tiểu Kỳ, con ở lại, bồi nương và tỷ tỷ." Phụ nhân lưu loát phân phó. "Biết rồi, nương.", "Tỷ, đệ đi nấu cơm, một hồi sẽ bùng tới cho tỷ. Tỷ nghỉ ngơi cho tốt nha." Tiểu Hổ ngoan ngoãn kéo theo tiểu Mỹ ra ngoài.

Thoạt nhìn mấy đứa nhỏ cũng không tệ, bộ dạng ngoan ngoãn, hẳn là nương dạy dỗ không tồi. Không biết tại nó có biết chữ không, thường trong tình cảnh này, phải rất dư thừa mới có thể để bọn nhỏ đi học.

Nếu không phải vì cha của bọn chúng vì để các con có cơm ăn, theo đám người Bạch Tử thúc ra khỏi thôn nhận việc, giúp người khác xây phòng ở, ai biết được, đột nhiên tưởng súp, cha chúng bị đè, cứ như vậy bỏ lại đám cô nhi quả phụ. Lúc đó rất khó khăn, năm tỷ đệ bọn họ đều còn nhỏ, thúc bá trong thôn không ai giúp, ông nội bà nội lại càng không thể trông cậy vào, họ còn hận không thể đuổi họ đi càng tốt. Hà thị ôm tiểu Kỳ, sắc mặt âm ảm, rừ đầu, trong lòng đau khổ.

Ruộng chỉ còn vài mẫu đất khô cằn, không trồng được lương thực gì. Đất tốt đều bị gia gia nãi nãi của chúng lấy hết, còn dưới danh nghĩa tốt đẹp là trông giúp. Chỉ là tới giờ, trông qua hai năm rồi cũng không đưa được một gốc thông nữa. Bình thường, nhà chỉ sống dựa vào việc trông mấy loại khoai ngô linh tinh gì đó, sản lượng không cao, chỉ đủ cho cả nhà không đói. Đây là lúc thu hoạch tốt, gặp lúc ông trời tâm tình không tốt, mọi người đều đói bụng.

Nhìn nương đang trầm tư, cả người toát ra hơi thở áp lực, cảm giác đau khổ. "Nương, con muốn ra sân ngồi một chút, hít thở không khí." Mạc Ngự Nhân ngẩng đầu nói.

Hà thị cuống quýt buông tay tiểu Kỳ, nâng Mạc Ngự Nhân dậy, đưa nàng ra sân.

Sân không lớn, bốn phía đều là tường đất cao nửa thước. Bên góc tường phía đông có chút ít củi, còn có một đám hoa cúc. Nói vậy hoa trong phòng chính là hái từ đây đi. Bên cạnh còn có mấy cây gậy trúc, chắc là dùng để phơi quần áo. Góc tường phía tây là một cái lồng gà, chỉ là chẳng có con gà nào cả, có vẻ là lồng đã vỡ đi. Còn có cuộc xeng này nọ. Sân chính sân là một cánh cửa cũ nát. Trong nhà vô cùng đơn giản, nơi nơi đều lộ rõ cảnh nghèo khổ.

Sau phòng ở còn có sân sau, nhìn từ đây qua thì không thấy gì. Phòng chường bên trong cũng không có gì đáng giá để xem. Mạc Ngự Nhân tỉ mỉ đánh giá bốn phía, càng xem càng hiểu rõ tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Làm Quen Nhà Mới

"Nương, tỷ tỷ, ăn cơm thôi." Tiểu Hổ từ phòng bếp gọi vọng ra.

Phòng bếp được xây ở cạnh sân, lát bằng cỏ tranh, bốn bề đều hở. Bây giờ là mùa hè thì không sao, tới mùa đông thì không biết làm sao để nấu cơm nữa, sợ là lạnh không chịu nổi.

Đồ ăn bày ra trên cái bàn cũ nát ở nhà chính, tuy vậy, bàn vẫn được lau rất sạch. Một đĩa dưa muối nhỏ, thoạt nhìn chắc là do tiểu Hổ làm, còn có một đĩa rau trộn. Nhìn chén canh súp, sợ là không mở ít muối rồi. Còn có một rổ bánh ngô. Đồ ăn thực đơn giản, so với nhà bình thường thì không đáng nhắc tới.

Than nhẹ một tiếng, Mạc Ngự Nhân cầm lấy đôi đũa, gấp ít rau và bánh ngô bắt đầu ăn cơm. Trên bàn cơm rất im lặng, mọi người không nói, chỉ tập trung ăn. Ngay cả tam đệ tiểu Kỳ nhỏ nhất cũng im lặng, nhìn qua rất có gia giáo. Thật không biết một phụ nhân nhà nông như nương sao có thể dạy dỗ lễ nghi trên bàn cơm được tới như vậy.

Cơm nước xong, tiểu Mỹ nhu thuận thu thập bát đĩa đi vào bếp rửa. Tiểu Hồ mang theo tiểu Kỳ ngồi xổm ở sân xem kiến. Nhà chính chỉ còn lại Hà thị và Mạc Ngư Nhân. Ngư Nhân kiếp trước và Ngư Nhân kiếp này cùng tên, tốt quá, nếu không nàng sẽ có cảm giác không được tự nhiên. Hà thị ngồi trên ghế, nhìn Ngư Nhân, muốn nói lại thôi.

"Nương, sao vậy, có chuyện gì vậy ạ?" Ngư Nhân hỏi.

"Nương muốn cùng con thương lượng. Con cũng đã mười ba rồi, trước kia con không thích may vá này nọ, nương cũng không bắt con. Tốt xấu gì lúc đó cha con cũng còn, sống không quá khổ." Nói tới đây, Hà thị lại âm ỉ. Cái này cũng không trách được con bé, muốn trách cũng chỉ có thể trách số mệnh. Chỉ là, hiện tại cha sắp nhỏ đã mất, gia đình này chỉ có thể dựa vào mình và Ngư Nhân. "Trước kia thì không sao, nhưng hiện tại, trong nhà ngày càng... ngày càng khổ, nương muốn cho con theo nương học trồng trọt, may vá, như vậy tốt xấu cũng có thể bỏ sung chút đồ dùng. Lúc họp chợ, cầm lên bán, nhiều ít cũng đổi được chút tiền về." Hà thị cuối cùng cũng nói ra tính toán của mình.

Thêu hoa, nghe là biết không làm nổi. Kiếp trước nàng ngay cả nút áo cũng không khâu được, hiện tại bảo nàng cầm cây kim nhỏ kia mà may, nhất định không được. Hơn nữa, ngồi vài canh giờ, mắt nhìn chăm chăm miếng vải, kia không phải là đòi mạng nàng sao? Không được, không được. Nghĩ vậy, Ngư Nhân ngẩng đầu." Nương, con trước kia chưa từng may qua cái gì. Hiện tại mới bắt đầu học thì không kịp đâu. Nếu không cứ để tiểu Mỹ theo nương học, con mang tiểu Hồ trồng trọt chút đồ ăn đi."

Tiểu Mỹ, đừng trách tỷ tỷ, tỷ cũng cũng cảm nổi kim thêu đâu. Tỷ sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp kiếm tiền, để mấy đứa sống tốt hơn.

"Được rồi, nương nói vậy thôi, nếu con thật không muốn thì để tiểu Mỹ theo nương." Hà thị bắt đầu dĩ nhiên.

"Nương, con muốn qua sân sau xem, nương đỡ con qua đi." Ngư Nhân làm nũng nói.

Dưới cái nâng của Hà thị, Ngư Nhân đứng giữa sân nhìn nhìn. Oa, phòng không lớn, tiền viện cũng không, không nghĩ rằng hậu viện lại lớn như vậy. Trái phải đều rộng không ít. Lúc trước không chú ý, hiện tại đứng ở đây mới phát hiện chung quanh nhà mình không có người. Phía sau hậu viện giáp với một ngọn núi. Núi không lớn không nhỏ, là núi hoang. Hiện tại là ngày đại hạ, trên núi cũng không có mấy cây cối. Liếc mắt nhìn một cái chỉ thấy vài bụi cây thấp bé, còn lại toàn đá. Núi không phải núi tốt, bắt quá, bây giờ còn chưa lên tới đó nhìn, chưa thể kết luận được là có ích gì không. Hậu viện có mấy luống đất trồng rau. Rải rác mấy thứ rau xanh dưa chuột này nọ. Rất ít, vừa nhìn là biết dinh dưỡng không đầy đủ. Trừ bỏ đất trồng rau, còn có một cái giếng nước, một nhà tranh nhỏ thấp bé. Mấy chỗ khác đều trống rỗng, vừa nhìn là biết.

Trở lại trong buồng. Vừa nằm xuống, trong lòng Ngư Nhân cũng ề ề. Nhìn gia đình này, kết hợp với cảm xúc vốn có của thân thể này, Ngư Nhân nắm tay Hà thị, nói:" Nương, đừng lo lắng, cũng đừng nản lòng. Cha mất, nhưng còn con và nương cùng nhau chiếu cố mấy đứa nhỏ, sẽ có ngày sống khá hơn."

"Con ngoan. Nương không sao, nương thương các con thôi. Nương sẽ cố gắng. Chờ về sau cùng nhau sống những ngày lành. Con trước nghĩ ngợi đi, để thân thể dưỡng tốt là quan trọng nhất. Nương đi thêu ít đồ. Ba ngày nữa có họp chợ, nương đem bán lấy ít tiền." Hà thị an ủi Ngư Nhân. Nhìn nương rời khỏi phòng, Ngư Nhân âm thầm thở, nhất định phải mau chóng tìm biện pháp kiếm tiền.

Vì mình, cũng vì thân nhân.

"Tỷ tỷ." Nghe giọng nói này liền biết là đại đệ tiểu Hồ tính tình nóng nảy rồi. Ngư Nhân mỉm cười nhìn mấy đệ đệ muội muội này. Đứa nào cũng rất đáng yêu, được nương chính đốn thực gọn gàng.

"Tỷ, đệ sau này sẽ không nghịch ngợm ham chơi nữa. Nếu không phải tại đệ, tiểu Kỳ cũng sẽ không đi theo đệ mà lao vào nước. Nếu không như vậy, tỷ cũng sẽ không vì cứu tiểu Kỳ mà bị chìm. Đều tại đệ không tốt."

Tiểu Hồ khổ sở muốn khóc.

"Được rồi được rồi, tỷ hiện tại rất tốt, không có việc gì. Ngày mai tỷ có thể tự mình ra ngoài đi lại, tỷ còn muốn mang đệ đi chung quanh một chút. Ở trong phòng cũng khó chịu."

"Tiểu Kỳ nữa, tiểu Kỳ cũng muốn đi cùng tỷ tỷ, nhị tỷ cũng đi nữa." Tiểu Kỳ đáng yêu ghé vào bên giường, nhìn đại tỷ nhà mình.

"Được, ngày mai cùng đi. Bắt quá, phải lưu lại một người ở nhà với nương." Ngư Nhân an ủi.

"Tỷ, để muội ở lại, muội có thể giúp nương chọn chỉ, se chỉ. Nương trước kia cũng không cho muội đụng vào đồ thêu của nương, nói muội còn quá nhỏ. Chỉ là muội đã bảy tuổi, có lúc còn trộm kim của nương may y phục cho mình đó." Tiểu Mỹ trừng mắt thật to nhìn Ngư Nhân.

Nhìn mấy đệ đệ muội muội ngoan ngoãn nhà mình, Ngư Nhân trong lòng rất cảm động. Có người nhà thật tốt, có huynh đệ tỷ muội thật tốt. Nàng âm thầm quyết định, ngày mai nhất định phải đi nhìn khắp nơi, nhìn xem có thể tìm được biện pháp kiếm bạc không. Đúng rồi, còn phải hỏi xem đây là niên đại gì. Nếu như là niên đại có thật trong lịch sử, có lẽ có thể dựa vào chút kiến thức lịch sử ít ỏi của mình kiếm ít bạc.

Mặt trời đã muốn lặn, hoàng hôn buông xuống, ngày đầu tiên tới dị thể cứ vậy sắp trôi qua. Tương lai chờ đợi mình sẽ là cái gì, là những ngày tràn ngập nắng hay trời âm u đen tối. Cái đó cũng không quan trọng, chỉ cần trong lòng có hy vọng. Hết thấy khó khăn đều sẽ qua. Dựa vào hai bàn tay mình, nhất định có thể gạt hái được tốt đẹp, để người nhà có thịt ăn, có áo đẹp mặc. Ngày đó sẽ không quá xa. Ông trời nếu đã cho mình xuyên tới thân thể này, nhất định có đạo lý của ông. Mặc kệ là tốt hay xấu, Ngư Nhân đều cảm tạ ông. Cảm tạ ông trời cho mình có người nhà, có huynh đệ tỷ muội, nhiều đó đã đủ rồi. Ngư Nhân trong lòng đã dần tiếp nhận thân phận mới.

Cố lên, Ngu Nhân, người sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quen Thuộc Hoàn Cảnh

Ngày kế tiếp, thời tiết rất tốt. Ngu Nhân đã sớm tỉnh, tùy tiện rửa mặt. Tiếc rằng không cách nào đánh răng như trước, bắt buộc dĩ phải lấy chút muối trong bếp để súc miệng, lúc này mới thôi. Ngu Nhân cảm giác thân thể mình so với ngày hôm qua đỡ hơn nhiều. Ít nhất cũng có thể tự mình làm việc, không cần nâng đỡ.

Đứng trong viện, bầu trời trong xanh, ngàn dặm không mây, ngày thật tốt. Hy vọng đây là khởi đầu đầy hy vọng. Bây giờ còn sớm, nắng coi như còn dịu, lại thỉnh thoảng có gió thổi qua nữa. Thực thoải mái. Bốn phía gian nhà đều là màu xanh biếc đã mất, xa xa là từng mảnh đất vườn. Xa hơn nữa chính là núi cao, sau viện vẫn là ngọn núi hoang nhỏ hôm qua nhìn thấy.

Không biết bên kia núi là gì. Hôm nay nên tìm cơ hội lên nhìn thử. Đem hoàn cảnh chung quanh tìm hiểu biết rõ ràng thì mới có thể tính toán được.

Trông lại gần, trong viện mọc đầy cỏ, mấy cây cỏ này thật ra lớn lên rất tươi tốt, khiến cho sân thêm một màu xanh ngát. Sân quét thật sạch. Nương sáng sớm có lẽ đã tới đây, điểm tâm chắc cũng đã làm xong.

Duỗi chân mấy cái, lại chạy tại chỗ vài chap, Ngu Nhân làm vài động tác thể dục đơn giản. Thân thể này trước nay không tốt, cũng không dám làm quá, kế hoạch tập thể dục cứ chậm rãi mà làm.

Tập xong, Ngu Nhân vào buồng trong. Tiểu Hồ và tiểu Mỹ còn ngủ, mùa hè ngày dài, ăn theo giờ hiện đại, thì bây giờ hẳn là khoảng sáu giờ. Nhìn bọn nó ngủ say sưa, thật không nhẫn tâm đánh thức. Tiểu Kỳ ngủ với nương. Trong nhà có hai sương phòng, ở giữa là nhà chính, tổng cộng là ba phòng. Trên sàn đều là đất.

“Tiểu Hồ, tiểu Mỹ, rời giường thôi. Mặt trời chiếu tới mộng rồi.” Ngu Nhân chọt chọt nách tiểu Hồ. Tiểu Hồ lăn lông lốc bò lên, vừa dụi mắt vừa nhìn Ngu nhân.” Tỳ, sao tỳ không gọi đệ sớm một chút. Đệ còn muốn giúp nương làm điểm tâm.” Ngu Nhân không khỏi cười. Tiểu tử ngốc này, thật sự hiểu chuyện. Nương dậy từ sớm, cơm nước cũng xong lâu rồi.

“Nương nấu rồi, mấy đứa mau dậy vệ sinh đi. Hôm nay mấy đứa và tỳ sẽ ra ngoài, tỳ muốn đi dạo.” Ngu Nhân một bên đẩy tiểu Mỹ, một bên nói.

Điểm tâm chẳng qua chỉ là vài cái bánh bột ngô, còn một thố canh gạo kê, một đĩa dưa muối. Rất đơn giản, nhưng Ngu Nhân ăn rất ngon. Thời đại này thật tuyệt, cái gì cũng tươi tốt, không bị ô nhiễm. Ăn vào miệng thật thơm.

Cơm nước xong, Ngu Nhân và nương nói chuyện, rồi mang tiểu Hồ ra ngoài.

“Tỳ, đi chậm một chút, từ nhà ta đến thôn cũn không gần, cẩn thận đá trên đường. Ài, nếu hồi xưa cha không cãi nhau với ông bà nội thì chúng ta đâu cần rời thôn xa như vậy.” Tiểu Hồ vừa đi vừa nói chuyện.

Thoạt nhìn cái nhà này còn rất nhiều chuyện phải tìm hiểu đây. Ít nhất là quan hệ thân thích và hàng xóm láng giềng cũng cần phải hỏi thăm. Ngu Nhân vừa đi vừa suy nghĩ.” Tiểu Hồ, đệ nói xem vì sao cha cãi nhau với ôn bà nội, tỳ vẫn chưa rõ.” Ngu Nhân bắt đầu nói lời khách sáo với đại đệ.

“Tỳ, sao tỳ không rõ được, trước kia không phải tỳ vẫn thân cận với cha sao? Sao hiện tại lại không rõ.”

Tiểu Hồ lắc người khinh thường, bắt quá vẫn nói tiếp.” Cha vẫn theo Bạch Tứ thúc ra ngoài làm việc, nhiều ít cũng có thể kiếm chút tiền cho gia đình, so với thúc thúc tốt hơn nhiều. Tính tình cha lại ngay thẳng, không quen nhìn ông bà nội bất công. Trong nhà có đất vườn tốt đều phân cho đại thúc và tiểu thúc, tới nhà chúng ta chỉ còn mấy oa đất hoang. Cái nhà sau núi hoang đưa cho chúng ta nói là cấp nhà. Nói thật dễ nghe. Người nào khôn biết, núi kia ngay cả cây cũng không lớn nổi. Cha trước kia lúc chưa thành thân, kiếm được tiền đều đưa cho gia đình. Gia đình con bà nó. Cha thành thân còn sau cả đại thúc và tiểu thúc. Tiền của cha đều trợ cấp cho mấy thúc thúc hết.” Tiểu Hồ thở phì phì.

“Lúc cha thành thân, bọn họ nói muốn ở riêng. Kết quả là phân gia. Cha trong cơn tức giận, liền mang theo nương tới sau núi hoang xây nhà ở. Nhà trong thôn cũng bỏ luôn. Đương nhiên, ông bà nội cũng sẽ không cho ông, sớm bị thúc thúc bọn họ chiếm rồi.” Tiểu Hồ nói xong, một cước đá hòn đá nhỏ đi xa.

Ngu Nhân đối với ông bà nội trên danh nghĩa đại khái có chút ấn tượng.

Ước chừng đi non nửa canh giờ, tới cửa thôn, một đám con nít ngồi trên mặt đất,

“Tiểu Hồ, lâu không thấy ngươi tới chơi, đến đây, chơi đá thạch với bọn ta này.”

Một thằng nhóc cỡ tuổi tiểu Hồ hô lên.

“Lâm tử, ta không chơi, gần đây tỷ ta bị bệnh, ta phải phụ giúp nương. Các nươi chơi đi, ta mang tỷ ta đi dạo.” Hồ tử đáp.

Cửa thôn có mấy cây dương cao lớn, lá cây xào xạt rung. Có mấy cái cối xay lớn quăng ở đó, chắc là đã bỏ rồi.

Tiếp tục đi vào thôn, gió thổi lên từng trận bụi cát. Chỗ này cổ đại thật không tốt, gió một chút sẽ có bụi đất.

“Ngư Nhân, lại đây, nghe nói mấy ngày trước cháu sinh bệnh, qua đây cho thím xem một chút.” Một phụ nhân béo người từ trong nhà đi ra.

“Bạch tam thăm, tỷ của con vừa khỏe, ghé thôn đi dạo một chút.” Tiểu Hồ iafinh trả lời. Hoàn hảo, may là có tiểu Hồ, nếu không chính mình cũng không nhớ ra người này, rất không ổn. Ngư Nhân âm thầm may mắn. “Tam thăm, con và tiểu Hồ tùy tiện đi một chút, sẽ không qua ngôi. Tụi con đi trước nha.”

Ngư Nhân chạy nhanh kéo tiểu Hồ đi. Nhà cửa trong thôn kết cấu chủ yếu là có sân sau. Chỉ là có lớn có nhỏ. Chắc là liên quan tới giàu nghèo.

Ở trong thôn vòng vèo một hồi, thỉnh thoảng lại tiếp đón vài người. tiểu Hồ đều giành đáp trước, điều này cũng miễn cho Ngư Nhân gặp nguy. Minh mới tới đây, chưa nhận thức nhiều người. Hiện tại thông qua tiểu Hồ, chính mình cũng biết được một ít. Xem mọi người mặc, nam đều là áo dài màu xám trắng, dưới là quần bằng vải bố. Nữ cơ bản cũng là áo dài xám trắng, nhưng khoác thêm áo choàng ngắn, hạ thân đều là váy dài, không đồng nhất. Cổ đại là cổ đại, cũng không biết là người triều đại nào. Một chút nên hỏi thăm cho rõ.

“Tỷ, tới chỗ thôn trưởng rồi. Thôn trưởng cũng coi như người tốt, rất công chính, bình thường có tranh có tranh cãi gì cũng là ông ấy đi xử lý.” Tiểu Hồ nói với Ngư Nhân.

“Tiểu Hồ, năm nay là năm gì, tỷ còn hơi mơ màng, đệ nói đi.” Ngư Nhân vẫn là quyết định trực tiếp hỏi tiểu Hồ. Nó lo lắng hỏi: “Tỷ, tỷ sao vậy, cái này cũng không rõ. Xem ra tỷ thật là bệnh tới hồ đồ rồi. Năm nay là năm Thiên Kiền thứ năm mươi sáu. Tiểu hoàng đế đăng cơ được năm năm. Từ sau khi Kiền hoàng này đăng cơ, thiên hạ thái bình. Ừ, chúng ta về sau cũng sống tốt.” tiểu Hồ nhìn Ngư Nhân cười, lộ ra hàm răng. Kỳ lạ, rõ ràng không có kem đánh răng, sao răng tiểu Hồ lại trắng như vậy.

Mà, đây không phải niên đại mình biết, xem ra là xuyên tới thời không không tồn tại rồi.

Thôi vậy, chính mình phấn đấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lần Đầu Giao Chiến

Tiểu Hồ mang theo Ngư Nhân tới một cái hẻm. Đường trong thôn đều là đường đất, chỉ có một ít hộ trước nhà trải vài phiến đá vụn. Nơi này mỗi lần mưa chắc sẽ biến thành đầm lầy mất.

“Nhìn kia, là nhà ông bà nội. Bên cạnh là nhà của đại thúc và nhị thúc. Đi thôi, đừng cùng bọn họ va chạm. Nếu không lại bị thuyết giáo.” Tiểu Hồ kéo Ngư Nhân đi nhanh vài bước.

“Ngư Nhân, tiểu Hồ, tụi bây làm gì đó. Cha tụi bây mất, mấy thằng nhóc bây cũng không thèm tới thăm ông bà nội nữa. Nương tụi bây còn kỳ hơn, nói là tới ở với chúng ta, nó nhất quyết không chịu.” Một lão phụ nhân vừa vặn đi ra, hô to với bên này. Lão phụ nhân ước chừng sáu mươi tuổi, đầu búi nhẹ, tóc đã bạc. Trên búi tóc có đeo một cây thoa bạc, dưới ánh mặt trời rất chói mắt. Trên thân mặc áo choàng bằng vải bông, phía dưới là váy bông cùng màu. Mấy thứ tỷ đệ bọn họ mặc trên người quả thật không so nổi. Bọn họ là vải bố thô, lão phụ nhân là vải bông, không biết tốt hơn nhà họ bao nhiêu lần. Lão phụ nhân này vừa nhìn là biết là nhân vật lợi hại. Nhìn ánh mắt kia, tuyệt đối không mờ, sáng hơn ăn trộm nữa.

Tiểu Hồ theo bản năng lui về sau mấy bước.

“Bà nội, con vừa rồi sinh bệnh, bà không biết sao. Con còn nhớ nương có chạy tới mượn bạc của bà. Hoàn hảo là mạng con lớn, không tốn bạc đã khỏi. Nếu không á, bà thật đúng là không nhìn thấy con được nữa.” Ngư Nhân che trước mặt tiểu Hồ. Tuy nói là lần đầu tiên gặp lão phụ nhân này, nhưng vừa rồi lúc vào thôn, tiểu Hồ đã oán giận không ít trước mặt Ngư Nhân. Cho nên, Ngư Nhân đối với tình huống hiện tại có chút hiểu biết. Tiểu Hồ sợ lão phụ nhân này, nhưng Ngư Nhân không sợ. Nàng tốt xấu cũng đã lăn lộn ngoài xã hội rồi, một nông phụ nho nhỏ ở thôn quê không lẽ không đầu lại? Vậy thì uống phỉ hai kiếp sống quạ.

Tiểu Hồ vẫn nhát gan như trước, nhưng Ngư Nhân này hình như không giống. Trước khi sinh bệnh, nhìn thấy bà đã sợ hãi rụt rè. Tức cũng không dám lên tiếng. Hiện tại nhìn xem, mặt tuy nói gầy, nhưng ánh mắt rất sáng, miệng cũng lanh lợi. Trong lòng Bạch lão thái nghĩ thầm. “Bà nội thân thể không tốt,

ông nội của mấy đứa cũng già rồi, làm gì cũng không được chỉ trông cậy vào huynh đệ tụi nó nuôi. Cha tụi bây thì lại... Hai lão già chúng ta ngày càng khô, không còn bạc dư.”

Bạch lão thái nói xong lại lập tức phân phó:” Hai đứa đã tới, vừa lúc trong nhà đang chọn mằm đậu. Mất bà nội không tốt, hai đứa tới giúp chọn đi.”

Vừa gặp đã muốn tỵ đệ họ giúp bà ta làm việc. Nghĩ hay thật, lúc mình bệnh, thân là bà nội cũng không thêm đi thăm. Hiện tại mình vừa khỏe, đã bắt đầu sai bảo này nọ, ngu mới nghe theo. “Bà nội, nương còn đang chờ con và tiểu Hồ về giúp, đi trước đây.”

Ngư Nhân mang theo tiểu hồ chạy về phía bên phải. Xa xa còn nghe thấy tiếng mắng:” Nhãi con, vô tích sự.”

Mấy chữ này khiến Ngư Nhân rất tức giận, hận không thể trở về cùng lão thái thái kia cãi một trận. Được rồi, chị đây nhần, chị đây vừa tới, chò ta ổn định rồi, xem ai dám khi dễ. Kính già yếu trẻ, đây là đối với người tốt với ta thôi.

“Tỷ, lần này tỷ thực dũng cảm. Trước kia bà nội gọi tỷ làm việc, tỷ không dám lên tiếng. Bà nội thích sai chúng ta, nhưng hai tiểu tử nhà đại thúc, còn có nha đầu nhà tiểu thúc, bà không dám.” Tiểu Hồ ngắt một ít cỏ dại ven đường, cầm giận nói

” Trước kia khác, hiện tại khác. Qua một lần bệnh, tỷ hiểu được, mệnh là của bản thân, phải sống cho tốt. Người khác kính mình một thước, mình mời lại người ta một trượng.” Ngư Nhân nắm nắm tay trả lời.

“Tỷ, gì mà một thước một trượng, nghĩa gì?” Tiểu Hồ có chút không hiểu.

Ha ha, ngại quá tiểu Hồ à. Bộ dạng này của đại đệ thật đáng yêu. Nàng nhất thời sợ ý, đem câu hay dùng kiếp trước nói lại.

Ngư Nhân kéo tay tiểu Hồ tiếp tục đi.

“Tỷ, tỷ nói xem, đại thúc và tiểu thúc cũng kỳ. Trước kia cha còn sống, họ còn thường qua chỗ chúng ta ngồi một chút, đem ít đồ ăn tới. Nhưng hiện tại, cả bóng dáng cũng chả thấy. Nương nói, bọn họ sợ chúng ta đến làm phiền họ. Nhà chúng ta nhiều con nít, sợ chúng ta tới ăn cơm chùa.” Tiểu Hồ vừa đi vừa nói.

Ài, đều nói đứa nhỏ nhà nghèo trưởng thành sớm. Tiểu Hồ tuy còn chưa quản gia được, nhưng đạo lý đối nhân xử thế đã hiểu không ít. Xem sân nhà lão phụ nhân vừa rồi kia. Tiền viện nhìn không nhỏ, trái phải đều có phòng ở. Tiền viện không có chia riêng, xem ra là sân chung. Nhưng phòng thì làm cửa riêng. Đại thúc tiểu thúc còn chưa thấy, không biết là dạng người gì. Nhưng theo lời tiểu Hồ nói, cũng là kiểu vô cảm thôi. Vậy cũng tốt, mọi người ít lui tới, đỡ phải về sau phải chiếu cố này nọ.

Ước chừng đi hơn nửa canh giờ thì đã hết thôn. Thôn không lớn không nhỏ, khoảng ba mươi hộ, đều là tường đất. Kết cấu thì có khác, nhà giàu thì phòng lớn, nhiều phòng. Nhà nghèo thì cũng có sân, nhưng phòng nhỏ. Trên cơ bản mỗi nhà đều có vài loại cây ăn quả. Bất quá đều thiếu dinh dưỡng. Xem ra, người nơi này không giỏi chăm sóc mấy thứ này. Cỏ dại chung quanh thì rất tươi tốt, còn xen lẫn hoa dại. Rất có sức sống.

Dưới sự hướng dẫn của tiểu Hồ, Ngư Nhân lại tới cửa thôn. Đám nhóc kia đã đi rồi, trên mặt đất còn lưu lại mấy cục đá nhỏ. Thứ giải trí của mấy đức nhóc đều thực đơn điệu, chính là nghịch đá, làm cái ná đơn giản bắn chim. Xem ra, mình có thể đem mấy trò giải trí của kiếp trước mở rộng ở đây. Trẻ nhà nghèo nhiều, nhưng nhà giàu cũng nhiều. Nếu như tính toán tốt một chút thì vẫn có thể làm giàu đó. Ngư Nhân hưng phấn nghĩ.

“Ngư Nhân, tiểu Hồ, hai đứa bây làm gì đấy.” Một giọng nói lớn vang lên trên đầu. Đối diện là một đại hán khoảng ba mươi tuổi, áo dài bằng vải thô, trên vai khiên một cái cuốc. Cái cuốc còn treo hai con cá đang lắc. Cá không lớn, nhưng đủ để nấu canh cá. Ngẩng lên, nàng muốn chảy nước miếng. Canh cá thơm ngào ngạt, lại không bị ô nhiễm. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, vẫn là nên tìm cách kiếm bạc trước đi. Cá thì từ từ tính.

“Nhị thúc, con và tỷ tỷ đi vào thôn một chút, hiện tại phải về.” Tiểu Hồ kéo Ngư Nhân muốn đi. “Không có gì thì ít đi một chút. Mà về nhớ nói cho nương bây là, hồi trước cha bây có mượn ta hai lượng bạc, nhớ trả sớm. Nhà ta cũng không dư dả, còn trông cậy vào bạc kia để mua bán nhỏ đấy.” Nhị thúc trừng mắt nhìn tiểu Hồ và Ngư Nhân.

Tiểu Hồ kéo Ngư Nhân một đường chạy, tới nhà mới dừng lại.

Nhị thúc này thật không phúc hậu. Cha vừa mất không bao lâu, đã tìm chúng ta đòi tiền. Đừng nói là bạc kia mượn thật hay giả, nhà ta cô nhi quả phụ, khó mà làm gì được. Ài, cha à, sao cha lại có cái thể loại huynh đệ cha mẹ như vậy chứ. Chờ sau này ta kiếm được nhiều tiền, xem các người có đỏ mắt, đến cầu ta, ta cũng không cho. Ngư Nhân oán hận nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bước Đầu Kế Hoạch

Về đến nhà, nhanh chóng uống mấy ngụm nước, nắng lúc này mới xả giận. Trời hôm nay thật nóng, trên người lại mặc áo dài. Không giống kiếp trước có áo tay ngắn hay không tay gì đó. Thiệt là nóng muốn chết.

Nương và tiểu Mỹ còn đang trong phòng thêu thùa, nóng như vậy mà còn ngồi được. Ngư Nhân lắc đầu, vẫn là tại vì trong nhà không có quạt.

Tiểu Kỳ ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trong sân nhìn kiến. Tiểu Hồ tới phòng bếp bưng com trưa lên, Ngư Nhân nhanh chóng ăn vài hớp. Bụng lấp được phân nửa. Đồ ăn thanh đạm, hoa màu đúng là tốt cho thân thể. Nhưng cái này ăn no mau, đói cũng mau, đại bộ phận là nước mà thôi.

“Tiểu Hồ, đi, tới sau núi xem một chút.” Như Nhân trực tiếp kéo tiểu Hồ ra sau viện.

Hậu viện có đường trực tiếp lên núi. Lúc đầu nhìn núi có vẻ không lớn, nhưng lúc lên mới biết, cũng không hề nhỏ. Chỉ là vì trụi lủi, cho nên khiến người ta có cảm giác như vậy. Đi từ chân núi tới đỉnh cũng hơn một canh giờ. Đường nhiên, Ngư Nhân và tiểu Hồ đi chậm, đi một chút lại dừng, vừa đi vừa nhìn. Khắp núi đều là bụi cây thấp bé. Hiếm lắm mới có mấy gốc cây tùng, nhưng đều là cây mục. Đá vụn trên núi tương đối nhiều, đó cũng là nguyên nhân cây trên núi không thể mọc. Khó trách ông bà nội nguyên ý đem núi này phân cho chúng ta. Ngư Nhân vừa nghĩ vừa tiếp tục khảo sát. Núi có thể cải tạo, chỉ là cần tới bạc. Tình hình bây giờ là khai khẩn không được. Nhưng, trong lòng Ngư Nhân đã có kế hoạch. Núi này tuy đã xói mòn, nhưng vẫn còn lớp thổ nhưỡng. Nếu xử lý tốt thì có thể vẫn còn tác dụng. Sau này nếu có tiền, có thể lên núi gieo trồng ít cây ăn quả hay tre trúc gì đó, có thể lấy tới nuôi gà. Những điều này là biện pháp kiếm tiền rất tốt, chỉ là hiện tại trên tay mình không có bạc, không làm gì được. Bây giờ, trong mắt người khác đây chỉ là núi hoang, nhưng trong mắt Ngư Nhân thì đã trở thành núi vàng núi bạc rồi.

Lên tới đỉnh núi, nhìn quanh bốn phía. Bên trái là từng mảnh đất vườn, một mảng xanh ròn bồng bênh. Chắc đây là lúa nước. Căn cứ theo quan sát của mình, nơi đây thuộc khí hậu cận nhiệt đới, tức là phía nam, khí hậu tương đối ẩm áp. Bốn mùa cũng rõ ràng. Xuân hăm hạ nóng, thu mát đông lạnh. Bất quá, mùa hạ kéo hơi dài. Những hộ gia đình bình thường đều gieo chút lúa nước lúa mì gì đó, nhưng sản lượng không cao.

Dù sao hiện tại kỹ thuật nông nghiệp còn lạc hậu, sâu bệnh cũng nhiều, cơ bản đều dựa vào ông trời. Mà người không có ruộng màu mỡ thì chỉ có thể trồng ngô. Tựa như nhà nàng hiện tại, vài mẫu ruộng khô cằn, gạo cũng không có ăn.

Bên phải là núi non trùng điệp. Núi cao rừng sâu, bình thường trừ bỏ thợ săn ra, trong thôn cũng ít người vào. Núi kia vô chủ. Do thuộc về tất cả mọi người, cho nên, ai cũng có thể đi vào. Sau núi hoang chính là một mảnh ruộng khô lớn. Kia đều là của các gia đình trong thôn, có kẻ đất hết. Chờ về sau có tiền, nhất định đem cả ruộng và núi mua hết về, chính mình khai phá cho tốt, vậy cũng đều có thể sinh ra tiền. Không giống hiện tại, chỉ có thể trồng linh tinh vài thứ. Ngư Nhân tin tưởng tràn đầy.

Lúc xuống núi, Ngư Nhân rất buồn bực. Một đồng bạc cứ lác lác trước mặt mình, nhưng đều là chuyện về sau. Hiện tại cũng không sờ tới được. Chính mình cũng không có tài chính để bắt đầu. Nguyên vọng bất thành. Đây gọi là lý thuyết suông đi, ha ha. Phải nhanh nghĩ biện pháp khác mới được.

Chờ Ngư Nhân và tiểu Hồ về tới nhà thì mặt trời cũng đã lặn. Một ngày nữa lại sắp qua. Trên nóc phòng bếp dăng lên một màn khói, chắc nương và tiểu Mỹ đang nấu com. Tiểu Kỳ thì đang lấy giấy vẽ loạn trên đất. Đúng rồi, cũng không biết nương có chỉ tụi nó viết chữ không. Trong nhà cũng không có tiền đưa bọn đệ đệ tới học đường. Chính mình tuy biết chữ, nhưng chữ kia khác với chữ ở niên đại này. Ài, cái này kệ đi. Ngày một nương phải lên trấn họp chợ, đến lúc đó đi cùng, nhìn xem chợ ở đây là dạng gì, có thể tìm được cách kiếm tiền không. Chỉ cần suy nghĩ thêm, khẳng định sẽ được.

Com chiều vẫn là những món cũ: Dưa muối, cháo trắng và mấy cái bánh bột ngô, bên trong pha nhiều bột mì hơn một chút. Ăn thêm nữa thì bụng thật đúng là không chịu nổi. Rau trồng ở hậu viện bộ dạng ủ rũ, khiến Ngư Nhân không nỡ kêu nương đi cắt đến ăn. Trong nhà dầu mỡ cũng không có, thức ăn đủ kém. Nhìn bọn đệ đệ vàng vọt xanh xao, Ngư Nhân càng bức thiết muốn bạc. Bạc bạc bạc, ta muốn thiệt nhiều bạc. Ngư Nhân trong lòng hò hét.

Cuối cùng cũng tới ngày họp chợ. Hôm đó, nương gọi Ngư Nhân và tiểu Mỹ dậy sớm. Mặt trời còn chưa lên, trăng vẫn còn ở đường chân trời. Nương đêm trước đã sắp xếp tốt rồi, để tiểu Hồ và tiểu Kỳ ở lại giữ nhà, chính bà mang theo Ngư Nhân và tiểu Mỹ lên trên trấn. Tiểu Mỹ mấy này nay học thêu, mang nó theo phụ giao hàng, sau này mình bận cũng có thể để tiểu Mỹ tự đi. Còn Ngư Nhân trước đây đã đi theo rồi, vừa lúc nó vừa đỡ bệnh, nếu bán được dư chút tiền thì sẽ nhờ đại phu coi qua một cái, đỡ phải lưu lại đi chứng gì. Hà thị an bài đều thỏa đáng.

Ăn com xong, đưa com còn dư trong nồi cho tiểu Hồ và tiểu Kỳ đi cắt, Hà thị mang theo Ngư Nhân và tiểu Mỹ đi lên trấn tên. Bởi vì còn chưa sáng, khó nhìn thấy đường dưới chân. Bốn phía im ắng, gió lạnh thổi qua. Đang là mùa hè nên cảm giác rất thoải mái. Hít sâu, không khí thật trong lành, cả người đều thư sướng.

“Nương, đi chậm chút đi, không vội mà, trời còn sớm như vậy.” Ngư Nhân nói với Hà thị.

“Không sớm đâu. Từ đây lên trấn mất hai canh giờ. Chờ chúng ta đến nơi thì đã sáng hẳn rồi. Nương không có tiền, chỉ có thể đi bộ. Vắt và cho hai đứa. Kỳ thật cũng có thể gọi xe bò ven đường để đi, khoảng hai văn tiền. Chỉ là nương bây giờ...” Hà thị ghen ngào.

Ngư Nhân không nói gì, yên lặng nhìn theo hướng nương đi. Trời cũng từ từ sáng lên. Rốt cục, lúc trời sáng hẳn thì đã thấy được thôn trấn. Lúc này, người trên đường cũng nhiều hơn, tốp năm tốp ba tụ tập, đại đa số người đều mang theo vài đồ vật này nọ.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: HỌP CHỢ

Còn chưa vào trấn đã náo nhiệt như thế, nói vậy bên trong hẳn là rất nhiều người. Trời chưa sáng hẳn đã bắt đầu đi, tới giờ đã được hai canh giờ. Một canh giờ ở đây là hai tiếng ở hiện đại. Mẹ ơi, vậy tức là đi tới bốn tiếng. Khó trách chân muốn mềm nhũn luôn. Đi tới bắp chân cũng run lên. Cơ thể mình vừa khỏi bệnh, thế mà lại đi được đoạn đường xa như vậy, thật khó tưởng tượng nổi. Điều này coi như cũng có ích, xã hội này trừ bỏ xe bò xe ngựa ra, còn lại đều phải dựa vào đôi chân mình.

Nơi nơi rộn ràng náo nhiệt. Nửa tháng họp chợ một lần, khó trách nhiều người như vậy. Thôn dân mười dặm quanh đây đều tới. Có lấy vật đổi vật, có trực tiếp mua bán. Trấn không lớn, đông tây chỉ có một ngã tư đường thẳng tắp. Hai bên đường là một dọc cửa hàng, bán lương thực, bán vải vóc, bán quần áo, còn có tửu lầu, khách điểm nữa. Trấn tuy nhỏ, nhưng cái gì cũng có đủ. Nơi này tuy là trấn, nhưng lại là cửa thông giữa nam bắc. Vì vậy cũng đủ để tạo thành một trấn nhỏ phồn hoa.

Hai bên đường trừ bỏ các cửa hàng, còn có những quán xá nhỏ bày dài trên đất. Chủ yếu là trải một tấm vải bố, đem sản phẩm bày ra. Đi qua các sạp hàng, Ngự Nhân nhìn phát thèm. Có bán đồ ăn, bán gà, bán cá, còn có quần áo... Một đường đi qua, đều là những thứ ở nhà mình luyện tiếu dùng, đem tới chợ đổi tiền. Ừ, chờ khi nào ở hậu viện trồng được rau ngon, có thể nấu vài món rau dưa mới mẻ cho mọi người, còn dư sẽ đưa lên trấn đổi tiền. Ngự Nhân trong lòng tính toán.

“Tiểu Mỹ, đây là nơi thu mua sản phẩm thêu của chúng ta. Đến đây, đợi nộp xong rồi thì quay lại chợ xem có thể mua chút gì không.”

Hà thị nói xong liền đi vào cửa hàng.

Cửa hàng không lớn, trên cửa viết mấy chữ “Hàng thêu Vương thị”. Cũng phải, đây là thôn trấn, bình thường trừ bỏ ít người giàu ở trấn trên xuống các thôn, thì cũng không có nhiều người sử dụng mấy thứ đồ tốt như vậy. Mấy hộ bình thường lúc cưới vợ, cơ bản đã tự mình thêu rồi, mấy nhà giàu thì cũng sẽ tới trấn trên chọn hàng thêu đẹp.

“à, nương tử đến rồi sao. Mau vào mau vào. Ta đây vừa nhắc tới người đó. Nói sao tới giờ người vẫn chưa tới giao sản phẩm. Hàng thêu của người nha, rất hút hàng.” Một vị phụ nhân mặc áo bông màu tím tiến lên nói. “Vương chương quý, người xem xem, đây là hàng thêu lần trước. Thật là đẹp.” Hà thị nhanh chóng đưa sản phẩm ra. Đồ thêu của Hà thị Ngự Nhân đã xem qua, phác họa không tệ, nhưng màu hơi tối tăm một chút. Kỹ thuật thêu tỉ mỉ, hàng làm ra cũng có hiệu quả nghệ thuật. Minh không biết thêu, nhưng kiếp trước cũng mua qua mấy thứ thủ công mỹ nghệ, ước chừng cũng biết vài loại tú pháp. Dù sao cũng chỉ là lý thuyết suông, có lẽ nên nói cho nương, để xem bà có lĩnh ngộ ra được cái gì không. Coi như hết mình với gia đình này.

Vương chương quý cũng xem xét hàng thêu. Là vài cái áo gối cùng vài kiểu hài. Có thể nhìn ra được, Vương chương quý rất vừa lòng với những sản phẩm này. Đây là nương thức đêm làm, một chút cũng không ăn bớt nguyên vật liệu.

“Vẫn theo giá trước kia đi. Ba cái áo gối, năm mẫu hài, tổng cộng 500 văn tiền.”

Vương chương quý lu loát đem vật thu hồi. Hà thị lấy tiền, lại tiếp tục cùng Vương chương quý bàn bạc yêu cầu sản phẩm. Thừa dịp này, Ngự nhân đánh giá mấy thứ trong cửa hàng. Đại bộ phận là áo gối, bao tay hay vỏ hài. Gian giữa còn trưng bày vài bộ y phục nữ. Hoa văn trên áo được thêu cẩn thận, tú công vẫn khá tinh xảo. Chỉ là phối màu hoa không tốt, nếu trên hoa thêu thêm con bướm thì sẽ càng thêm tiên diễm, quần áo cũng sáng lên. Ngự Nhân một bên đánh giá. Đúng rồi, có thể nói với chương quý, nếu mình có thể làm ra vài hàng mẫu đến, bà ta thấy nhất định sẽ quan tâm. Dù sao niên đại này, tư tưởng con người còn chưa mở rộng, không dám phối màu quá kỳ quặc. Nếu như mình có thể làm, khẳng định hấp dẫn ánh mắt người mua, đến lúc đó tiêu thụ rất tốt, bạc thu vào tay. Chỉ là mình hiện tại mới có ý tưởng thôi, không có hàng thật đưa cho Vương chương quý. Mắt không thấy chính là ảo, bà ta không thấy hàng thật giá thật thì sẽ không tin. Thôi được, một hồi về kêu nương mua chút chỉ đẹp, về nhà nói cho nương cách phối màu. Nghĩ tới biện pháp kiếm tiền này, trong lòng Ngự Nhân rất đắc ý.

Ra khỏi hàng thêu, Hà thị mang theo Ngự Nhân và tiểu Mỹ vào chợ. Kỳ thật hàng thêu cũng ở ngay chợ, chợ ngay ở hai bên phố. Đi qua từng nhà một, phần lớn đều là đồ ăn, gà, trứng linh tinh. Ngự Nhân kéo tay Hà thị: “Nương, chúng ta đi mua ít hạt giống đi. Con thấy sân sau đất trống còn nhiều, đồ ăn của chúng ta cũng không đủ. Chúng ta trồng trọt một ít, như vậy cũng không cần tới ruộng hái rau dại.”

“Cũng được, đi thôi. Chỉ là nương chưa từng trồng mấy loại rau này, trước kia đều là cha con làm. Cây ở sân sau không lớn nổi.” Hà thị hơi uể oải.

Hà thị mang theo hai tỷ muội Ngự Nhân tới một quầy hàng bán hạt giống, mua chút hạt rau xanh dưa chuột, tốn hết mười văn tiền. Sau đó lại tới lương điểm mua ít bột mì. Đây chắc là để trộn với bột ngô ăn. Bột mì không ăn không nổi. Bột ngô cũng mua thêm, bột ngô có vẻ rẻ hơn bột mì một ít. Mua tùm lum đồ, 500 văn tiền rốt cục không còn dư mấy.

Ngự Nhân vốn còn muốn kêu nương mua ít dầu với muối. Mỗi ngày ở nhà ăn đồ ăn không dầu không muối, miệng nhạt như nước ốc. Thật nhớ tới lúc ăn thịt trước kia. Xem ra, phải nhanh kiếm tiền thôi.

Tới giữa trưa, không ít người đã dọn hàng. Đại bộ phận mọi người đều dựa vào hai chân mà đi lại. Mấy thôn trang phụ cận cũng không gần, tốn không ít thời gian. Bây giờ tuy nói mới trưa, nhưng nếu đi chậm thì phải tới tối đen mới về tới nhà. Hà thị tới hàng bánh bao mua năm cái bánh hết năm văn tiền. Lấy ra ba cái để ăn trưa, còn lại cất vào người, trở về cho hai đứa kia. Hà thị dẫn tiểu Mỹ và Ngự Nhân vội vàng về nhà, thỉnh thoảng lau mồ hôi. Hôm nay thật đúng là nóng. Ngự Nhân thống khổ theo sau. Ài, xe bò cũng không được đi. Bò a bò, chị đây hiện tại muốn có bò, như vậy mới có thể ngồi xe bò lúc về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khẩn Đất Trồng Rau

Về tới nhà thì mặt trời đã ngã về đằng Tây. Tiểu Hồ mang theo tiểu Kỳ ra cửa đón.

Nương lấy bánh bao ra đưa cho bọn nó. Tiểu Kỳ ôm bánh bao, gấp rút mở miệng nhai

”Rửa tay trước đi, dơ quá kìa.” Hà thị quát lớn. Tiểu Hồ ngoan ngoãn kéo tiểu Kỳ vào bếp rửa tay.

“Nương, tỳ, cơm chiều con làm rồi đó. Hai người nghỉ một lát là có cơm ăn.” Tiểu Hồ quay lại thông báo một chút. Hai đứa trẻ ngoan. Ngu Nhân không khỏi lại cảm thấy may mắn vì có người nhà như vậy. Những điều này chính là động lực để mình cố gắng.

Một đường đi lại, bây giờ mệt tới ngất ngư, người đầy bụi đất, cổ họng khô khốc. Ba mẹ con lấy bình nước trên bàn đôn sức uống. Chờ lấy được chút hơi rồi, tiểu Hồ đã bụng cơm chiều tới.

Mọi người im lặng ăn cơm. Hôm nay mệt mỏi một ngày, bụng cũng đói, cơm ăn rất ngon. “Nương, đêm nay đừng thêu nữa, nghỉ chút đi. Tiểu Mỹ còn nhỏ, nếu thường xuyên thêu trong bóng tối thì mắt sẽ hư đấy. Nương cũng vậy.” Đồng chí Ngu Nhân sớm quên ở niên đại này mình chỉ mới mười ba tuổi, còn là một đứa nhỏ. Bất quá, trẻ con ở niên đại này trưởng thành sớm. Con gái lại đặc biệt sớm hơn. Bình thường mười lăm mười sáu tuổi đã xuất giá, cho nên cũng không khiến Hà thị hoài nghi.

“Ừ, nương đã biết, chúng ta đều nghỉ ngơi. Hôm nay mua được hạt giống, ngày mai phải nhanh chóng đi trồng.”

Hà thị buông bát, lấy khăn tay lau miệng. Tuy là phụ nữ nhà nông, Hà thị vẫn biết chút quy củ của người bên ngoài.

“Đúng rồi, hôm nay con bảo nương chọn chút chỉ màu. Con muốn học thêu sao?” Hà thị hỏi Ngu Nhân.

Thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng này. Ngu Nhân vỗ chân:”Nương, con cảm thấy đồ thêu của nương màu hơi tối. Con cảm thấy nếu màu tươi hơn một chút sẽ đẹp mắt hơn, cũng có thể bán được giá cao. Nương xem hoa cỏ bên ngoài kia, rất sống động, nhìn rất đẹp, vì sao không thêu như vậy.”

“Mọi người không phải đều thêu như thế sao? Vương chương quý trong điểm cũng giống vậy. Màu quá sáng sợ là sẽ khó coi, vậy thì hỏng. Bao lâu này thêu đều là như vậy.” Hà thị giải thích với Ngu Nhân.

“Tuy là thế, nhưng con cảm thấy nếu thử cải tiến, nói không chừng sẽ đạt được ít hiệu quả không tưởng. Nương, làm thử đi, nếu thêu đẹp, lần sau họp chợ sẽ đưa cho Vương chương quý coi thử. Nếu bà ấy vừa lòng thì ta có thể nâng giá một chút. Nếu không hài lòng, chúng ta cũng chỉ hao chút chỉ và vải.” Ngu Nhân hướng Hà thị đề nghị.

“Con có thể giúp nương phối màu nha. Đúng rồi, hôm qua con nằm mơ thấy một loại động vật kỳ quái, đến giờ còn nhớ nè. Một hồi con vẽ thử, nương thêu giống vậy xem thử đi.”

Ngu Nhân là muốn đem bộ dạng của mèo Kitty vẽ ra, để Hà thị thêu. Nói tới thêu thùa, mặc kệ là niên đại gì, nữ hài tử đều thích mấy thứ đáng yêu. Nếu làm được sẽ có thể kiếm bạc.

Ngu Nhân bây giờ đều bị bạc làm mờ mắt rồi.

Hà thị tất cả đều đáp ứng Ngu Nhân.

Đêm ở nông thôn rất yên tĩnh. Người trong nhà đều đã ngủ, nghe tiếng hít thở của tiểu Mỹ bên cạnh, còn có tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ, Ngu Nhân cảm thấy, ngày trôi qua khổ thì có chút khổ, nhưng khiến người ta rất an bình. Nghĩ tới việc ngày mai muốn khẩn đất trồng rau. Đó cũng là một việc tốn sức, tiểu Hồ mới mười tuổi, thân mình còn non, phải cố gắng không để nó làm nhiều. Cứ từ từ nghĩ, năng dần dần tiến vào mộng đẹp.

Do hôm qua đi xa, cho nên buổi sáng vừa thức dậy, chân nàng bị căng cơ. Lúc Ngu Nhân thức thì những người khác cũng đã dậy từ lâu rồi. Ngu Nhân có chút xấu hổ. Ngay cả tiểu đệ tiểu Kỳ cũng đã thức, mình lại ngủ tới như vậy. Nhớ tới hôm nay còn phải trồng cây, nàng nhanh chóng rửa mặt thay đồ. Quần áo chỉ có hai bộ, đều là vải thô. Vì hôm nay phải cày ruộng, Ngu Nhân cố ý mặc lại đồ hôm qua, đỡ làm dơ quần áo sạch. Chuyện này đối với người thích sạch sẽ như Ngu Nhân mà nói đã là khiêu chiến rất lớn rồi.

Ăn sáng xong, cả nhà đều ra sân sau. Hậu viện này thật đúng là lớn, lại vắng vẻ, không so được với mấy nhà trong thôn. Phòng ở trước đây của cha chỉ là một mảnh đất hoang. Cha phải nộp bốn lượng bạc lên thôn mới xây được cái nhà.

Hà thị cầm hai cây cuốc tới. Ngu Nhân nhận lấy. Nói là cuốc, nhưng cái này có thể đang làm bị gãy không trời? Bên trên cuốc đã bị rỉ sét loang lổ. Ngu Nhân rất lo lắng.

Ài, trong nhà ngay cả thứ giống cây chuối một chút cũng không có.

Hà thị và Ngự Nhân lấy chuối xong, tiểu Hồ cũng muốn lấy.

“Tiểu Hồ, đệ đi xách nước tới đây đi. Một hồi gieo hạt giống xuống, phải nhờ đệ tưới chút nước đó.” Ngự Nhân đẩy tiểu Hồ qua một bên, nói.

Từng chuối từng chuối rơi lên đất. Nếu đào đất không sâu thì cây sẽ không lớn được, Ngự Nhân hiểu rõ điều này. Cho nên, nàng dùng sức chuối đất. Không lâu sau, tay đã đau như bốc hỏa. Nhìn Hà thị không nhanh không chậm chuối đất, nhìn tư thế kia, rõ ràng là thường xuyên làm việc này.

Chờ làm xong tương đối thì đã qua giờ Thìn. Bây giờ, Ngự Nhân mới dám nhìn hai tay mình. Trên tay đều nổi bóng nước, Ngự Nhân đau tới hai mắt ửng đỏ.

“Một hồi nương dùng kim châm giúp con. Ở trên kim thêm chút thuốc, ngày mốt là khỏi thôi.” Hà thị đi tới, quan tâm nói.

“Vâng, không sao đâu ạ. Nương, chúng ta tiếp tục đi.”

Ngự Nhân đặt chuối sang một bên, ngồi xổm xuống nhìn. Ruộng này nằm sát bên trái tường hậu viện, phía bên phải vẫn còn vài loại cây trồng thừa thớt bên trong. Đám cây đó không được chăm sóc tốt, không có chất dinh dưỡng nên không lớn nổi. Đúng rồi, ruộng thì đã cấy xong, chính là phải chăm sóc làm sao đây. Bây giờ gieo giống xuống, đến lúc nảy mầm cũng phải làm này nọ. Hiện tại không có cách nào làm đất trở nên phì nhiêu. Phải thừa dịp hạt còn chưa nảy mầm, nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này, lại tiến hành bón thúc, hy vọng sẽ kịp.

Hà thị dùng cây bừa chỉnh lại cho bằng phẳng. “Ngự Nhân, mang hạt giống tới đây.”

Hà thị cầm hạt giống Ngự Nhân đem tới gieo vào trong đất, sau đó lại tản đất ra. Ngự Nhân cũng học làm theo. Không lâu sau, hạt đã gieo xong. Tiểu Hồ cầm gáo, từ phía sau cẩn thận tưới nước. Chuyện này liên quan tới việc về sau không cần ăn rau dại nữa, cho nên mọi người đều làm rất cẩn thận. “Tiểu Hồ, đệ về sau cũng phải hay tưới nước đó.” Ngự Nhân phân phó tiểu Hồ. Kịp trước Ngự Nhân đã từng tới nông trường nhìn người ta trồng rau.

Nhìn mẫu ruộng rau bằng phẳng, trước mặt Ngự Nhân như đã xuất hiện hàng loạt đồ ăn tươi ngon bay bay trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chế Tạo Phân Bón.

Ăn cơm trưa xong, Hà thị mang theo tiểu Mỹ tiếp tục thêu, tiểu Hồ rửa chén. Ngự Nhân rất tò mò vì sao mọi người không ngủ trưa. Kỳ thật, nàng không biết rằng, người dân ở nông thôn làm gì có nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy. Ngủ là chuyện buổi tối, ban ngày đều phải làm việc. Nắng hè rất độc, phụ nữ bình thường đều ở trong nhà may chút đồ, đàn ông nếu không phải là đàn rồ thì cũng sửa chữa đồ đạc trong nhà. Ngủ trưa là kiểu hưởng thụ của kẻ có tiền.

Ngự Nhân mệt quá, ngáp.” Nương, con mau tiểu Kỳ đi nằm một chút. Người mệt quá.” Ngự Nhân mang tiểu Kỳ vào sường phòng. Người khác có thể không ngủ, tiểu Kỳ còn nhỏ, nhất định phải ngủ đủ giấc.

Hà thị cười lắc đầu, con bé này, vừa khỏi bệnh, cơ thể thật yếu ớt.

Chờ lúc tỉnh ngủ thì trong phòng đã hơi tối rồi. Lần ngủ này chắc cũng phải tới một canh giờ đi. Tiểu Kỳ vẫn còn đang say mê ngủ. Ngự Nhân cũng không gọi nó, cứ để nó nằm.

Nàng ra nhà chính. Trong sân vẫn còn rất nóng, mặt trời đã hơi lặn, nhưng vẫn hầm như vậy.

Ngồi bên bàn, Ngự Nhân âm thầm suy nghĩ xem chuyện phân bón nên giải quyết thế nào. Mấy thứ thái ra trong nhà xí ở sân sau có thể dùng, nhưng không đủ, phải nghĩ thêm biện pháp khác. Kịp trước khi ở nông thôn, nàng đã từng thấy nông dân dùng lá cây và cỏ dại để chế phân. Phương pháp tỉ mỉ thì không rõ lắm, nhưng từng giai đoạn đại khái cũng biết. Chờ gần tới gieo xong dưa chuột, liền mang theo bọn tiểu Hồ ra ngoài lượm lá cây và cỏ dại đi. Trước dùng mấy thứ này thử trước. Ngự Nhân cứ thế tính toán.

Hà thị đi vào phòng ngủ, chỉ dạy tiểu Mỹ cách thêu, Ngự Nhân ngồi bên cạnh nhìn nhìn, chuẩn bị buổi tối nói cho Hà thị chuyện phối màu. Đồng thời, Ngự Nhân còn muốn đem cách chế phân nói với Hà thị. Hà thị liên tiếp gật đầu tán thành. Ở nông thôn có rất nhiều cỏ dại, chỉ là ai cũng không biết việc nó còn có thể dùng để làm phân.

“Nương, dưa chuột trồng bên này tường đi. Ở đây mặt trời chiếu tới được, chỉ cần cắm mấy cây gỗ đơn giản bên tường là được, dưa lớn có thể tự leo lên.” Ngự Nhân một bên gieo hạt, một bên hướng Hà thị đề nghị.

“Ừ, theo lời con đi. Ý rất hay.” Hà thị cười gật đầu.

Trông dưa chuột xong thì mặt trời đã khuất núi. Mùa hè tối chậm, phải tới bảy tám giờ mới tối đen hoàn toàn. Giờ này chắc khoảng sáu giờ rồi. Đương nhiên, đây là Ngự Nhân dựa theo cách đo thời gian của hiện đại mà đánh giá. Còn khoảng một canh giờ để thu thập ít lá cây và củ dại, vậy cũng đủ rồi. Trên núi hoang đều là bụi cây, lá rụng không ít, cả dại cũng rất nhiều. Ngự Nhân trước kia lên núi có nhìn thấy.

Quay về tiền viện lấy hai cái sọt lớn, cùng hai cái giỏ xách. Vì Hà thị cũn muốn đi nhặt lá cây, nên Ngự Nhân và Hà thị mỗi người cầm một cái sọt lớn, tiểu Hồ và tiểu Mỹ mỗi đứa cầm một cái giỏ. Hà thị còn mang theo gậy trúc để làm cái bừa. Mọi người chậm rãi lên núi.

Lá rụng thật đúng là nhiều. Hà thị phụ trách dọn lá lại một chỗ, tỷ đệ Ngự Nhân nhặt vào sọt. Chờ đầy sọt rồi lại xuống dưới chân núi đồ ra. Ngự Nhân là chuẩn bị ở tường ngoài hậu viện, cũng chính là dưới chân núi, chế tác phân. Tới lui vài bận, lá cây đã đồ được một núi nhỏ. Được rồi, hôm nay thế là đủ, đi nữa trời sẽ tối mất. Máy người đi tới chân núi, tiểu Kỳ vây quanh đóng lá quây quên trời quên đất.

Vì lá cây tồn đọng qua mấy mùa thu nên đã chuyển màu thâm nâu. Nhưng vừa vụn, làm phân bón chính là cần lá như vậy. Lá mới rụng không dễ dàng lấy làm phân được, sẽ bị dính thành một khối, lại có mùi. Hoàn hảo, dò hè nóng nên lá cây đều bị phơi nắng tới khô ráo. Ngự Nhân nhờ Hà thị đi lấy lửa châm lá cây. Hà thị tuy không hiểu lắm, trong lòng vẫn nghi ngờ Ngự Nhân làm sao biết mấy thứ này, nhưng cũng không truy cứu. Ngự Nhân từng nói qua với Hà thị, ở trần trên có một thương gia từ nơi xa đến nói cho nàng nghe. Vì vậy, bà cũng không hỏi tới cùng.

Đồng lá cây bị đốt, ánh lửa chiếu vào khiến mặt mỗi người đều đỏ hồng. Tiểu Hồ và Tiểu Kỳ đặc biệt hưng phấn. Mấy thằng nhóc đều thích cái này. Hà thị sợ bọn nhỏ không cẩn thận làm cháy nhà, bình thường đều cấm bọn nó chơi lửa. Lá cây để nó tự cháy, chung quanh cũng không có cây cối gì, sẽ không gây hỏa hoạn. Ngự Nhân cùng mọi người lấy đất, chất thành một đồng, một hồi trộn với tro lá cây, trộn cho xốp là được.

Chờ lá cây cháy xong, tại chỗ đó chỉ còn một đồng tro màu xám. Vì còn rất nóng, Hà thị lo lắng nên bảo Ngự Nhân cầm, chính mình đem đất đến hòa với tro, cẩn thận trộn vài lần. Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Đến giờ thì mẻ phân đầu tiên đã chế thành công, còn hiệu quả cụ thể thế nào thì đương nhiên không biết, nhưng chắc cũng không tệ đâu. Phân bón lá cây chẳng những nguyên liệu dễ kiếm, hơn nữa đã đốt qua, vì khuẩn trong lá sẽ bị chết, đem bón vào rau trồng còn có thể giảm bớt ít sâu bệnh phát sinh. Mấy cái đồ nàng đều đọc qua trong tạp chí. Nhìn thành phẩm tự tay làm ra, trong lòng Ngự Nhân tràn ngập tự hào. Có phân này, về sau cũng không phải thường xuyên ăn rau dại nữa, nói thật, hương vị rau dại không ngon chút nào. Hơn nữa, phân này rất thích hợp để phát triển. Chế tác đơn giản, nguyên liệu dễ tìm. Củ dại trên núi cũng có thể cắt về, đem phơi nắng để sau này đốt làm phân dùng. Lá cây có thể trực tiếp lượm rồi đốt. Cũng có đào luôn một cái hố, đem lá cây chôn ở trong. Chờ năm sau, lá cây đã ngấm chuyển thành phân bón, nhiều ít cũng có thể thay đổi thổ nhưỡng.

“Nương, đồng lá cây này cứ để đây một tuần đi, cho nó tự ủ. Chờ rau nảy mầm, ta lấy một ít rải lên trên.”

Ngự Nhân nhặt giỏ trên đất, chuẩn bị theo Hà thị về nhà. Lúc này sắc trời đã tối. Cũng may, từ đây tới nhà chỉ cách một cái sân, vào tới sân chính là hậu viện. Người ở nông thôn, nay cả dầu thắp cũng không có. Nhìn phía thôn, cũng không đếm được vào điểm sáng nữa là.

Thôn này không nhiều hộ nuôi chó, nuôi bò. Nếu cũng có thể thu thập chút phân động vật rồi. Đây là phân hữu cơ tuyệt hảo đó. Ngự Nhân cảm thấy rất tiếc nuối. Phía sau núi về sau có thể nuôi gà, như vậy vừa có thể bán thịt, bán trứng, còn có nguồn phân gà dồi dào. Có phân thì không sợ cây không lớn. Trong óc Ngự Nhân bây giờ toàn nghĩ tới phân, hoàn toàn quên chuyện sâu bệnh ở niên đại này. Kiếp trước có nhiều loại thuốc nông nghiệp, tùy tiện phun có thể giết chết một đồng sâu. Nhưng tại niên đại này, sản lượng cây trồng thấp không phải chỉ có vấn đề phân bón, mà sâu bệnh cũng là một trong các nguyên nhân chủ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Truyền Thụ Cách Thêu

Buổi tối, Hà thị cắt mấy cây rau thưa thớt ở hậu viện vào xào, làm thêm tô canh rau. Ngự Nhân uống thật ngon lành. Rau sạch ăn thật tốt. Nhưng không hoàn mỹ là, trên tô canh có hai con sâu nhỏ đang trôi lênh bênh. Rau là lúc đốt cây bớt chút thời gian tới ruộng cắt, chờ về nhà chỉ rửa sơ, có sâu là bình thường. Hiện tại thì Ngự Nhân cũng không so đo nhiều như vậy, có thể uống canh rau xanh đã thực thỏa mãn rồi.

Cơm nước xong, tiểu Hồ chăm chỉ nhanh chóng đi dọn dẹp bát đĩa. Sau khi rửa mặt, rửa tay chân xong thì có thể đi ngủ. Buổi tối nông dân thường cũng không có gì giải trí, luyến tiếc lãng phí dầu thắp. Tiểu Hồ dẫn tiểu Kỳ đi ngủ. Ngự Nhân thì có chút khó khăn. Nhìn Nương và tiểu Mỹ trong bóng tối ngồi thêu áo gối, cũng không thể không biết xấu hổ mà đi ngủ. Nàng còn muốn chỉ nương phối màu, nên cũng không ngủ.

Kiếp trước đối với mấy thứ thêu thùa này nàng chưa tiếp xúc qua, có hứng nghiên cứu chứ không hứng động tay vào. Tú pháp chia thành nhiều loại tú khác nhau, tỷ như Tô tú, Thục tú, Tương tú... tất cả đều rất nổi tiếng. Ngự Nhân thích nhất Tương tú. Trong Tương tú, nàng nhớ rõ nhất là bình tú, chức tú, vốn tú, tiền nhung tú, song diện tú ngũ chủng. Kỳ thật không chỉ có mấy loại này, nhưng Ngự Nhân chỉ nhớ bấy nhiêu. Tú phẩm quan trọng nhất là ngoại hình và chất lượng bên trong. Mặc kệ là váy móng hay chỉ là một cái lá, từ chỗ nhỏ bé nhất đều phải cẩn thận tỉ mỉ. Ngự Nhân trước kia muốn học,

thêu hoa cũng có thể khiến người ta tu thân dưỡng tính. Nhưng tay nàng vừa cầm kim thì tú thêu được quả thực vô cùng thâm, cuối cùng không giải quyết được gì. Đến nơi này, có tú của Hà thị và tiểu Mỹ, chính mình chỉ cần nói chút điểm đáng lưu ý, những thứ thêu ra khẳng định không giống người thường.

Ngư Nhân tìm kiếm khắp nhà nhưng không tìm được cây bút nào. Cuối cùng, nàng đành phải ủ rũ vào phòng Hà thị hỏi: "Nương, trong nhà có giấy bút không?"

Ngư Nhân chuẩn bị phác thảo, lại nói cho nương cách phối màu. Vương chương quý ở trần trên hàng hóa đều là những loại hoa văn bình thường.

"Không có con, nhà không ai đi học, chuẩn bị giấy làm gì." Hà thị đầu cũng không ngẩng lên, nói.

Ngư Nhân nhường mắt, quyết định phác thảo trực tiếp lên áo gối. Chỉ là không có bút.... À, có. Nàng đi vào bếp, kiếm chút than củi đã đốt qua. Đây chắc là có thể đi. Ngư Nhân có chút hoài nghi, nhưng không nghĩ được nhiều như vậy, thí nghiệm trước nói sau.

Nàng lại vào phòng ngủ, lấy từ trong rổ kim chỉ một tấm vải. Nàng đem vải trải trên mặt bàn, trước phải vẽ nhiều hoa hồng, phối màu chính là phân mức độ màu, không biết nương có thể làm được không. Ngư Nhân cũng không quan được nhiều như vậy, chờ một đóa hoa hồng được vẽ đầy đủ xong, chính Ngư Nhân cũng sợ hãi than. Không ngờ tay nghề vẫn tốt như vậy, bản lĩnh phác họa trước kia một chút cũng không xuống dốc. Một mặt bốn hướng miêng vải, ngay cả ở giữa cũng vẽ một đóa hồng, bức phác họa cứ vậy đã xong.

"Nương, người tới xem thử này. Nương nhìn thấy hình này thế nào?" Ngư Nhân kéo kéo Hà thị.

"Con, nha đầu chết tiệt này, sao con lại lấy cục than vẽ bậy lên vải thế. Đây là số hàng thêu phải giao, phá hư rồi thì lấy gì đền cho người ta?" Hà thị vừa thấy liền tức giận.

"Nương, người đừng vội, nghe con nói này. Đây là hoa văn con mới nghĩ ra, hoa văn Vương chương quý cho nương đem về đều quê mùa muốn chết, tuyệt không đẹp. Người xem con nè, hoa có nhiều tầng, bên trong đỏ thắm, bên ngoài thêm một tầng đỏ, lại thêm một tầng đỏ sậm hơn ngoài cùng, thêu xong nhất định là đẹp. Người mau thử xem." Ngư Nhân nói tới muốn mắc nghẹn, nhanh chóng nói hết lời.

Hà thị tinh tế kéo hoa văn xuống dưới đèn nhìn qua. Hoa là chưa thấy qua, không biết là hoa gì. Nếu hỏi nha đầu kia thì khẳng định lại nói là gặp trong mơ. Quên đi, chỉ cần người một nhà bình an, nó hành động kỳ quái một chút cũng lười để ý. Nếu theo theo lời nha đầu kia nói, hoa đỏ thắm, nổi trên khăn tay xanh nhạt, có lẽ đẹp. Chỉ là màu này quá tươi, không biết Vương chương quý vừa ý không. Nếu người ta không muốn, chính mình phải bồi thường khỏi khăn tay này. Hà thị vừa nhìn vừa lo lắng. Quên đi, thêu thử cũng được. Hà thị buông khăn tay xuống, một lần nữa tiếp tục thêu gối đầu.

Trong lòng Ngư Nhân không yên, không biết nương có thể thêu loại tú pháp này không. Phóng chừng trước kia cũng chưa từng phối qua màu sáng như vậy.

"Nương, người xem, có thể thử thêu không? Dù sao con cũng đã vẽ lên rồi, cũng không xóa được, còn không bằng làm thử đi." Ngư Nhân nói với Hà thị.

"Đã biết, mai nương sẽ thử." Hà thị bắt đầu dĩ nhiên nói.

Ngư Nhân trong lòng cao hứng. Chỉ cần nương nhận lời là tốt rồi. Vương chương quý kia, chỉ cần có thành phẩm đưa bà ta xem, không tin không thể khiến bà ta động tâm. Hiện tại những thứ này chỉ là sản phẩm thêu bình thường, nếu có thể thay đổi tú pháp, chắc có thể tạo nên tiếng vang đi. Chắc phải nói cho nương phương pháp Song diện tú.

Ngư Nhân hơi do dự, chính mình cũng không biết thêu thế nào, chỉ biết có loại tú pháp như vậy, đó là hai mặt thêu đều giống nhau, trên sản phẩm sẽ không tìm thấy bất kỳ dấu chỉ nào. Đây chính là kỹ thuật thêu cao siêu, không biết nương có làm được không. Ngư Nhân rất mâu thuẫn, hay cứ nói đi, thấy nương thêu cũng không tệ, chỉ là phối màu hơi có chút vấn đề. Dù sao mặc kệ là tú pháp gì, đều do người trước không ngừng mày mò, cùng người sau không ngừng cải tiến mới có thể thành công mà. Nói cho nương, để nương mò thử. Cái này mà làm được chính là một đồng tiền đó. Có bạc, mình mới có thể thực hiện đại kế điền viên.

"Nương, người xem hàng thêu hiện tại, chỉ có một mặt là có thể nhìn được. Người nói xem, nếu có thể làm hai mặt đều là hình thêu, phải trái đều có thì thật là tốt đúng không?" Ngư Nhân bộ dạng ngây thơ nói với Hà thị.

"Ý tưởng này của con không tệ, nương trước kia cũng chưa nghĩ tới. Đó giờ vẫn làm theo yêu cầu của Vương chương quý, con để nương cân nhắc thử xem." Hà thị cảm thấy ý tưởng của Ngư Nhân không tồi.

Hắc hắc, nương thật sự thông suốt.

Ngư Nhân trộm cười. Được rồi, hôm nay nói nhiều đó thôi. Nói nữa, sợ là nương sẽ hoài nghi là làm sao mình đột nhiên biết mấy thứ này. Vẫn là đừng để nương giật mình. Nếu thêu tốt, về sau có thể giúp tiểu Mỹ mở một cửa hàng thêu, hàng thêu độc nhất vô nhị, tiểu Mỹ hẳn là rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ngày Mưa.

Hà thị và Tiểu Mỹ vẫn im lặng thêu, tiểu Mỹ học rất chăm. Mới thêu không vài ngày đã rất có dáng có vẻ rồi. Ủ, chờ về sau kiểm được bạc, nhất định mua cửa hàng cho tiểu Mỹ. Nhìn hai người họ, Ngư Nhân tự giác đi tới sương phòng cách vách ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm tỉnh lại đã cảm giác được không khí rất ẩm ướt, hóa ra là bên ngoài trời mưa. Đi xuống giường, mở cửa sổ ra nhìn, bên ngoài quả thật là mưa phùn. Ngư Nhân ghét nhất là mưa này. Mưa thì mưa to hẳn, chứ loại mưa phùn kéo dài này rất buồn bực, quần áo cứ ướt ướt. Xem ra hôm nay không đi đâu được rồi.

Hà thị cũng dậy trễ hơn bình thường một chút, lúc này mới bắt đầu ăn sáng.

“Hà nương tử, nương tử có ở nhà không?” Trước cửa truyền tới một giọng nói.

“Bạch Tam thăm, ta tới đây.” Hà thị nói xong liền hướng ra cửa sân. Vì trời đang mưa, không ra ngoài được nên cửa sân vẫn đóng.

Từ bên trong mở ra, Bạch Tam thăm đang đứng phía trước:” Mau vào đi. Mưa này không lớn không nhỏ, làm gì cũng không được, vừa mới ăn sáng đây.” Hà thị vội vàng nghênh đón Bạch Tam thăm.

“Sao lại nói như vậy. Hôm nay rất tốt, chúng ta có thể ngồi một chỗ thêu thùa. Ta đây cũng tới rồi, ngươi khỏi phải vào thôn.” Bạch Tam thăm nói như pháo nổ.

“Mau vào đi, đừng đứng dưới mưa nói chuyện. Đem áo toi cho ta, ta đem treo cho. Ngươi chờ ở phòng bên cạnh, ta thu dọn bát đĩa một chút.”

Hà thị giúp Bạch Tam thăm vào sương phòng. “Nương, để con làm. Ngươi mang tiểu Mỹ đi đi, nên chú ý mắt, trời mưa, ánh sáng không rõ, mọi người ngồi bên cửa sổ, nhớ mở cửa ra, như vậy sẽ sáng một chút.” Ngư Nhân khó có lúc chịu khó dọn chén bát. Tiểu Hồ cũng muốn tới dọn, nhưng Ngư Nhân không cho. Một nam hài tử mỗi ngày phải làm mấy cái này, không có tiền đồ. Ngư Nhân tự mình rửa chén thôi.

“Hà nương tử, ngươi cũng lâu không vào thôn rồi.” Bạch Tam thăm một bên đóng đề hài, một bên hỏi.

“Không phải là không muốn đi sao, ngươi cũng biết đó, hiện tại nhà ta là cô nhi quả phụ, thường xuyên tới thôn cũng không thích hợp. Như vậy cũng giảm bớt mấy chuyện phiền toái, không để người khác lấy cớ nói bậy. Hơn nữa, ngươi cũng biết, cha mẹ chồng ta không thích chúng ta.” Hà thị khổ sở nói.

“Ài...” Bạch Tam thăm cũng thờ dài. “Ta biết, lúc các ngươi thành thân, bọn họ không đồng ý, vì ngươi có chút học vấn. Tuy không biết trước kia ngươi là ai, nhưng ta biết, phụ nhân nông thôn chúng ta không thể so được, kiến thức hẹp, ngay cả tú công của ngươi cũng hơn người bình thường.” Bạch Tam thăm vẫn tiếp tục cúi đầu đóng đề hài.

Chính mình trước kia là dạng gì, bà cũng không nhớ. Hà thị đột nhiên hồi tưởng, nếu không phải cha bị người ta hại, cũng sẽ không mang mình đi xa quê, đến một thôn núi yên lặng. Trước kia trong nhà dầu gì cũng là thương nhân, tuy không phải giàu có nhất vùng, nhưng áo cơm không lo. Chỉ vì mình thích thêu, cha còn mời tú nương tới cửa dạy. Chỉ là không ngờ được, cha giao hữu sơ suất, làm hại bị liên lụy, gia sản phải bồi thường không còn một mảnh, cuối cùng phải đem người nhà tị nhập nơi đây. Từ đó, ông nản lòng thoái chí, chính mình cũng phải quen với thôn nhỏ này. Hà thị hồi tưởng lại, không khỏi một trận thổn thức.

“Tiểu Hồ, đệ làm gì vậy.” Ngư Nhân ngồi xổm dưới mái hiên, nhìn tiểu Hồ.

“Tỷ, đệ cùng tiểu Kỳ đang hứng nước từ mái hiên.” Tiểu Hồ chạy tới nói.

“Đi, cùng tỷ ra hậu viện xem thử. Hạt giống vừa gieo đã gặp phải mưa, đỡ cho đệ mắc công đi tưới nước.” Tiểu Kỳ ở phía sau cũng nhảy nhót đi theo, trên người dính đầy bùn đất. Nơi này chỉ cần có mưa một chút thì nơi nơi đều lây lội.

Vườn rau ở hậu viện vẫn như trước, chưa cái nào nảy mầm. Cũng đúng, vừa mới gieo, sao có thể nảy mầm. Ngư Nhân hơi chút nóng vội rồi. Bất đắc dĩ quay lại tiền viện, đứng dưới mái hiên, phui phui những hạt nước trên người. “Tiểu Hồ, nếu không chúng ta đi bắt cá đi. Lén ra ngoài, đừng nói cho nương.” Ngư Nhân ở nhà chính là ngồi không yên.

“Vậy tiểu Kỳ làm sao bây giờ, sông nhỏ không sâu, chỉ là nếu đem quần áo làm dơ, nương sẽ mắng.”

Tiểu Hồ không dám lập tức đồng ý đề nghị của Ngư Nhân:” Không sao, chúng ta cứ mang theo tiểu Kỳ. Trời mưa thế này, nước sông cũng không dâng cao, mang theo áo toi cho tiểu Kỳ, chờ về nhà lại tới phòng bếp vụng trộm lấy lửa hơ khô. Nương không biết đâu.” Ngư Nhân tiếp tục dụ dỗ tiểu Hồ.

“Vậy được rồi, tỷ chờ, đệ đi tìm lưới. Trước kia bọn đệ đi vớt cá rồi, nhưng thu hoạch không nhiều.”

Tiểu Hồ vốn nghịch ngợm hiếu động, nhưng vì nhà nghèo nên trước giờ vẫn dè dặt thiên tính của mình, lúc này có Ngư Nhân mở đầu, nó so với nàng còn muốn đi hơn.

Ba người rón rén ra sân. Ngư Nhân đem tiểu Kỳ đặt trên lưng. Khắp nơi đều là bùn, trên lưng là an toàn nhất. Tiểu Kỳ cũng cao hứng hoa chân múa tay nói: "Đại tỷ, đệ cũng muốn vớt cá nhỏ, được không?" Giọng nói non nớt của Tiểu Kỳ đặc biệt dễ nghe.

"Không được, một hồi đệ chỉ có thể đứng bên bờ nhìn, coi chừng rớt cá. Bắt được thì cho đệ một con để nuôi, như vậy mỗi ngày đều có thể ngắm cá nhỏ." Ngư Nhân kiên quyết từ chối.

Muốn tới bờ sông phải đi ngang qua thôn. Sông nhỏ ở bên trái thôn. Bình thường người trong thôn đều tới đó tắm rửa giặt quần áo. Lúc đi ngang qua, Ngư Nhân phát hiện một hồ nước. Hồ không lớn, nước cũng không sâu, không biết bên trong có cá không. Tiểu Hồ như nhìn thấu suy nghĩ của Ngư Nhân: "Tỷ, hồ nước này, nước không sâu nhưng bùn dưới đê thì rất sâu. Lần trước đệ chính là chơi ở đây, không cẩn thận ngã xuống dưới đê. Nếu không nhờ tỷ thì mạng nhỏ của ta cũng không còn rồi." Nói tới đây, tiểu Hồ áy náy muốn chết.

Thì ra là vậy. Lúc trước nàng không dám chủ động hỏi tại sao mình bị bệnh, sợ làm lộ: "Không sao, tỷ phúc lớn mạng lớn, đệ cũng thế. Đại nạn không chế chính là phúc đó. Ha ha, chúng ta liền chờ hưởng phúc đi." Ngư Nhân cười vỗ vỗ bả vai tiểu Hồ. Đường bùn rất sâu, không tẻ, bùn làm phân rất tốt. Lấy một ít, phơi nắng, đây chính là loại đất dễ thấm nha. Ngư Nhân không tự chủ vừa đi vừa nghĩ. Cũng không biết hồ nước này có chủ không, lúc sau đi hỏi mới được.

Rất nhanh đã đi qua thôn. Sông nhỏ ngay trước mắt. Sông không rộng, chỉ khoảng ba thước, được cái rất dài, không biết là chảy tới đâu, chắc là tới núi xa xa đi. Ngư Nhân rất hưng phấn. Ha ha, bắt cá nhỏ, bắt cá nhỏ.

Ngư Nhân rõ ràng vẫn còn rất trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Phát Hiện Hoa Tiêu.

Mưa lất phất cả ngày, chờ Ngư Nhân mang hai đệ đệ về tới nhà thì Bạch Tam thẩm cũng đã sớm trở về. Hà thị kéo tiểu Mỹ đi làm việc. Ngư Nhân nhẹ tay ôm tiểu Kỳ chui vào bếp, ngăn phòng vụn phòng. Quần áo tiểu Kỳ đều ướt đầm cả rồi. Trên tay Ngư Nhân cũng chỉ có vụn vụn ba con cá nhỏ nhỏ cỡ hạt giống rau. Kế hoạch ban đầu là tới có thể ăn canh cá, giờ thì cái gì đều khỏi nghĩ, đi hong khô áo của tiểu Kỳ mới là chính sự. Nếu bị cảm mạo, vậy thật sự rất phiền toái. Nơi này y học không phát triển, thỉnh thầy thuốc còn phải đi hơn ba dặm.

Vào phòng bếp, hỏa tốc coi quần áo ướt sũng của Tiểu Kỳ xuống, tiểu Hồ đi bắt bếp, tiểu Kỳ ngồi xuống trước lò lửa. Ngư Nhân thì chạy đi kiếm ít gừng, cắt nhỏ, nấu một chén nước gừng nóng hằm hập đưa trước mặt tiểu Kỳ. Ở nhà ngay cả đường cũng không có, đành phải để tiểu Kỳ chịu khổ vậy, rất là cay.

Tiểu Kỳ cũng ngoan, đợi nguội một chút, nó liền ực ực uống xong. Chờ ba người thu thập ổn thỏa, Hà thị cũng vào phòng bếp. Kỳ thật, lúc bọn họ về, Hà thị đã phát hiện, nhưng cũng không nói gì. Trẻ con cũng không thể mỗi ngày ở ru rú trong nhà được.

"Nương, nương nói xem mai còn mưa không. Hôm nay mưa lâu tạnh quá, hẳn là trên núi sẽ có nấm. Đồ ăn của chúng ta không còn, nếu không mai lên núi tìm nấm đi." Ngư Nhân thử đề nghị Hà thị.

Hà thị nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ừ, hẳn là được, nấm trên núi thì chắc có. Trước kia nương cũng hái qua rồi, nhưng đường lên núi xa quá, đi cũng không tiện."

"Ngày mai nếu không có mưa, chúng ta đi sớm đi. Để tiểu Mỹ và tiểu Kỳ ở nhà, chúng ta đi hái một ít đi." Ngư Nhân kiên trì.

"Được rồi, mai lên núi, cũng lâu rồi không đi, thuận tiện kiếm ít cành cây làm củi." Hà thị vừa nấu cơm vừa nói.

"Nương, để con nấu cho, nương ra nghỉ đi. Ngồi một ngày, mắt cũng mỏi rồi." Ngư Nhân rất là sẵn sàng.

"À, hoa văn con vẽ hôm qua nương thêu rồi. Nương thấy cũng rất đẹp, Bạch Tâm thẩm của con cũng nói đẹp. Bà hỏi đó là hoa gì, nương cũng không nói thẳng, chỉ nói là trước đây bên ngoài tỉnh có thấy được." Hà thị nói.

"Vậy à? Con ăn cơm xong thì đi xem một chút nha. Tay nghề của nương tốt như vậy, thêu cái gì cũng đẹp." Ngư Nhân vuốt mông ngựa nói.

Tiểu Hồ nghe nói mai có thể lên núi, buổi tối liền giành việc rửa chén. Ngư Nhân và Hà thị vào sương phòng, Hà thị kéo khăn tay từ trong rổ ra đưa Ngư Nhân. Một khăn tay màu lục nhạt, ở giữa là một bông hồng ngạo nghễ đứng. Ha ha, nương thêu thật đẹp. Chưa nhìn qua mà còn thêu giống như vậy, so với dự đoán của mình còn tốt hơn.

Ngư Nhân rất vừa lòng. Xem bộ dạng của nương thì hẳn là cũng rất hài lòng với tác phẩm của mình.

"Con vẽ cho nương thêm vài hoa văn, nương nhất định thêu. Lần này chúng ta đừng thêu áo gối nữa, trước mắt thêu hai cái khăn tay. Nếu Vương chương quý cảm thấy tốt, lần sau chúng ta lại thêu trên áo gối." Hà thị cười nói.

"Vâng, nghe theo nương. Mà, tối nay chúng ta đừng làm nữa, nghỉ ngơi đi ạ. Tiểu Mỹ còn nhỏ, không thể để nó dùng mắt quá nhiều." Ngự Nhân buông khăn nói.

"Ừ, nương biết rồi, nương không để nó làm nữa. Lát nhờ nó đắp lưng một chút rồi để nó nghỉ. Một hồi nương giặt quần áo cho các con, mai lên núi cũng phải tốn ít công phu đấy." Hà thị nói xong cũng đi ra ngoài.

Ngự Nhân và tiểu Hồ nhàn chán ngồi trong nhà, giờ này còn sớm, không ngủ được. Ngự Nhân suy nghĩ trò nào vui vui để chỉ cho bọn tiểu Hồ. Suy nghĩ nửa ngày vẫn chưa ra. Mấy đứa này tuổi không giống nhau, khó mà lựa trò à. Hay là chơi ném bao cát đi. Nhà hơi nhỏ, nhưng cũng đủ chơi rồi.

Nghĩ là làm, nàng nhanh chóng nhờ tiểu Mỹ may một cái bao nhỏ, nàng thì không khâu nổi bao cát rồi, đành phải nhờ tiểu Mỹ làm. Đi vào phòng bếp, nàng bắt đầu tìm gạo kê, đến giỏ may của nương tìm một khối vải bố, may thành túi, lưu lại một lỗ thủng trên mặt, sau đó đem gạo kê bỏ vào. Hôm nay trời mưa, bên ngoài không có cát đất khô ráo, cho nên phải xa xỉ dùng gạo kê thay thế. Dù sao gạo lát có thể lụm lại ăn mà.

Bao cát rất nhanh đã làm xong. Dưới sự chỉ dẫn của Ngự Nhân, mọi người nhanh chóng chơi thật vui vẻ. Ở nông thôn rất ít thứ giải trí, bao cát này đã xem như là món mới rồi. Ở nhà chính nhất thời vang lên một trận tiếng cười. Ban đêm, mọi người phá lệ ngủ thật ngọt ngào.

Trời sáng, mưa đã dứt tối hôm qua rồi. Ngự Nhân nghĩ tới hôm nay phải lên núi, không cần người gọi, tự mình đã dậy sớm. Ở phòng bếp Hà thị và tiểu Hồ đã ăn điểm tâm xong. Trong nồi vẫn còn thừa lại đồ cho tiểu Mỹ và tiểu Kỳ. Ngự Nhân cũng chạy nhanh tới ăn.

Hà thị mang vài bình nước bỏ vào cái gùi, không thể để ba mẹ con chết khát được. Lại cầm thêm vài cánh bánh bột ngô, xem như là cơm trưa. Hà thị mang theo hai tỷ đệ nhẹ nhàng ra sân, đóng cửa lại. Từ bên ngoài dẫn vó vào, nói tiểu Mỹ hôm nay không được mang tiểu Kỳ ra ngoài, chỉ được chơi ở sân sau.

Đường lên núi có chút không tốt, hôm qua trời lại mưa, trên đường rất nhiều bùn, phải nhìn kỹ dưới chân. Đi một chút lại dừng, đôi khi còn phải chống gậy. Hai bên đường đầy hoa dại cỏ dại, do dính nước mưa nên càng thêm xanh biếc. Đi hồi lâu, cuối cùng cũng tới chân núi. Nhìn lên trên, cây xanh tươi tốt, trên núi có rất nhiều cây tùng. Những cây cối khác Ngự Nhân cũng biết, nhưng không nhớ tên.

"Nào, mỗi đứa cầm một cây gậy, cẩn thận có rắn." Hà thị nhặt mấy cây gỗ trên đất.

"Cẩn thận một chút, đường lên núi hơi trơn. Núi này còn chưa tính là lớn, không sâu. Qua núi này, núi tiếp theo mới thật là vừa sâu vừa lớn, cây trên núi phải hai người ôm mới hết." Hà thị vừa đi vừa nói chuyện.

Quả thật, hiện tại nhìn mấy cái cây này cũng chẳng lớn lắm, một người ôm là được. Từ dưới nhìn lên tầng cây, còn có thể thấy ánh nắng lác lác trên cao. Ánh mặt trời chiếu vào rừng, phá lệ yên tĩnh. Lặng lặng theo sau Hà thị, tiểu Hồ cũng tiêu sái theo sau Ngự Nhân.

Hà thị nhìn đông nhìn tây, nói: "Nhìn kia, có nấm tùng." Hà thị dẫn đầu hái cây nấm kia, Kế tiếp, hai tỷ đệ Ngự Nhân dưới sự chỉ dẫn của Hà thị, cũng liên tiếp tìm được nấm. Chờ tới khi lên tới giữa sườn núi, gùi trên lưng ba người cũng đã chứa non nửa là nấm. Đêm nay có canh nấm ăn rồi, thật ngon. Ngự Nhân liếm liếm môi nghĩ.

Hừ? Đây là cái gì?

Ngự Nhân nhìn sang bên phải, phát hiện trước mặt mình có một thân cây kỳ quái. Nói là kỳ quái, chính là vì cảm thấy loại cây này không thể xuất hiện ở thời không này, ai ngờ đầu lại có. Cây hoa tiêu, Ngự Nhân khẳng định. Kiếp trước mình đã nhìn qua loại cây này, còn tự mình hái qua. Cây trước mặt cao chừng một rưỡi đến hai thước, trên những tàn cây rậm rạp lộ ra những viên cầu nhỏ nhỏ. Đúng vậy, là cây hoa tiêu, chắc chắn không sai. Ngự Nhân không sợ chết, từ trên cây hái xuống một quả, bỏ vào miệng. Ấc ặc, tê quá, tê muốn chết. Hắc hắc, phát hiện bảo bối rồi. Thứ này lấy về, đem đi rang, dùng để xào rau thì rất ngon. Cái tê của nó thì có thể dùng nước để ngâm. Lúc xào rau thêm chút nước hoa tiêu vào, đồ ăn càng ngon. Mãi thành phần, lấy làm dưa muối cũng tuyệt. Còn nữa, làm món cay Tứ Xuyên. Trời ạ, nước miếng cũng muốn chảy ra luôn. Ngự Nhân thật chịu không nổi. Cuối cùng, lý trí vẫn chiến thắng, Ngự Nhân nhanh chóng tỉnh táo lại. Mình thì biết cái này có thể ăn, nhưng nương bọn họ thì không biết. Nương vừa nãy đi qua đây cũng không chú ý, chắc là không biết hoa tiêu này. Mặc kệ thế nào, một hồi mình phải hái một ít đem về mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thu Hoạch Lớn

"Nương, vừa rồi con thấy một gốc cây lạ, trên cây có mấy chùm quả nhỏ đó." Ngự Nhân làm bộ lơ đãng hỏi. Người xem, ngay tại kia kia, cái cây chúng ta mới đi ngang qua."

"Con nói quả đó hả, đó là quả tê, trước kia có người trong thôn lên núi, không cẩn thận ném qua, tê đến nỗi uống nước cũng không có cảm giác gì. Các con cũng không nên hái ăn."

Hà thị quay đầu nhìn nhìn, nói cho đám Ngư Nhân. Thì ra thật sự là hoa tiêu, xem ra nương cũng không biết đây là gia vị. Cái này dùng rất tốt, ngon cực kỳ á. Hoa tiêu còn có tác dụng làm thuốc, Những công hiệu của hoa tiêu trên "Bản thảo cương mục" đều có ghi lại. Đáng tiếc, người ở niên đại này lại không nhìn ra được lợi ích của nó.

Tiếp tục lên núi, nấm hái được ngày càng nhiều, trong gùi đều đã đầy. Rừng cây sau mưa rất thích hợp để nấm sinh trưởng. Nấm có thể làm canh uống, có thể đem xào, ăn không hết thì đem phơi, trữ trong nhà ăn dần. Chỉ là, dầu mỡ trong nhà chả có được vài giọt, không thể nấu ngon được, Ngư Nhân rất là tiếc nuối.

Lên tới đỉnh núi, gió mát thổi qua rất thoải mái. Hà thị lấy lương khô buổi sáng đem theo ra, ba mẹ con tìm một tảng đá lớn, ngồi lên trên rồi giải quyết đơn giản bữa cơm trưa.

"Nương, nương, người nhìn kia, bên kia có rừng trúc, lát lấy một ít về bên rổ đi, rổ trong nhà đều cũ nát rồi." Tiểu Hồ như phát hiện một đại lục mới, hưng phấn kêu to.

Cây trúc sao? Vậy có phải hay không sẽ có măng? Ngư Nhân nhớ rõ, măng mùa hè cũng có. Từ lúc tới đây, Ngư Nhân luôn không tự chủ được mà nghĩ tới phương diện ăn uống.

"Đi, nghỉ đủ rồi, qua nhìn thử xem, nói không chừng có thể có măng đó." Hà thị nói xong liền đứng lên.

Chờ lúc đi vào, mọi người mới phát hiện, rừng trúc trước mặt quả thật không nhỏ. Cây cao tới hai thước. Ở núi nhỏ này, trúc có nhiều tới đâu thì cũng không có tác dụng mấy, nhiều nhất cũng chỉ bên rổ. Vì cách xa thôn, bình thường cũng không ai tới chặt trúc, cho nên, rừng trúc mới tươi tốt như vậy. Trong rừng trúc còn lẫn lộn ít bụi cây, rất khó tiến vào. Trong rừng không có đường, đều là trúc mọc hoang. Lúc chui vào, ai cũng không thích ứng lắm, bên trong có chút tối. Mờ to mắt tìm kiếm chung quanh, ha ha, thấy một cây. Nàng lưu loát rút lên, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu. Hà thị và tiểu Hồ cũng đang cố sức tìm.

"Tỷ, tỷ, đến đây chỗ đây, có rất nhiều măng nè." Tiểu Hồ lớn tiếng hô, âm thanh đột ngột khiến Ngư Nhân đang chăm chú tìm măng hết hồn. Chờ Ngư Nhân đi qua, nàng không khỏi sợ hãi than một tiếng. Trước mặt là một cây trúc nhỏ, ước chừng cao một thước, nhìn rất khả quan. Tỷ đệ hai người không quan tâm trong rừng ọ ọ ọ ọ, sung sướng đi nhỏ măng. Không lâu sau, cả hai đã nhỏ được một đồng lớn ôm trong ngực. Vì cái sọt đã dùng để chứa nấm, chỉ đành phải dốc sức ôm. Chờ không ôm nổi nữa, hai tỷ đệ mới mang thành phẩm xuống ngoài cánh rừng, sau đó lại tiếp tục vào rừng lấy. Trên mặt trên đầu đầy mồ hôi cũng không chú ý. Thẳng tới khi Hà thị từ ngoài rừng hô to: "Ngư Nhân, tiểu Hồ, ra đi thôi, măng nhiều lắm, lần sau lấy tiếp. Nhiều đây đủ rồi."

Ngư Nhân và tiểu Hồ hậm hực đi ra. Theo ý hai người bọn họ là muốn hái hết măng đây mà. Măng mới có thể xào với rau hẹ, ăn rất ngon, còn có thể lấy nước trộn rau. Ăn không hết thì luộc với nước sôi, rồi xé ra, đem đi phơi nắng, làm thành măng khô. Dù dùng cách nào thì cũng rất là ngon.

Lúc này lo hái nên không để ý, giờ vừa nhìn thấy, quả thật trên đất đã có không ít măng. Một hồi sao mang về nhà đây, cả sọt đều chứa nấm rồi.

"Nương, con đi lấy mấy cây trúc về, thuận tiện lấy vài cành cây nhỏ, một hồi đem măng cột lại."

Tiểu Hồ cầm dao đi vào rừng trúc. Hà thị dẫn Ngư Nhân sửa sang lại đồng măng. Chờ sửa sang xong, tiểu Hồ còn chưa trở lại, chắc là đi tìm cành cây.

Ngư Nhân rảnh rồi cầm lấy một cây măng nhào nặn, sau đó đem vỏ măng chia thành hai nửa, một bên lấy ngón trỏ đặt lên, không ngừng chuyển động, cứ thế đã lột được một nửa. Nửa còn lại cũng theo phương pháp đó, chẳng mấy chốc, một cây măng mập mạp xanh nhạt đã hiện ra trước mặt Ngư Nhân, còn mang theo một mùi thơm ngát. Đây là măng rỗng ruột. Tốt quá, măng không phải quá đặc ruột, nếu không thì rất đắng, ăn không nổi. Hà thị đánh giá hành động của Ngư Nhân, không khỏi cười nói: "Nha đầu ngọc, mấy cây trúc này đều có thể ăn, không phải trúc đắng. Cha con hồi đó có lần lên núi, vô tình thấy một rừng trúc, nhưng là trúc đắng. Do không biết cách phân biệt nên hái về ăn thử, kết quả là đắng không chịu nổi." (Khúc này mình cũng không hiểu =)) Măng lúc mới hái đắng thì đúng rồi, cơ mà trúc đắng là cái chi TVT)

Đang nói chuyện thì tiểu Hồ đã trở lại, một tay kéo bốn cây trúc, một tay cầm dao và cây mây. Hà thị cầm lấy cây mây, đem măng chia làm vài đồng nhỏ, dùng mây cột lại vài vòng, sau đó thắt nút. Đến cuối cùng, tổng cộng có sáu bó măng. Ba mẹ con mang sọt lên lưng, tiểu Hồ xách hai bó măng, Ngư Nhân và Hà thị cũng vậy. Đường trở về có chút xa, ba mẹ con bắt đầu hướng chân núi mà đi.

Ngư Nhân cố ý đi phía cuối là muốn đợi lúc xuống núi, tới chỗ cây hoa tiêu thì hái trộm một chút. Chờ đem đi phơi nắng, làm thành món ăn rồi để nương nếm thử. Đợi nương tiếp nhận rồi mới nói với nương chuyện hoa tiêu, đến lúc đó, không chừng còn có thể đem cây hoa tiêu về hậu viện trồng. Đây là bảo bối đó.

Ngư Nhân cách Hà thị và Tiểu Hồ rất xa.

"Tỷ, đệ đệ mang giúp một bó măng cho, như vậy tỷ có thể đi nhanh một chút."

Tiểu Hồ nghĩ là Ngư Nhân xách nặng quá, không đi nổi. Hà thị cũng dừng lại chờ Ngư Nhân. Ngư Nhân thấy cảnh này thì nóng nảy. Hai người họ cứ thế này thì một hồi mình không hái được hoa tiêu nữa.

"Không sao đâu, hai người đi trước đi, con theo phía sau. Con chỉ cảm thấy chỗ này mát mẻ, không cần đi nhanh như vậy. Một hồi tới chân núi còn phải phơi nắng." Ngư Nhân tìm cớ nói.

Hà thị nghe xong thì tiếp tục mang tiểu Hồ đi xuống núi. Dù sao núi này cũng không có dã thú, nhiều nhất cũng chỉ có thỏ hoang. Nó muốn đi chậm thì tùy

nó.

Ngư Nhân nhìn Hà thị đi xa thì mới bước nhanh hơn. Không lâu sau đã đi tới tàng cây hoa tiêu. Hoa tiêu này thật đúng là nhiều. Nàng nhanh chóng hái một ít, dùng lá cây ven đường bao lại, sau đó nhét dưới đồng nấm, rồi nhanh chóng chạy theo hướng Hà thị. Hoa tiêu đã hái xong, Ngư Nhân mới cảm thấy rừng núi yên tĩnh hơi đáng sợ. Vừa rồi do có việc nên không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại xong xuôi thì lập tức nghĩ vớ vẩn. Có thể có heo rừng hay chó sói không. Một hồi suy nghĩ không đề ý, nàng trượt ngã té nhào xuống đất.

"Ôi, đau chết mất." Oán hận đá tảng đá bên cạnh ra. Hoàn hảo là sọt không đổ. Nhặt lại mẳg trên đất, nàng lại nhanh chân đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vé Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thu Thập Chiến Lợi Phẩm.

Vừa xuống núi, Hà thị và Tiểu Hồ ngồi lên một tảng đá ở chân núi nghỉ ngơi. Ngư Nhân buồn sọt xuống, xoa xoa bả vai đau nhức, cái sọt này nặng quá. Đối với người kiếp trước chưa từng làm qua việc nặng mà nói, mấy ngày vừa rồi đều là khảo nghiệm phi thường lớn. Cũng may, Ngư Nhân chấp nhận khảo nghiệm này, chậm rãi yêu thích những ngày ở đây.

"Nào, lau mồ hôi đi, nhìn mặt con đỏ hết kìa." Hà thị từ ái nhìn Ngư Nhân.

"Tỷ, vừa rồi tỷ té phải không? Không sao chứ?"

"Đệ và nương đi xa như vậy mà còn nghe thấy tiếng tỷ chửi, ha ha, nương còn nói tỷ không thù mị gì hết." Tiểu Hồ nói tiếp.

Ngư Nhân vừa lau khô mồ hôi trên trán thì mồ hôi lại muốn chảy ra. Hai người họ đều nghe thấy, xấu hổ chết người mà.

Trên đường về nhà, Ngư Nhân phát hiện ở đầu những thửa ruộng có mấy cây hành hoang. Trong hậu viện nhà mình, Ngư Nhân không phát hiện rau hẹ hành lá gì hết. Ngư Nhân cuống quýt nhảy xuống ruộng, đem hành này hái lên. Ủ, buổi tối lấy đi xào măng. Xong việc, Ngư Nhân còn không quên tìm một khối đá mỏng, đem cả gốc hành nhỏ lên, tính toán đem về nhà mình trồng.

Xa xa nhìn thấy tiểu Mỹ và tiểu Kỳ đứng ở trước sân nhìn về phía bên này, ba mẹ con lại bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã tới cửa viện. Tiểu Mỹ tiếp nhận hai bó măng trên vai Hà thị.

"Tiểu muội chi thương nương, không thêm đỡ giúp ca." Tiểu Hồ treo ghẹo nói.

"Ca ca, đệ giúp ca." Tiểu Kỳ bỏ nhào vào người tiểu Hồ, làm bộ muốn lấy măng. Tiểu Hồ nhanh tay đưa măng lên cao.

"Nhưng đệ lấy không tới nha. Cảm ơn, đi, vào nhà đã, buổi tối ăn nấm ha."

Hà thị đem sọt nấm cùng măng để dưới hiên. Nấm phải để chỗ mát, còn măng thì xử lý sau. Đương nhiên, thừa dịp Hà thị không chú ý, lúc Ngư Nhân vào sân đã nhanh chóng đem gói hoa tiêu giấu đi rồi, chờ ngày mai sẽ đem ra hậu viện phơi nắng.

Tối giờ làm cơm chiều, hôm nay khó có được mọi người đều tụ ở phòng bếp, đem phòng bếp vốn không lớn lấp đầy. Hà thị cũng không mẳg bọn nhỏ. Biết mọi người đã lâu chưa ăn rau cải gì mới, hôm nay khó có được mẻ nấm và măng, mấy con mèo tham ăn đều chạy tới.

Hà thị rửa bát rửa sạch nấm, sau đó tách ra, bỏ vào nồi vài giọt dầu. Vì trong nhà không có nhiều, cho nên lúc xào rau đều lấy giọt làm đơn vị đếm.

Sau khi cho nấm vào nồi, trở trở vài cái, bà đồ thêm chút nước vào, đóng nắp nồi lại, chờ nước sôi, chuẩn bị nấu canh nấm. Tiểu Hồ đi nhóm bếp, Ngư Nhân và tiểu Mỹ một bên lột măng, măng lột xong để trong giỏ, nhìn rất khả quan.

Canh nấm trong nồi đã muốn sôi, lại cho thêm chút muối, khuấy đều, sau đó múc ra tô. Đem canh đặt một bên, Hà thị lấy măng hai tỷ muội Ngư Nhân đã lột xong, ngâm qua nước lạnh, thái thành từng lát mỏng. Hành Ngư Nhân hái được cũng phát huy công dụng. Măng cắt xong, hành cũng cắt nhuyễn rồi, sau khi chảo đã nóng, thêm dầu, bỏ măng vào. Hà thị khó có lúc cho nhiều dầu như vậy. Chẳng mấy chốc, mùi măng thơm ngát lan ra toàn phòng. Lúc măng chín, cho thêm vài lát hành đã cắt vào, trở thêm vài cái, sau đó dọn ra bàn. Ủ, một tô canh nấm nóng hổi, một đĩa măng xào xanh biếc. Tỷ đệ Ngư Nhân miệng chảy nước miếng. Hà thị cười nói: "Nhanh dọn lên nhà chính đi, nương mang thêm mấy cái bánh bột ngô tới."

Say mê uống một ngum canh nóng. Ngon quá. Lại ăn thêm một đĩa măng, rất giòn. Bữa ăn này, Hà thị và mấy tỷ đệ đều ăn rất vui vẻ. Ngư Nhân khó có được ăn hơn nửa cái bánh bột ngô. Sau khi ăn xong, tiểu Hồ đi rửa bát, Hà thị mang theo tiểu Mỹ và Ngư Nhân đi xử lý thành quả lao động hôm nay.

Nấm đều để ở dưới mái hiên. Hà thị chuẩn bị giữ lại một ít để mai ăn, còn lại đều đem phơi nắng, như vậy dễ cất giữ hơn. Ngư Nhân và tiểu Mỹ ở một bên lột măng. Măng không khó lột, nhưng số lượng không ít. Chẳng lâu sau, tiểu Mỹ đã chịu không nổi: "Tỷ, tay muội đau, vỏ măng cứng quá." Tiểu Mỹ

xoa xoa ngón trở nói.

"Muội đi giúp nương chuẩn bị nắm đi, tỳ lột cho." Tay Ngư Nhân tuy rằng cũng đau, nhưng dù sao cũng lớn hơn vài tuổi, có thể chịu được. Sớm lột xong thì cũng có thể nhanh chóng nghỉ ngơi.

Hà thị xử lý nắm xong, lấy một cây trúc bện một cái sọt lớn, sau đó đem nắm bỏ vào, đặt trên băng ghế ở sân, chờ ngày mai đem đi phơi.

Quay đầu lại thấy Ngư Nhân còn chưa lột xong măng, bà bước lại lột phụ. Nhiều người lực lượng lớn, ba người rất nhanh đã đem nắm lột xong. Cả một rổ chứa đầy măng. Hà thị định ngày mai bóp nước, sau đó đem đi phơi nắng. Măng ăn không cũng ngon, xào hay nấu canh cũng ngon.

Lần sau lại lên núi, chọn thêm chút măng về đem lên trần bán. Cũng có thể làm măng khô, dù sao cũng đổi được bạc. Rừng trúc kia không nhỏ, măng rất nhiều. Nắm thì không nhiều lắm, nếu không cũng bán được tiền rồi.

Vội vàng một ngày, bây giờ mới có thể nghỉ ngơi. Ngư Nhân hiện tại đã hiểu được thế nào là lao động vất vả. Quả thật, ai ngờ được, để có một bữa cơm Trung Quốc thì vất vả thế nào. Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Nằm trên giường, Ngư Nhân nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đầu lại bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao để kiếm được bạc. Nắm măng có thể đổi ra tiền, nhưng rất ít. Mình là muốn phát triển nông nghiệp, hoàn thành giấc mộng làm chủ nông trường của mình. Hoa tiêu thì có thể nhỏ cả cây đem về trồng, chính mình tự gia công, làm thành gia vị bán cho mấy tủ lâu. Nhưng chuyện này cũng phải đợi tới năm sau. Quan trọng nhất là, trước mắt làm sao kiếm được tiền. Có tài chính thì mới tiến hành được bước tiếp theo.

Đúng rồi, vài ngày nữa lại có họp chợ. Nếu tú phẩm kia của nương vừa mắt Vương chương quý thì rất tốt. Đây là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất. Tối lúc đó, nhất định phải hảo hảo nói chuyện với Vương chương quý, tốt nhất có thể khiến bà xuất ra một số bạc kha khá. Mấy ngày này nên bớt chút thời gian về thêm mấy hoa văn, như vậy cũng có tiền vốn trao đổi.

Ngư Nhân nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn biện pháp đó. Lúc này, nàng không biết rằng, biện pháp này lại mang cho nàng không ít bạc. Vì lý do đó, nàng mới có thể mua hết đất phụ cận, khiến những người này trở thành tá điền của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lại Họp Chợ

Nắm và măng mấy ngày trước hái được trên núi cũng đã phơi xong. Hà thị dùng túi lớn bao lại, chờ tới ngày họp chợ sẽ đem một ít bán cho tủ lâu ở trần trên, nhiều ít cũng đổi được mấy văn tiền. Ngư Nhân hai ngày nay bớt chút thời gian vẽ vài mẫu hoa văn, một cái là uyên ương nghịch nước, một cái là hoa mẫu đơn, còn một cái là mèo kitty. Không cần chuẩn bị nhiều, trước nhìn xem Vương chương quý có chấp nhận cái mới lạ này không đã. Nếu thật không được, Ngư Nhân sẽ nói Hà thị mua ít vải sợi, tự thêu ở nhà rồi lại cầm lên trần tự mình bày hàng bán. Chỉ là, mướn sạp trên trần đều là người già đó, cho dù xài chung cũng phải xuất ra không ít tiền.

Rau trồng trong hậu viện đã bắt đầu xuất ra chồi non. Từ lúc gieo giống tới giờ đã lớn hơn gấp hai lần. Nhìn mấy chồi non xanh xanh, Ngư Nhân cảm thấy cuộc sống thật đẹp. Bất quá, làm người ta lo lắng là, Ngư Nhân phát hiện trên lá có mấy lỗ sâu. Hiện tại trời nóng, thỉnh thoảng lại có chút mưa, rau xanh rất dễ có sâu. Ngư Nhân tí mi nghĩ nghĩ, nhớ rõ trong báo đã từng đọc qua vài phương pháp diệt sâu thỏ sơ, có thể đem tỏi đập ra, cho vào nước rồi tưới lên rau, như vậy sâu sẽ chậm rãi giảm bớt. Sâu không thích môi trường này. Còn có, ớt cũng có tác dụng. Niên đại này không có thuốc trừ sâu, đừng nói không có, mà dù có thì Ngư Nhân cũng không biết dùng. Dùng đồ thiên nhiên mới là tốt nhất. Quay đầu lại, nàng cùng nương nói, tôi ở góc hậu viện hình như cũng có một ít.

Đêm trước ngày họp chợ, Ngư Nhân ngàn dặn vạn dặn với Hà thị, rằng sáng mai, lúc lên trần, đừng bao giờ lấy khăn tay đẹp nhất cho Vương chương quý xem. Vì nguyên liệu đều do Vương chương quý cấp, Hà thị chỉ lấy ít tiền gia công. Nếu Vương chương quý nhất thời nhìn trúng, lại không muốn cấp nhiều bạc, giành lại khăn tay thì chúng ta coi như công dã tràng. Hà thị liên tục đáp ứng, chỉ chỉ trần của Ngư Nhân." Đưa lâu cá, cả cái này cũng nghĩ ra."

Ha ha, lòng người không thể không đề phòng mà. Trong lòng Ngư Nhân thầm nghĩ.

Lần họp chợ này, Hà thị không có mang theo tiểu Mỹ, chủ yếu là lên trần giao hàng thêu cho Vương chương quý và thương lượng hoa văn mới. Hà thị dặn dò tiểu Hổ mang theo đệ đệ muội muội đi nhờ có đại ở vườn khoai. Cả nhà còn trồng cây vào chút đồ ăn đấy để qua ngày đó.

Vẫn lúc trăng chưa lặn mà xuất phát, nhưng trăng trên đỉnh đầu cũng rất sáng. Tiếc là không có hứng thưởng thức này nọ. Sáng sớm, không khí tươi mát. Vì để tới trần trước khi mặt trời mọc, hai mẹ con gần như là chạy đi. Trên đường, ngẫu nhiên sẽ có một chiếc xe bò. Ngư Nhân rất muốn đi xe bò, nhưng biết Hà thị cũng không có mấy văn tiền, cuối cùng cũng không mở miệng. Hai mẹ con vừa tán gẫu vừa tiến vào trần.

Cuối cùng cũng tới, nhìn thôn trấn cách mình ngày càng gần, Ngư Nhân thở sâu, lôi kéo Hà thị đi nhanh hơn, muốn nhanh chóng tới nhà Vương chương quý, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Hà thị nhìn Ngư Nhân bên cạnh, nghĩ "Nha đầu kia, tuy nói cũng là thịt từ trên người mình rớt xuống, nhưng con gái càng ngày càng lớn, làm mẹ ngày càng khó đoán được tâm tư của nó."

"Ai dà, Hà nương từ đến rồi sao? Ta còn có khách, ngài trước mang khuê nữ qua bên kia ngồi đợi một chút nha." Vương chương quý vừa thấy Hà thị tới thì mắt liền cười thành một đường cong. Hà nương từ này rất khéo tay, thêu cái gì đều không lo khách không mua, còn phần tiền công, bản thân mình luôn ép giá nàng ta rất thấp, nàng ta cũng không nói gì, là một người thành thật.

Ngư Nhân và Hà thị ngồi trên băng ghế, uống vài ngụm nước, sao đó ngồi nghỉ ngơi một chút. Cửa hàng sáng sớm đã có người tới mua, Ngư Nhân ngồi một bên nghe Vương chương quý giới thiệu tú phẩm cho khách nhân, một bên đánh giá chung quanh. Lần trước là mới tới, không cần thận xem xét kỹ. Tú phẩm trong điểm so với lần trước không khác biệt lắm, vẫn là hoa văn cũ, không có hàng gì mới. Nhìn thấy khách nhân kia đi tới bên này, Ngư Nhân nhanh chóng lấy ra khăn tay Hà thị đã thêu, làm bộ như vô ý bị gió thổi bay. Kỳ thật, làm gì có gió, đây là buổi sáng, trời mặc dù mát nhưng không có gió. Ngư Nhân cảm thấy hành động này của mình thật buồn cười. Nhưng là, vì để tú phẩm có thể bán với giá tốt, chỉ có thể làm như vậy.

"A, cô nương, khăn tay này của người nhìn thật khác biệt nha." Người nói chuyện là một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi. Sau đầu búi một búi tóc xoắn ốc, đeo một cây trâm bạc khắc hoa, trên tai mang hoa tai ngọc trai. Bà mặc y phục màu tím đậm, áo choàng ngắn bằng lụa, cổ áo và vạt áo đều có viền hoa xinh đẹp. Hạ thân cũng là váy dài màu tím sẫm. Vừa nhìn đã biết phụ nhân này xuất thân từ nhà giàu có.

"Cô nương, cô nương." Phụ nhân kia lại hô.

"À, ngài quá, ta vừa rồi có việc suy nghĩ, ngài tìm ta có việc sao?" Ngư Nhân ngừng đánh giá, nhanh chóng đáp lại. Có thể đây là thần tài hôm nay của mình.

"Cô nương, có thể cho ta mượn khăn tay của người một chút được không. Màu sắc và hoa văn rất đặc biệt, vừa lúc, tiểu thư nhà ta hôm nay phải về kinh thành, nghĩ muốn mang chút lễ vật trở về hiếu kính lão thái thái, bảo ta đến trấn này tìm thử xem." Phụ nhân kia cười nói.

Ngư Nhân nhanh chóng đưa khăn tay qua, phụ nhân cẩn thận đánh giá: "Ừ, tú công tốt lắm, từng đường kim đều rất chú ý, phối màu cũng diễm lệ, ta trước nay chưa từng thấy qua."

Ngư Nhân đứng bên cạnh rất khấn trương, hy vọng phụ nhân này nhìn trúng. Nếu có thể bán cho bà ấy, chắc chắn có lời hơn so với bán cho Vương chương quý.

Vương chương quý đứng bên cạnh nhìn, trong lòng gấp đến độ hoảng. Hà nương từ này cũng đừng phá sinh ý của mình chứ. Bà vừa giới thiệu cho vị phụ nhân họ Tiểu kia ít áo gối, bà ấy vừa có chút hứng thú thì lại nhảy ra chuyện khăn tay này. Đang muốn lên tiếng cắt ngang bọn họ thì Tiểu phụ nhân lên tiếng: "Vương chương quý, hôm nay thật ngại quá. Máy cái áo gối vừa này không cần nữa, khăn tay này nhìn thật đẹp, lão thái thái nhà chúng ta thích đồ mới mẻ. Nếu mang về, lão nhân gia bà khẳng định rất vui."

Phụ nhân họ Tiểu nhìn khăn tay xong, trong lòng luyến tiếc buông xuống: "Cô nương, hoa này là hoa gì, còn có, khăn tay này còn mới, có thể nhượng cho ta không?" Tiểu phụ nhân có chút khẩn cấp: "Đúng rồi, ta họ Tiểu, nếu không chê có thể gọi ta là Tiểu thẩm."

"Tiểu thẩm, ngài thích khăn tay này?" Ngư Nhân thử hỏi.

"Ừ, ta rất thích, bất quá, ta còn muốn đem về cho tiểu thư nhà ta coi thử. Nếu nàng đồng ý, ta mới có thể trả lời chính xác cho người. Nhưng người yên tâm, cho dù tiểu thư nhà ta không thích, chính ta cũng thích, nếu thật sự không được, ta sẽ mua, bao nhiêu bạc thì tùy người." Tiểu thẩm rất khách khí.

"Vậy, ngài hiện tại trở về nói với tiểu thư nhà ngài đi." Ngư Nhân cũng thực nóng vội, nếu tiểu thư nhà bà ấy coi trọng, chính mình có thể có bạc. Đây là khởi đầu rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bán Khăn Tay

"Được, ta đây về trước, mọi người chờ ở đây." Tiểu thẩm cũng là người nôn nóng, cầm khăn trả lại cho Ngư nhân, sau đó lập tức ra ngoài. Hà thị nhìn Ngư nhân có chút lo lắng, cứ như vậy ở cửa hàng nhà Vương chương quý cướp đoạt mối làm ăn, Vương chương quý nếu như cả đời bức bối, về sau cũng không giao cho mình hàng thêu, vậy phải làm sao. Hà thị nhìn nhìn sắc mặt Vương chương quý, suy nghĩ xem nên nói gì mới tốt.

"Vương chương quý, bà lại đây nhìn khăn tay của ta một chút." Ngư Nhân quyết định đánh đòn phủ đầu. Nàng đã sớm nhìn ra sắc mặt Vương chương quý không tốt.

Vương chương quý cầm lấy khăn ở trong tay, xem hết lần này tới lần khác, nhìn kỹ lại, Hà thị quả thật có bản lĩnh, dám can đảm phối màu như thế, người

bình thường cũng không dám làm. Nhìn thực là đẹp mắt, nếu cửa hàng của mình có loại tú phẩm này, bán cho vị phu nhân họ Tiểu kia, vậy cũng kiếm được vài lượng bạc.

Vương chương quý rất là ghen tức.

"Vương chương quý, ta cũng không lừa bà, khăn tay này chính là nương ta lần trước ở chỗ người lấy về, nhưng mà ta tự động sửa lại hoa văn, chính là nghĩ lần này cầm đến cho người xem, nếu được, chúng ta là có thể hợp tác tốt, song, Tiểu thẩm kia lại coi trọng khăn tay này, lần này là không thể giao cho người, nhiều nhất chúng ta bồi thường người tiền vài cùng tiền chỉ. Bất quá, bà nếu cũng thấy đẹp, ta đây còn có vài kiểu hoa văn khác cho bà xem thử, nếu bà đồng ý, mấy kiểu hoa văn này có thể lấy giá thấp bán cho bà. Đồng ý rồi thì có thể cho nương ta làm hàng thuê, nếu không, bà tìm người khác thuê cũng được." Ngự Nhân nhanh tay đem mấy kiểu hoa văn còn lại đưa cho Vương chương quý.

Vương chương quý nhìn kỹ mấy kiểu hoa văn này, cứ loay hoay mãi, hoa là nhìn không ra hoa gì, còn tiểu động vật kia, nhìn hẳn là động vật, nhưng cần thận xem lại không giống, nào có tiểu động vật hình dáng lại đáng yêu như vậy. Ngự nhân thấy thế, tiến lên giải thích "Bà xem, đây là hoa mẫu đơn, có thể thêu trên quần áo, cũng có thể thêu khăn tay. Đây là uyên ương nghịch nước, lấy đến thêu chân cùng bao gối là tốt nhất. Hắc hắc, còn cái này á, là ta tự mình nghĩ ra, là con mèo, nhìn thực đáng yêu đi"

Ngự Nhân tinh tế giới thiệu, sau đó lập tức chuyển đề tài: "Vương chương quý, bà nhìn thấy chắc cũng vừa lòng, nếu vừa lòng thì cái này đều là của bà, bà nghĩ xem, ta phối màu giúp bà, sau đó đem thêu rồi trưng bày trong cửa hàng, nhất định sẽ hấp dẫn nhiều người. Bạc sẽ cuộn cuộn mà đến. Bất quá, đây cũng mới là hoa văn, chưa phải thành phẩm, cho nên giá cả cũng không làm khó bà, một bộ một lượng bạc. Bà cũng nhìn thấy mà, khăn tay kia cũng phải được vài lượng bạc đó."

Một lượng bạc, Vương chương quý cảm thấy là khó chấp nhận, nhưng nhớ lại bộ dạng yêu thích không buông tay của vị Tiểu phu nhân kia, bà cho rằng cũng đáng giá. Nhà mình có thể có một thân thích ở kinh thành mở cửa hàng thuê, chờ mình ra hàng mẫu, cho người đưa đến chỗ hẳn, nói không chừng ở kinh thành có thể bán được. Thôi thôi, chưa thấy qua hoa văn mới lạ như vậy, tạm thời thử một lần. Vương chương quý cũng là người có quyết đoán, rất nhanh liền đưa tới chủ ý. "Đi, ta cũng không nhiều lời, hoa văn này ta cầm, lần sau người lại có hoa văn mới, nên trước đưa cho ta."

Ba người rất nhanh liền thỏa thuận xong xuôi, Hà thị cũng đem giao bức tranh thêu còn lại, cộng thêm ba lượng bạc tiền hoa văn, tiền thêu 500 văn tiền, Hà thị nhưng là chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Vì có biện pháp phát tài, Vương chương quý đối Hà thị cũng cực kỳ khách sáo, "Đến, uống chén nước, ngồi đây đợi lát nữa, Tiểu phu nhân kia hẳn là sẽ nhanh chóng quay lại, nghe nói, nàng là người hầu của gia đình ở trấn trên phụ cận, rất có máu mặt. Thỉnh thoảng cũng thấy nàng đi ra trấn trên chọn mua vài thứ. Nhà bọn họ cách trấn trên có hai ba dặm, bình thường đều là ngồi xe ngựa mà ra vào, đây chính là gia đình kẻ có tiền."

Vương chương quý nói cũng chỉ là tin đồn, nói cũng không đầy đủ. Đang nói, Tiểu phu nhân kia đã là quay lại. "Cô nương, tiểu thư nhà ta nói, nghĩ xem trước một chút hiện vật, vừa rồi ta cũng chỉ là nói miệng, nàng quả thật có hứng thú, để cho ta mang người đi qua thôn trang nhìn một chút. Người xem, có thể không?" Tiểu thẩm thực khách sáo.

Ngự nhân cúi đầu cùng Hà thị thương lượng, sau đó đáp ứng. Hai người cùng nhau ra cửa hàng, bên cạnh là một chiếc xe ngựa lớn. Ngự nhân lần đầu tiên ngồi trên xe ngựa, cảm giác thực là mới mẻ. Hà thị trái lại nhìn rất tự nhiên. Ngồi lên xe rồi, mới phát giác không gian bên trong không lớn giống bên ngoài. Trái phải có ba hàng ghế, chắc cũng ngồi được bốn năm người.

Dọc theo đường đi, ba người tùy ý nói chuyện. Ngự nhân thỉnh thoảng vén rèm cửa sổ lên, đánh giá bên ngoài, đường có điểm xóc nảy, hơn nữa con ngựa phía trước trên người thỉnh thoảng truyền đến mùi hôi, làm Ngự Nhân cảm thấy có chút buồn nôn. Cũng may, cuối cùng đã đến.

Lúc xuống xe, đập vào mắt là một tòa nhà thật to, sân trước cửa trái phải mỗi bên có một sư tử bằng đá, uy phong凛凛. Trên cửa treo bảng hiệu "Tiểu phủ" ngay ngắn. Tòa nhà bị một hàng cây bao vây, có bộ dáng cao đến bốn thước. Đi vào trong viện, trước mắt là một thật sân to, trong viện tứ trồng đủ loại hoa cỏ cây cối, có từng bách cô, cây lựu Bên trái bên tường mở một cái cửa, nhìn lại, bên trong có một phòng ở, chắc là cho bọn hạ nhân ở.

"Đây là Tiền viện, tiểu thư ở tại hậu viện" Tiểu thẩm giới thiệu. Vào hậu viện, cảnh sắc cũng khác biệt, vườn hoa có tòa đình nghỉ chân, có cây thực được, hoa loa kèn trang trí ở giữa. Đình nghỉ chân có cái hồ nước, không lớn, bên trong trồng hoa sen. Ngự nhân còn muốn đánh giá thì Tiểu thẩm đã lên tiếng: "Đến đây, tiểu thư đang chờ ở thư phòng". Hà thị thật cẩn thận kéo tay Ngự nhân.

"Tiểu thư, đây là chủ nhân của khăn tay kia, đã đưa đến rồi á." Tiểu thẩm vào thư phòng, liền vội vàng nói. Thư phòng không lớn, tứ phía đều là giá sách, mặt trên để đầy thư, nữ tử đang nghiêng người đứng ở cửa sổ, cầm trên tay quyển sách. Nghe nói chuyện, nàng xoay người lại đây. Trên đầu là kiểu ván đơn giản, cao ngất lên đình đầu. Trên búi tóc cài một cây trâm đơn giản, phần đuôi trâm có một con khổng tước tinh xảo. Hai má hai bên rủ xuống ti phát. Quần áo cắt may vừa khít người, váy dài màu xanh nhạt, trên eo thắt đai lưng thêu hoa văn tinh xảo. Y phục quả thật thanh tân động lòng người. Nhìn khí chất là biết xuất thân từ thâm gia đại viện.

"Người chính là chủ nhân khăn tay?" thanh âm của nữ tử mềm mại nhu hòa, nghe rất ấm áp.

"Phải, là ta nghĩ ra hoa văn, mẹ ta thêu, này, ngài nhìn một cái" Ngự nhân cuống quýt đưa khăn lên.

"ừ, không tệ, thực rất khác biệt, khó có người có thể nghĩ ra được. Nhũ nương, làm phiền người mang các nàng đi xuống, cho các nàng mười hai lượng bạc, khăn tay này ta giữ lại." Nữ tử thân nhiên nói.

Trời ạ, mười hai, là mười hai, Ngự nhân liễu mạng đề nén xuống tâm tình hưng phấn kích động, đi theo Tiểu thẩm ra khỏi thư phòng.

"Tiểu thư nhà chúng ta người không tệ đi, nàng a, đối với nhóm hạ nhân đều rất hào phóng "

" Đây là mười hai lượng, ta đã phân phó xa phu đưa các người trở về đường cũ."

"Tiểu thẩm, đã biết, ngài quay về đi, đường đi ra ngoài ta nhớ kỹ, ta sẽ tự đi."

Ngư nhân cùng Hà thị tự mình ra nội viện, tòa nhà này nhìn đơn giản, liền có hai đường ra ngoài , hậu viện cùng Tiền viện. Ra khỏi hậu viện là Tiền viện."Đi thôi, nha đầu, đừng nhìn , nhà giàu đều có cấm kỵ , không thích người ngoài nhìn ngó xung quanh" Hà thị kéo Ngư nhân, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lần Đầu Gặp Tiểu Dập

Hà thị đi ở đằng trước, Ngư Nhân đi theo nghiêng đầu nhìn chung quanh.

"Bốp"

Đang lúc không đề phòng, bên trong đột nhiên có người lao ra, hai người đụng mạnh vào nhau.

" Dã nha đầu không nên thân, dám đụng vào bổn thiếu gia, ngươi có biết tội của mình không?"

Chính mình còn đang rất đau, người này thế nhưng lại dám ác nhân cáo trạng trước, rõ ràng là hấn động vào mình. Ngư Nhân tức giận trừng mắt với người nọ.

Đừng tưởng rằng ngươi cảm y hoa phục, thì chị đây sợ ngươi. Xem ta như thế nào thu thập ngươi!

"Người đi đường không có mắt à, không biết là ai đụng ai à!" Ngư Nhân thẳng lưng nói. Hà thị đi trước nhìn thấy nhanh chóng trở lại "Công tử, thật sự ngưng ngưng, nha đầu kia từ nhỏ đã rất lỗ mãng, không cần thận va chạm ngài, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng cùng nha đầu kia so đo."

"Hừ, hôm nay bổn thiếu gia tâm tình tốt, không cùng ngươi so đo " vị công tử này bộ đáng mười lăm mười sáu, so với Ngư Nhân không lớn hơn bao nhiêu, lại còn muốn giả bộ thành ông cụ non. Hà thị lôi kéo Ngư Nhân bước nhanh đi ra ngoài. Ngư Nhân oán hận quay đầu trừng mắt nhìn công tử kia. Ai ngờ, công tử kia cũng đang trừng mắt nhìn Ngư Nhân , "Như thế nào, không phục? nhớ kỹ, ta tên là Tiểu Dập."

Hà thị lôi kéo Ngư Nhân lên xe ngựa, đang muốn bảo xa phu chạy đi thì một giọng nói vang lên:"Này, lão Hà, đợi chút, thiếu gia vừa vặn muốn đi trần trên bàn bạc chuyện, nhờ xe ngựa của ngươi một chút." Một gã sai vặt nhìn khôn khéo lưu loát đã chạy tới phân phó.

Hà thị cùng Ngư Nhân còn không kịp phản ứng, chỉ thấy một người nhanh chóng tiến vào bên trong xe ngựa. Hóa ra là vị công tử vừa rồi gặp ở Tiền viện. Hà thị lôi kéo Ngư Nhân ngồi phía trong. Vị công tử này hô về phía ngoài xe "Thư Mạch, người ngồi cùng lão Hà, đem đồ đạc này nọ chuẩn bị tốt đi!"

"Đã biết, thiếu gia" Thư Mạch bên ngoài nhanh chóng trở lại.

Lúc còn ở nội viện, Ngư Nhân chỉ lo tức giận không cần thận xem xét vị công tử này, hiện nay một lòng xem, tuổi chừng mười lăm mười sáu, thật sự là còn trẻ, tuấn đạt trong sạch, tóm lại là dung mạo tốt, vẻ mặt cũng tốt. Đương nhiên , trừ tính tình đáng ghét ra, cái khác đều rất tốt.

Vị công tử này lên xe ngựa, ra về xin lỗi nói với Hà thị "Tiểu tử đường đột , ban đầu không định ngồi chung một xe với phu nhân và tiểu thư, nhưng phải đi trần trên mưa ít đồ, để vài ngày nữa phải trở về nhà ." Tiểu Dập lễ phép giải thích. Ngư Nhân bĩu môi, cũng may niên đại này dân phong cởi mở, nếu không cùng một nam tử xa lạ ngồi chung xe ngựa, chẳng phải là bại hoại thanh danh bản thân sao?

"Công tử không cần đa lễ, vốn là chúng ta chiếm dụng xe ngựa này, mời công tử ngồi." Hà thị đáp lễ.

"Đây là tiểu nữ nhà ta, vừa rồi có va chạm nhiều, mong công tử thứ lỗi", khi này trong sân chứng kiến được nhất cử nhất động của hấn, Hà thị phán đoán rằng, vị công tử này phi phỉ tức quý. Sân kia cũng có thể là biệt viện của nhà này .

Tiểu Dập cũng đánh giá Ngư Nhân ngồi ở đối diện . Nha đầu kia nhìn bộ dáng cỡ mười hai mười ba tuổi , bộ dáng không coi là tuyệt sắc, nhưng rất thanh tú, so với nha đầu nông gia khác xuất sắc hơn không ít. Bất quá, tư sắc cỡ này, nha đầu nhị đẳng nhà mình cũng có. Nhưng, xem tính tình vừa rồi, nàng ta cũng là một người mạnh mẽ .

Nhất thời, ba người trong xe ngựa đều có tâm tư riêng, không ai lên tiếng. Trong xe ngựa hoàn toàn yên tĩnh. Rất nhanh, xe ngựa liền chạy đến trần trên. Hà thị mang theo Ngư Nhân xuống xe ngựa, Tiểu Dập một mình rời khỏi.

Lần gặp này cũng đã là giữa trưa. Hai mẹ con cứ đi đi lại lại, bụng đã sớm đói meo. Hà thị nghĩ, hôm nay kiếm được không ít bạc, từ lúc cha đảm nhỏ không còn, chưa từng có qua nhiều bạc như vậy.

"Đi, Ngư Nhân, hôm nay đi theo nương chắc là mệt rồi. Chúng ta đi tầu lâu ăn bữa ngon đi". Hà thị lôi kéo Ngư Nhân đi về phía tầu lâu của trấn trên. Trấn trên có hai tầu lâu, một nhà quy mô nhỏ, gọi là tầu lâu, kỳ thật nói là tiệm cơm thì chuẩn xác hơn, một nhà khác quy mô lớn hơn, xem như xứng đáng cái tên tầu lâu, chính là so với tầu lâu ở kinh thành thì còn kém hơn nhiều. Hà thị hôm nay muốn dẫn Ngư Nhân đi là nhà tầu lâu nhỏ, chung quy cũng nên tiết kiệm chút bạc, vừa vận đem nắm vào măng bán cho tầu lâu.

Vào tầu lâu, Ngư Nhân mới phát hiện tầu lâu này xác thực không lớn, đại sảnh tổng cộng có tám cái bàn, bàn tròn làm bằng gỗ tùng, ghế cũng hình tròn. Bàn ghế đều sơn màu đỏ sậm. Nhìn cũng có chút đẳng cấp. "Khách quan, ngài đã tới, mời ngồi, để ta dâng trà cho ngài."

Hai mẹ con rất nhanh đã ăn xong. Tiền cơm tới một lượng bạc, nếu như là trước kia, Hà thị muốn cũng không dám nghĩ tới. Hiện tại trên người còn có mười hai lượng bạc và 500 văn tiền. Hà thị gọi tiểu nhị, lấy ra nắm và măng để cho tiểu nhị nhìn, tiểu nhị không dám làm chủ, mang theo hai mẹ con cùng đi tìm chưởng quầy. Chưởng quầy thật ra người sáng khoái, nhìn xong lập tức mua vào, còn nói về sau nếu có thổ sản gì, có thể đều lấy đến bán cho điểm. Cái này, lại thu vào thêm 600 văn.

Ngư Nhân vừa đi vừa cao hứng suy nghĩ, cái này có thể mua thêm vài thứ mang về, lại mua chút hạt giống đồ ăn đi. Hậu viện không còn nhiều đất lắm, tốt nhất lại mua thêm mấy con gà, thả trong hậu viện nuôi. Nuôi tốt có thể ăn trứng gà, cũng có thể cho bọn đệ đệ muội muội dưỡng thân thể.

Đang nghĩ ngợi, "rầm" một cái, lại cùng người khác va chạm.

"Người người này, như thế nào đi mà không nhìn đường" thanh âm của nam tử vang lên trên đỉnh đầu.

Ngư Nhân ngẩng đầu.

"Là người?"

"Là người?"

Hai người không hẹn mà cùng nói. "Ngại quá, vừa suy nghĩ chút chuyện, lại đụng phải công tử, thực xin lỗi" lúc này là bản thân Ngư Nhân đụng vào người ta, nhanh chóng hướng đối phương xin lỗi. Phải nói lại, vừa còn ngồi xe ngựa của người ta, cũng không nên nói thêm gì nữa.

"Được rồi, đi thôi, lần sau đi đường chú ý nhìn chút" Tiểu Dật mang theo Thư Mạch tự mình đi vào tầu lâu. Ngư Nhân phần nộ sờ sờ cái mũi, theo Hà thị đi ra tầu lâu. Lần đầu tiên đụng phải, lần hai cũng đụng phải, cũng thật có duyên! Lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa. Ngư Nhân trong tiềm thức cảm thấy mình sẽ không cùng loại thiếu gia nhà giàu này này dính dáng nửa điểm quan hệ nào.

Lúc này Ngư Nhân còn không biết, người tên Tiểu Dật này, sẽ cùng mình dây dưa cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mua Gà Con

Hà thị và Ngư Nhân đến thẳng chợ, trước vào cửa hàng lương thực mua hai mươi cân bột mì, lại mua mười cân gạo, bột ngô cũng mua, lại mua hai cân dầu hạt cải và một cân muối. Bột mì mười văn một cân, gạo mười lăm văn một cân, còn cả dầu và muối, tổng cộng hết hơn một lượng bạc. Ở trấn nhỏ này bạc tiêu phí còn thấp, mười lượng bạc, nếu nhà bình thường xài tiết kiệm cũng dùng được nửa năm. Nhìn đồ đặc linh tinh trong tay, Hà thị vẫn đau lòng bữa cơm trưa vừa rồi, một lượng bạc đó. Ngư Nhân thấy Hà thị như vậy, không khỏi an ủi. "Nương, nhìn nương kia, con về sau nhất định kiếm được rất nhiều tiền, ăn thì ăn đi. Chờ lúc có bạc rồi, chúng ta mỗi ngày đều có thịt cá."

Hà thị cười cười vỗ đầu Ngư Nhân.

Hai người xách theo đồ, tiếp tục đi lại trong chợ, một vòng đi xuống, trên tay nhiều hơn chút hạt giống. Hà thị thật cảm thấy những thứ khác không cần mua nữa, đồ đặc trong nhà còn dùng được. Hơn nữa, bạc còn lại phải để dành phòng lúc cần gấp.

"Nương, nương, nhìn kia, là gà con."

Đến cuối chợ, Ngư Nhân phát hiện có một tiệm bán gà con. Ngư Nhân đang muốn nuôi gà thì gà đã xuất hiện trước mặt, này là ý trời, ý trời muốn mình tiếp quản nghiệp nuôi trồng đây mà.

Ngư Nhân lôi kéo Hà thị tới sạp gà. "Nương, mua vài con đi, đem về hậu viện nuôi, chờ chúng trưởng thành, có thể đẻ trứng, liền đem cho mấy đứa nhỏ

bồi dưỡng thân thể. Ăn không hết thì đem lên trần bán, nhiều ít cũng kiếm được tiền, nương xem có được không?" Ngư Nhân năn nỉ Hà thị. Hà thị gật đầu đồng ý. Bạc này cũng là Ngư Nhân kiếm được, với lại, nuôi gà cũng là chuyện đúng đắn.

"Đại gia, gà con này bán thế nào?" Hà thị hỏi. Có một số chuyện vẫn để mình làm đi, một cô nương vẫn rụt rè một chút thì tốt hơn.

"Vị phu nhân này, ánh mắt người thật tốt. Nhìn mấy con gà con này đi, rất vui vẻ, đây là gà con qua tháng, nuôi tốt lắm. Lấy ngài mười văn một con thôi." Người bán gà nhiệt tình tiếp đón. Mười văn cũng không rẻ à, bột mì cũng chỉ mười văn một cân, gà con còn chưa biết nuôi được hay không, Ngư Nhân trong lòng tính toán.

"Đại gia, mười văn vẫn mắc, hôm kia đi chợ, ta thấy có người bán có tám văn thôi, gà cũng giống người vậy đó." Hà thị mở miệng trả giá, giá cả Hà thị cơ bản vẫn biết rõ ràng.

Ngư Nhân âm thầm vuron ngón cái với Hà thị, cũng không biết Hà thị có hiểu ý không.

"Phu nhân à, nhìn ngài nói kia, gà con của ta nuôi rất tốt, trong nhà còn nuôi một đám kia. Thôi được, ta cũng không khó xử ngài, tám văn đi, được rồi, ngài mua mấy con?"

Ông ta vừa nói vừa lôi gà con từ trong sọt ra. Hà thị quay đầu thương lượng với Ngư Nhân, ẩn theo ý tứ của Hà thị, trước mua bảy tám con nuôi thử, nuôi nhiều hơn cũng không có thức ăn cho chúng. Nhưng Ngư Nhân không đồng ý, Ngư Nhân nghĩ, đã nuôi thì phải nuôi cho nhiều, dứt khoát đem ba mươi con về, cùng lắm thì thả rong sau núi. Ngư Nhân vốn là muốn nuôi trong hậu viện, nhưng như vậy nhiều lắm là mười con. Hiện tại sửa lại chủ ý, có thể để gà con tự đi kiếm ăn. Sau nói có rất nhiều sâu, để đám gà tự kiếm mồi. Cuối cùng, Hà thị thỏa hiệp.

"Đại gia, chúng ta lấy ba mươi con." Hà thị nói với người bán gà.

"Đây là ba mươi con, đều để ngài cầm."

"Được rồi, ngài đi thông thả, nếu muốn mua gà nữa thì tới tìm ta nha, ta đều bán ở đây." Ông rất nhiệt tình nói.

"Đại gia, trước để ở chỗ ngài, ta còn phải mua ít đồ, một hồi quay lại lấy."

Hà thị kéo Ngư Nhân đi mua ít bánh ngọt mang về cho bọn tiểu Hồ.

Hai mẹ con cầm đồ vật này nọ đến một ngát ngư, vừa đi vừa dừng, nhưng cũng rất nhanh đã tới nhà. Tiểu Hồ từ xa nhìn thấy Hà thị, vội vàng chạy ra đón.

Vừa về tới nơi, hai mẹ con mệt không chịu nổi, tiểu Mỹ nhanh chóng rót hai chén nước, hai người một hơi uống cạn sạch.

"Nương, nương, con thấy đồ ăn, cho con ăn." Tiểu Kỳ nghe mùi điểm tâm, chớp mắt nhìn Hà thị.

"Nào, mấy đứa, đây là dùng tiền của tỷ tỷ kiếm được mua điểm tâm, cầm ăn đi." Tiểu Hồ còn có thể bình tĩnh, nhưng tiểu Mỹ và tiểu Kỳ miệng đã có chút khản trương. Đã lâu không ăn qua bánh ngọt, cho nên đám nhóc rất thèm thuồng.

"Chậm một chút, chậm một chút, coi chừng nghẹn. Nào, tiểu Kỳ, đến đây uống miếng nước." Hà thị từ ái nhìn huynh muội bọn chúng.

"Nương, hôm nay trễ rồi, không kịp làm lồng gà, để rô gà này ra hậu viện thôi. Một hồi cho ít nước vào, lại lấy gạo cho chúng ăn. Chờ ngày mai, chúng ta lên núi chặt ít trúc về vẩy dưới chân núi, đem gà con nhốt vào, để chúng tự tìm sâu ăn." Ngư Nhân nói với Hà thị.

"Đã biết, nhìn con cũng mệt mỏi rồi, một hồi nương nấu cơm cho con. Ăn xong thì nghỉ ngơi đi."

Hà thị buông chén, định đi làm cơm.

"Nương, hôm nay bọn con đã nhỗ hết cò đại rồi." Tiểu Hồ báo cáo những việc hôm nay đã làm.

"Ừ, ngoan lắm, vất vả cho các con, đều ngồi xuống ăn bánh đi, nương nấu cơm." Hà thị nói xong liền ra khỏi nhà chính.

"Tỷ, tỷ và nương sao có nhiều tiền vậy ạ? Trong nhà trước giờ chưa từng mua nhiều đồ như vậy, chúng ta cũng đã lâu chưa ăn bánh ngọt. Trước đây lúc cha làm việc bên ngoài, vì ông chủ cho một ít, cha không ăn, để dành mang về, nên chúng ta mới có mà ăn." Tiểu Mỹ tò mò hỏi.

"ha ha, không nói cho mấy đứa. Đây là bí mật. Dù sao, về sau để mấy đứa ăn no, tỷ nhất định nuôi mấy đứa thật trắng trẻo mập mạp."

"Tỷ, nói đi mà." Tiểu Mỹ bám riết không tha.

"Tiểu Kỳ, đừng nghịch gà con nữa, sau này chúng sẽ đẻ trứng cho đệ ăn đấy." Nhìn tiểu Kỳ lại muốn đi chọc gà con, Ngư Nhân cuống quýt hô:" Lại đây, tỷ ôm đệ."

"Tiểu Mỹ, muội nhớ khăn tay nương thêu không, chính là cái đó, được người khác nhìn trúng, bán ra tiền. Cho nên mua nhiều đồ về, sáng mai nương chưng bánh mỳ cho chúng ta ăn." Ngư Nhân cười nói.

"Còn có, mai cùng lên núi kiếm trúc đi, đem gà con nuôi tốt, vừa ăn được vừa bán được."

"Tỷ, đệ cũng muốn lên núi chặt trúc, đệ muốn giúp tỷ." Tiểu Kỳ cũng đi theo ồn ào.

"Không được, đệ ngoan ngoãn đợi ở nhà, chờ vài bữa nữa đi chợ, tỷ lại mang đồ ăn ngon về cho đệ." Ngự Nhân rất là thích tiểu đệ đệ này của mình.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiểu Thử Ngự Dao

Ngày thứ hai, Hà thị dậy thật sớm, bởi vì bột mì đã nở vào buổi tối ngày hôm trước, buổi sáng khi thức dậy, chỉ cần nắn bột thành bánh rồi hấp trong nồi là có thể ăn được. Vừa hấp xong, mấy tỷ đệ cũng đã thức dậy. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Ngự Nhân, mấy đứa nhỏ cũng học được cách dùng muối đánh răng. Rửa mặt đơn giản, đi vào phòng liền nhìn thấy trên bàn cơm có vài cái màn thầu mập mạp, nước miếng đều ứa ra. Cả mấy miếng dưa muối nhỏ ăn chung với màn thầu cũng thơm ngon. Nếu như có một ít dưa chuột muối, lại thêm bát cháo trắng, thêm một chút bánh màn thầu này, cuộc sống quả thật sẽ rất tươi đẹp. Ngự Nhân hạnh phúc nghĩ.

Cơm nước xong, Tiểu Mỹ muốn cùng lên núi, nhưng lo lắng đường xa, Tiểu Kỳ không thể không có người trông chừng được. Vẫn như cũ, Tiểu Mỹ ở nhà trông Tiểu Kỳ. Hà thị cầm theo ba cái màn thầu để vào trong túi, kêu Ngự Nhân và tiểu Hồ cùng nhau lên đường.

Lần trước lên núi đường lầy lội không dễ đi, lần này, đường đi trải đầy đá vụn và đất khô, so với lần trước thoải mái hơn. Trong tay có ít bạc, cả người cũng có sức lực, đi đường cũng nhẹ nhàng. Ngự Nhân vừa đi vừa hát. "Xem nha đầu con kia, đặc ý thành cái dạng này, trong nhà này trước sau đều có chỗ cần dùng tiền, chút bạc ấy thế nhưng không nhiều, nương còn tính chờ Tiểu Kỳ lớn hơn vài tuổi, đưa nó lên trấn trên học chữ. Tốt xấu cũng hi vọng nhà chúng ta sẽ có người biết chút học vấn." Hà thị gõ lên đầu Ngự Nhân một cái.

Ngự Nhân không đáp lời, mấy tính toán nhỏ nhặt cứ nổ lừng bùng trong đầu, mấy mẫu hoa thêu kiểu dáng mới, chờ mình trở về mới vẽ thêm vài bộ thật đẹp, lần này lên trấn trên mua bút, cũng mua giấy, háo hức tốn chút tâm tư, còn sợ Vương chương quý kia không ngoan ngoãn đưa bạc ra sao? Quan trọng nhất là, nằng từ trong cửa hàng phát hiện ra được, chữ của niên đại này mình có thể nhận thức, chính là chữ phồn thể, viết chắc là không biết viết, nhưng đọc hiểu thì không có vấn đề.

Đoàn người vẫn là đi đến nơi hái măng lần trước, lần này mục tiêu chủ yếu là chặt trúc, hơn nữa, măng kia cũng không đổi được tiền nhiều, Hà thị cũng tự mình ở rừng bên cạnh hái ít măng đủ nhà ăn. Ngự Nhân cùng tiểu Hồ ở chung quanh chọn lựa những cây trúc bộ dạng khỏe mạnh chặt xuống. Không lâu sau, liền chặt được ba bó, ba người mỗi người một bó, công trúc đi về nhà. Lúc xuống núi đi ngang qua cây hoa tiêu kia, Ngự Nhân rất muốn lập tức dời về nhà, "Nương, cây tên này chỉ có một cây này sao, nơi khác có không?" Ngự Nhân thăm dò thử hỏi. "Có, theo phía trước đi qua chỗ khác, còn có mấy cây, con hỏi cái này để làm gì, tên lăm lăm." Hà thị lơ đãng nói. Ngự Nhân không nói gì nữa, còn mấy cây là tốt rồi.

Ba người có sức khiêng gậy trúc, cuối cùng cũng về đến nhà. Về tới nhà, mặt trời đã ngã về đằng Tây, chắc khoảng ba giờ chiều. Nhanh chóng uống chút nước vào bụng, Hà thị liền phân phó: "Tiểu Hồ, con đi lấy con dao đến, chặt đôi cây trúc, nhớ giữ lại một ít rễ để bện giỏ."

Ngự Nhân đi vào hậu viện, nhìn nhìn con gà con, hoàn hảo, tinh thần cũng không tệ. Vị đại gia kia không nói sai, cả đàn đều rất vui vẻ. Ngự Nhân còn nhìn nhìn những cây rau xanh trong ruộng, bộ dạng rất tốt, chính là hơi sát nhau một chút, lát kêu nương tốn ít sức, nhổ một ít trồng ở bên tường. Dưa chuột cũng rất khả quan.

Trở lại Tiền viện, tiểu Hồ cũng sắp chế trúc xong. Hà thị cầm lên một ít để đàn gò. "Đan, đan, đan lắng hoa, đã cái lắng hoa lên Nam Sơn. . . ." Ngự Nhân không tự chủ được ca hát,

"Ngự Nhân, con râm rì cái gì đấy, đến, ôm mấy bó trúc này đến chân núi." Hà thị cắt ngang lời Ngự Nhân.

"Tỷ, đệ chế xong rồi, đi, chúng ta cùng nhau ôm qua đi!" tiểu Hồ ôm lấy bó trúc, dẫn đầu đi đến hậu viện. Tiểu Mỹ cũng đi theo ôm một ít. Ôm hết mấy bó trúc đến sau chân núi, phía sau núi giáp với hậu viện nhà mình, phụ cận cũng không có người nào, cáo chồn gì cũng không có, cho nên, người một nhà rất yên tâm nuôi thả gà con ở đây, hơn nữa, lúc trời tối, lừa gà con vào trong hậu viện, đóng kỹ cửa sân, cũng không sợ mất trộm.

Hà thị mang theo vài cái tỷ đệ, ngăn ra một khu đất khoảng mười mét vuông, cẩn thận cắm nghiêng mấy cây trúc giao nhau vào trong đất, một đầu trúc đã bị tiểu Hồ chuột nhón. Mất một phen khí lực, cuối cùng hoàn thành cái nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này, nhìn thành quả lao động của mình, cả nhà đều hưng phấn vô cùng.

"Tỷ, tỷ nói xem, nơi này b chỉ chút cỏ dại, gà con sẽ ăn cái gì đây? Cũng không thể ăn hết cỏ, hơn nữa, cỏ này ăn xong rồi, chúng nó lại ăn cái gì?" tiểu Hồ có chút lo lắng.

Về vấn đề này, kỳ thật Ngự Nhân đã sớm nghĩ tới, lúc này gà con còn nhỏ, chỗ này cũng đủ cho chúng nó ăn vài ngày, lại lớn chút nữa thì sẽ không đủ, bất quá đến lúc đó, đám gà con này chắc là đã nuôi tốt, buổi tối cũng biết tự quay về lồng. Đến lúc đó chỉ cần thả ra, cho chúng nó ở phía sau núi nhà mình tìm sâu ăn, núi này lớn như vậy, chẳng lẽ không đủ chúng nó ăn sao. Ngự Nhân nghĩ đến là tốt đẹp. "Không có việc gì, hiện tại đủ ăn là được, chuyện sau này để sau này nói." Ngự Nhân không nghĩ giải thích nhiều như vậy.

Hà thị để gà con vào trong khu đất, nhìn gà con ở bên trong lắc lắc chạy tới chạy lui, trong lòng ấm áp, đây mới là bước đầu tiên, về sau sẽ rất tốt. Ngày mai mang theo Tiểu Mỹ đi lấy chút rau dại, bằm ra rồi trộn lẫn chút bột ngô vào, cho mấy con gà con thêm tí thức ăn, làm cho chúng nó mau mau lớn lên, vậy là trong nhà có thể có thịt gà, có trứng gà ăn. Ngư Nhân cảm thấy ngày mai thật tốt đẹp. Cuộc sống hạnh phúc đang vẫy tay với mình.

Làm xong công việc, trời cũng đã sắp tối, Hà thị lo lắng cho gà con vào bên trong, một lần nữa lao lực bỏ gà con vào trong giỏ, cái lồng gà có chút nhỏ, ngày mai nhanh chóng làm cái chuồng gà ở phía sau viện. Hà thị nghiêm nhiên yên tâm để mấy con gà con trong.

“Ngư Nhân, con nói mấy con gà con này nếu có thể nuôi lớn, chúng ta tích góp trứng gà, đến khi lên trần trên lấy theo bán đi, không biết có thể bán được bao nhiêu bạc, nương thấy người khác bán trứng trên chợ đều bán hai văn tiền một quả đó” Hà thị cũng chưa nghĩ sẽ để lại cho nhà mình ăn, nghĩ bán đi toàn bộ đôi tiền.

"Nương, trước để nhà mình ăn đi, con buổi tối sẽ vẽ vài loại hoa văn nữa, chờ về sau nuôi nhiều gà mới bán đi."

"Đúng rồi, nương, con thấy nhà Bạch tam thẩm không tệ, đối với nhà chúng ta cũng tốt, ngày mai nương lấy mấy con đưa cho thẩm ấy nuôi đi" Ngư Nhân vừa ăn cơm vừa nói với Hà thị.

"Ừ, phiền con nhắc nhở nương, nếu không nương cũng không nhớ rõ chuyện này." Hà thị đáp.

Hôm nay xem như hoàn thành một đại sự, tuy là không nhiều gà lắm, nhưng cũng là một khởi đầu tốt, có khởi đầu tốt, mới có thể làm cho người ta tràn đầy hi vọng. Ngư Nhân là đánh tâm lý xem họ trở thành người nhà, từ đáy lòng chấp nhận người nhà này. Minh nhất định phải làm cho nương sống những ngày cảm y ngọc thực, làm cho đại đệ cùng tiểu đệ có thể đến trường, làm cho tiểu muội có thể gà đến nhà người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bắt Lỗi

Trải qua sự chuẩn bị hôm qua, đàn gà cuối cùng cũng đã được an bày tốt. Sáng sớm, tiểu Hồ dắt tiểu Kỳ ra vườn tìm sâu cho gà con ăn. Ngư Nhân chỉ Hà thị phương pháp bắt sâu tương đối có tác dụng, còn tiểu Hồ và tiểu Kỳ tìm nửa ngày mới được một con.

Ăn sáng xong, Hà thị đem lồng gà ra sau chân núi, đem gà con để vào khoảng sân đã rào hôm qua, thuận tiện bắt ba con đưa qua cho Bạch Tam thẩm. Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Bạch tam thẩm này cũng là người nhiệt tình. Nhà bà không dư dả gì, hai năm trước cũng có nuôi gà, chỉ là, không bao lâu sau lại chết hết, cũng không còn tiền thừa để mua tiếp, nên không nuôi nữa. Đột nhiên cho bà ba con gà, bà tất nhiên rất cao hứng.

Chờ Hà thị đưa gà trở về, Ngư Nhân đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Hà thị tính hôm nay mang cả nhà đi trừ cỏ, với lại đem tro lần trước đốt lá cây rải vào ruộng. Đợi thu qua đông tới, trong nhà còn cái để đối mặt với giá rét. Trong nhà có lương thực, làm gì cũng không sợ.

Đoàn người chậm rãi vào ruộng. Đất không nhiều lắm, Ngư Nhân ước chừng chỉ có ba mẫu. Trong nhà chỉ có mấy mẫu ruộng khô như vậy, sao đủ cho cả một nhà ăn đây? Nghe nương nói, loại đất tốt có thể trồng lúa đều bị ông bà nội đoạt đi rồi. Ngư Nhân cũng từng hỏi, sao Hà thị không phản kháng. Hà thị nói: "Nơi này đều là lấy hiếu làm đầu. Bản thân chúng ta là cô nhi quả phụ, nào dám mang trên đầu cái mũ bất hiếu, đành phải tùy bọn họ thôi."

Ngư Nhân nghe vậy rất tức giận. Cha không còn, nhưng có cần phải cướp luôn cả phần đất của nhà mình không? Nói không chừng còn bán khoán cả căn nhà hiện tại của nhà mình đây, nghe nói nhi tử nhà đại thúc sắp cưới vợ.

Nương không dám đội cái mũ này, nhưng nàng thì không sợ. Sau này phải suy nghĩ tìm cách đem ruộng đất kia giành lại mới được. Nhìn xem, nhà mình đất đai cần cỗi, lại nhìn người ta có nhà tốt đất tốt. Ngư Nhân âm thầm thề, chờ có tiền, nhất định phải mua thật nhiều đất, làm đại địa chủ.

Nói là cả nhà cùng làm việc, nhưng chân chính có khả năng thì chỉ có Hà thị và tiểu Hồ. Đừng nhìn tiểu Hồ còn nhỏ, nhưng làm rất ra dáng đó. Hà thị và tiểu Hồ cầm cuốc xới đất, Ngư Nhân mang theo tiểu Mỹ rải đám tro. Tiểu Kỳ ngoan ngoãn ngồi chồm hổm bên cạnh. Người một nhà ra sức chăm sóc đất.

Trời càng ngày càng nóng, mọi người đều ướt đẫm mồ hôi. Hà thị nghĩ, thời tiết này cũng làm không được nữa, dứt khoát để qua trưa hẵn làm tiếp.

"Thôi, về nhà đi mấy đứa, trời nắng quá, chịu không nổi." Hà thị thu thập nông cụ, mang theo mấy tỷ đệ về nhà.

Đứng xa xa nhìn cửa sân mở rộng, trong lòng Hà thị run run. Dưới giường còn giấu bạc, mong là không phải trộm.

Mấy mẹ con nhanh chóng chạy tới sân, còn chưa đi vào đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

"... Cái con vô lương tâm, có gà cũng không thèm hiếu kính bà lão ta, lại còn cho người ngoài. Ta mạng khổ mới có đứa con dâu phá sản như vậy."

Ngư Nhân nghe thấy liền hiểu, xem ra lại là tôn đại phật kia tới nhà rồi. Không biết họ nghe đâu chuyện nhà mình cho Bạch tam thăm ba con gà, trong lòng buồn bực nên chạy tới gây sự đây mà.

Trong lòng Hà thị thăm nghĩ, buổi sáng quên dặn Bạch tam thăm đừng nói là mình đưa. Giờ thì hay rồi, không biết lại bị công công bà bà cầm đi bao nhiêu đây. Sắc mặt Hà thị có chút khó coi.

Ngư Nhân không quan tâm được nhiều như vậy. Nàng không có nỗi lo như Hà thị, cùng lắm thì trở mặt. Dù sao người khác cũng chưa từng hòa nhã với mình, thân làm trưởng bối, nhưng chưa một lần chiều cố qua nhà mình.

“Tiểu Mỹ, muội dẫn tiểu Kỳ đi tìm thôn trưởng. Nhanh lên đó.” Ngư Nhân cúi đầu phân phó.” Trên đường cẩn thận một chút, đừng để tiểu Kỳ té.”

.

.

“Bà nội, bà đang làm gì vậy, bỏ gà xuống.” Ngư Nhân không quan nhiều, nhìn Bạch lão thái trên tay ôm một rổ gà nhà mình, nhìn cũng không ít, trên dưới cũng phải mười con. Nếu nàng không ra mặt thì chắc nhà mình không giữ được con nào quá.

” Con nhỏ này, nương bây không nói gì, ai cho bây lên tiếng.” Giọng nói chua ngoa của Bạch lão thái vang lên.

“Nương, nương đừng quản con, con chịu không nổi rồi.” Ngư Nhân ngăn Hà thị đang muốn tiến lên.

“Gà này là nhà con nuôi, đương nhiên là con có quyền nói. Các người xông vào nhà con, trộm gà của nhà con, không lẽ không cho con nói?”

“Hơn nữa, từ lúc cha con mất, trừ lần ông bà tới thu đất, có lần nào tới thăm không? Hôm nay sao tự nhiên tới.” Ngư Nhân nói một tràng như pháo nổ.

“Mẹ con cũng không ít lần hiếu kính ông bà, ngay cả mấy mảnh ruộng tốt cuối cùng trong nhà cũng cho. Ông bà còn muốn thế nào nữa, con nói cho mấy người biết, gà là nhà con mua mười văn một con. Muốn lấy, có thể, đưa tiền đây.”

Bạch lão thái nghe xong, tiến lên mấy bước, giơ tay làm bộ muốn tát Ngư Nhân. Ngư Nhân lùi một bước, nói” Sao, giờ còn muốn đánh người? Trộm gà nhà chúng ta, còn muốn đánh người? Bà không phải là sớm nói, không muốn lui tới nhà chúng ta nữa sao? Giờ tự mình chạy tới là đạo lý gì đây?” Ngư Nhân cũng không phải ngồi không.

Bạch lão thái không ngờ Ngư Nhân lại lạnh miệng như vậy, nhất thời không nói gì được, chỉ vào Hà thị mắng:” Ngươi nhìn đi, ngươi nuôi con thật tốt. Số ta khổ mà, không biết gieo nghiệt gì mà bị một đứa con nít chửi thành như vậy.”

Bạch lão thái hung hăng dậm chân. Hà thị đứng một bên, không biết làm thế nào mới tốt. Trong lòng tuy không muốn để bọn họ chiếm tiện nghi, nhưng cũng không dám phản kháng.

“Bà cũng đừng giả bộ đáng thương. Nương khi xưa bị khi dễ, trong nhà phạm là cái gì cũng bị bà cầm đi. Bà xem, hiện tại trong nhà, nếu nương không thêm ít đồ, đem đi bán, đổi tiền mua ít gà về, bà nói chúng con còn có gì không? Cô nhi quả phụ, sao trước đây không thấy các người tới cửa hỏi thăm. Cha đi chưa tới hai ngày, các người liền tới lấy đất. Trên đời này có loại ông bà nội như vậy sao? Nói lại, hôm nay, gà này đừng hòng lấy đi. Dám bước ra khỏi cửa, con sẽ chết trước mặt hai người, dù sao cũng sống không nổi nữa.” Ngư Nhân cũng bắt đầu nổi lên. Từ lúc vào cửa, Ngư Nhân vẫn không cho bọn họ có được cơ hội nói chuyện.

Bạch lão thái nhìn Ngư Nhân quyết liệt như vậy, nhất thời cũng không biết làm sao cho tốt. Trước kia cũng không như vậy, chính mình muốn thế nào thì được thế ấy. Bất quá, Bạch lão thái đã quen chiếm nghi, cho nên không tính toán buông tha.” Mặc kệ nói thế nào, ta cũng là bà nội của tui bây. Văn bối hiểu kính trưởng bối là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù là nháo tới chân thiên tử thì cũng là như thế. Hôm nay ta nhất định đem gà này về, còn có, ba nó, ông ra hậu viện lấy mấy mầm rau xanh về trồng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Góp Vốn Tiệm Thêu

Cái gì, còn muốn đánh chủ ý lên rau xanh trong hậu viện nhà mình, Ngư Nhân lại càng không đồng ý chuyện này, đây là thành quả do chính mình hao hết tâm tư tạo thành, khó khăn lắm mới lớn lên một chút, qua một giai đoạn nữa là có thể ăn, lần trước đã dòi chỗ một lần, lại tiếp tục dòi nữa cây sẽ hư mất.

”Đứng lại, đây là nhà của chúng ta, cùng các người không chút quan hệ, ông nếu dám đụng vào, con sẽ nhổ tất cả rau trồng trong đất nhà hai người.” Ngư Nhân đứng chắn ở trước mặt Bạch lão thái. Đang lúc cãi cọ, Tiểu Mỹ đã dẫn thôn trưởng đến.

”Bạch Phúc, dừng lại mau, ngươi cùng một khuê nữ so đo cái gì” thôn trưởng vội vàng bảo hai người ngừng cãi cọ lại.

"thôn trưởng gia gia, con, con..." Ngự Nhân giữ chặt góc áo của thôn trưởng, ủy khuất khóc lên. Bả vai còn run rẩy từng trận, giống như thật sự thương tâm

"Ài, hai người các người, cũng không phải ta nói các người, nhìn xem, khuê nữ này đáng thương như thế. Người nói, nhà các người cũng không thiếu ăn, không phải mỗi ngày đều ăn bánh bột mì còn thêm gạo, đến bột ngô cũng có thể ăn vào bụng. Chạy tới nhà của cô nhi quả phụ người ta tính toán cái gì" thôn trưởng cũng không quen nhìn hai người này, lúc trước là chuyện nhà người khác không thể nhúng tay, nhưng hôm nay tiểu Mỹ tìm mình từ nhà trên đến đây, như thế nào cũng phải cho mấy người cô nhi quả phụ này vài lời công đạo.

Bạch lão thái gia hai người thấy thôn trưởng đến đây, cũng không nói được gì.

Hà thị nhìn Ngự Nhân khóc ở kia, chính mình cũng bắt đầu thương tâm. Thôn trưởng mở miệng "Bạch Phúc, hai người các người cũng già rồi, bây giờ còn bày trò nào loạn thì quá kỳ cục. Còn không mau buông gả ra, nếu để mọi người nhìn thấy, các người về sau ngẩng đầu làm người như thế nào? Trước kia thế nào, ta mặc kệ, dầu gì cũng là chuyện nhà các người. Nhưng làm thôn trưởng lâu rồi, bây giờ ta còn muốn chủ trì chút công đạo." thôn trưởng vuốt râu.

"Nhà Bạch đại, mau kéo mấy đứa nhỏ đến đây" Cha của Ngự Nhân là anh cả trong nhà, người trong thôn đều kêu Bạch đại.

"Như vậy đi, ta xem hai nhà cũng nên thông cảm cho nhau, cái kia, Bạch đại đương gia, người lấy mười con gà cho mẹ chồng người mang về đi."

"Bạch Phúc, người xem, lão đại nhà người vừa mất, trong nhà bọn chúng cũng không có thu vào, ta làm chủ, người lấy ra ruộng đất trước kia của nhà lão đại trả lại cho bọn chúng đi, để bọn chúng tự trồng trọt, trồng tốt rồi, đến cuối năm, bọn chúng cũng sẽ không quên hiếu kính hai người già các người." Thôn trưởng lời nói ra cũng rất công bằng. May mắn là, Ngự Nhân cho Tiểu Mỹ đi kêu thôn trưởng, để Tiểu Mỹ trước tiên đề cập việc này với thôn trưởng. Năng biết, bằng vào nhà mình là không lấy lại đất được.

Bạch lão thái vừa nghe thôn trưởng nói như vậy, lập tức nói "Ruộng đất kia hiện tại là của nhà lão nhị, trong đó còn trồng lương thực, cầm lại không được"

"Như thế nào không được? Lương thực cũng là do cha bọn nhỏ trước đây trồng mà. Quyết định như vậy đi, người trở lại đưa khế đất cho ta đi, ta đưa cho mẹ con chúng."

Bạch lão thái còn muốn nói điều gì, Bạch lão đa đã ngăn bà lại. Thôn trưởng đều nói như vậy, đành phải nghe theo thôi, về sau còn phải ở cùng một thôn mà. Hơn nữa, thôn trưởng nếu đã định như vậy, bọn họ còn nói thêm gì nữa, nếu thôn trưởng đòi mở Từ Đường thì về sau bọn họ làm gì còn mặt mũi làm người.

Cuối cùng, ở dưới sự chứng kiến của thôn trưởng, Bạch lão thái cầm đi mười con gà cùng một mớ mầm rau xanh. Mà nhà Ngự Nhân cũng lấy lại được đất. Đối với kết quả này, Hà thị cũng tương đối vừa lòng.

Giăng co xong, tất cả mọi người có chút không vui vẻ. Đây là cái loại người nhà, thân thích gì chứ? Hoàn hảo bọn họ không biết nhà mình còn lại ít bạc, nếu không, khẳng định không để yên.

Buổi chiều, mặt trời ngã về tây, Hà thị dẫn vài tỷ đệ làm nốt công việc ban sáng.

Buổi tối, Ngự Nhân rất là nghiêm túc vẽ thêm mười hoa văn mới: Nào là lồng đèn quả, chim hi thước...

Ngự Nhân để cho Hà thị nhìn, Hà thị quả thật muốn tự mình thêu. Mấy mẫu này thêu ra khẳng định nhìn rất đẹp, Ngự Nhân không cho, thêu ra cái này phải tốn không ít thời gian, hơn nữa, thêu như vậy rất mệt. Còn không bằng đưa cho Vương chương quý, bà có thể phân công người khác thêu. Ngự Nhân tự có tính toán nhỏ nhất, chính là lấy này đó làm tiền vốn, góp cổ phần vào tiệm thêu của Vương chương quý. Để cho Tiểu Mỹ đi theo học kinh doanh quản lý tiệm thêu.

Qua mấy ngày, thừa dịp trong nhà cũng không còn chuyện quan trọng, Ngự Nhân tính đi một chuyến lên trấn trên.

Ngự Nhân mới sáng sớm đã thức dậy, ăn cơm đơn giản, bản thân liền đi, lần này Ngự Nhân đi một mình, không phải họp chợ nên cũng không phải mua cái gì. Đến trấn trên, nâng đi thẳng đến tiệm thêu.

Tiệm thêu vừa mới mở cửa, Vương chương quý bộ dáng nhập nhèm chưa tỉnh ngủ.

"Vương chương quý" Ngự Nhân kêu lên.

"A, đây không phải là Ngự Nhân cô nương sao, như thế nào, tới mua đồ sao?" Vương chương quý dụi dụi con ngươi.

"Chương quý, cửa tiệm này không có người làm sao?" đến đây hai lần, đều thấy Vương chương quý thân tự làm việc.

"Tiệm nhỏ, không cần phải thuê, đúng rồi, mấy mẫu lần trước người đưa cho ta đây..." nói còn chưa dứt lời, Vương chương quý cười đến mị ánh mắt. "Ta để người mang đi kinh thành cho nhà thân thích của ta bán, hẳn tìm người thêu, bày trong tiệm, hiện tại thành trấn tiệm chi bảo. Rất nhiều quý phu nhân tiểu thư muốn, nhưng hẳn chưa bán, để lại làm chiêu bài, chưa hết, còn để người đưa tin cho ta, đưa thêm vài mẫu qua, chuẩn bị bán."

"Ừ, hoa văn kia thì không thành vấn đề, ta hôm nay tới chính là tìm bà nói việc này, muốn cùng bà thương lượng. Mấy loại kiểu dáng ta đưa ra, chúng ta

thêu đưa tới kinh thành cũng tốt, hoặc là trực tiếp cho bọn hần hoa văn để bọn họ tự thêu cũng tốt, ta nghĩ lấy hoa văn để nhập cổ phần vào cửa hàng này của bà. Sau khi nhập vào, ăn chia năm năm. Bà xem, hiện tại cửa hàng này mỗi tháng kiếm không được mấy lượng bạc, khăn tay lần trước của ta thế nhưng bán ra mười hai lượng, thế nào, chính bà suy nghĩ đi." Ngự Nhân nói thẳng mục đích.

Vương chương quý ngay ngắn cả người, ba kiểu lần trước đưa đi chỗ thân thích, hần mỗi loại thêu một cái, vừa bày trong điểm, lập tức đã có người lấy giá cả cao mua đi hai bộ, còn lại một bộ không bán, làm trần điểm chỉ bảo treo lên cao. Vốn là muốn chờ nhà đầu kia đến, lại lấy của nàng thêm vài mẫu. Đây chính là vụ mua bán tốt, một vốn bốn lời. Nhưng nhà đầu này đột nhiên đưa ra này ý tưởng góp vốn. Nên đồng ý hay không đây?

Ngự Nhân không sốt ruột, chậm rãi uống trà chờ. Một ly trà cũng sắp uống xong.

"Được, ta đáp ứng ngươi, liền theo lời ngươi nói mà làm, cho ngươi nhập cổ phần vào, phân chia năm năm. Bất quá, hoa văn toàn bộ đều là ngươi làm, còn người thêu hàng thêu thì ta phụ trách."

Vương chương quý sáng khoái đáp ứng, nàng là tính sang sỏ, mặc kệ thế nào, mình là người nhặt được bảo vật.

"Vương chương quý, một hồi chúng ta đi vào trong thương lượng thật tốt công việc hợp tác, thương lượng xong chúng ta ký kết khế ước, sau khi làm tốt, ta để cho Tiểu Mỹ vào cửa hàng theo bà học tập, giúp đỡ bà kinh doanh. Bà cứ coi nó như học đồ thôi. Đây, đây là mười kiểu hoa văn mới." Ngự Nhân bình tĩnh an bài. "Được, đều đáp ứng ngươi, đi, vào trong." Hai người vừa đi vừa cẩn thận thương lượng.

Đi ra cửa hàng, vuốt ve khế ước trong lòng, làm xong đại sự rồi, trong lòng Ngự Nhân yên ổn rất nhiều, bước đầu tiên đã thành công, còn lại liền xem chính mình cố gắng kinh doanh như thế nào. Nghĩ thời gian còn sớm, Ngự Nhân đi loanh quanh trần trên vài vòng. Gà trong nhà thoáng cái mất mười ba con, một hồi còn phải lại mua mấy con mang về. Đợi đến lúc đi về, Ngự Nhân tay trái xách một khuôn gà, tay phải kéo một đầu heo, Ngự Nhân nghĩ rằng nuôi heo xong là có thể ăn thịt, ăn không hết cũng có thể bán đi. Ngự Nhân còn muốn mua thêm mấy con, nhưng chỉ có một bàn tay, chỉ có thể kéo một con về. Lần sau nên mang theo tiểu Hô, lại mua thêm mấy con về nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dời Gốc Hoa Tiêu

Tay trái một giỏ gà, tay phải một con heo. Ngự Nhân thật sự rất chặt vật. Trước kia cũng chưa từng chăm sóc qua mấy thứ này, gà thì còn đỡ, bỏ vào giỏ sẽ không chạy loạn, mang theo là ổn rồi. Nhưng heo con thì ít nhất cũng phải hai mươi cân, nó không nghe lời, Ngự Nhân phải vừa đi vừa giữ, rất vất vả mới đem được về nhà.

Hà thị thấy Ngự Nhân lôi về một đầu heo thì rất hoảng sợ. Nhà đầu này làm việc thật ngoài ý muốn. Gà thì còn chấp nhận được, giờ đột nhiên kéo về một con heo, trong nhà đầu có ai biết nuôi?

"Nương, nương xem nè, con mua thêm gà đó, chắc cũng phải hơn ba mươi con. À, còn nữa, con heo này cũng làm con tốn rất nhiều nước miếng mới mua được từ đại nương kia. Bạc sáng nay nương cho con cũng tiêu hết rồi." Ngự Nhân đem dây thừng đưa cho Hà thị.

Uống xong một ngụm nước, nàng nói tiếp: "Nương cũng đừng đau lòng số bạc này. Tiền còn kiếm được mà. Nương nhớ hôm bữa con về được mấy loại hoa văn không, cả mười cái con đều góp vốn vào cửa hàng của Vương chương quý rồi." Ngự Nhân thốt ra lời này khiến Hà thị bị hoảng sợ không nhẹ. Nhà đầu này cũng lớn mật quá, chưa cùng mình thương lượng đã tự mình làm chủ. Cũng may, Vương chương quý kia cũng đứng mực, không khi dễ nhà đầu này. Cũng không biết nó làm thế nào để thuyết phục Vương chương quý.

"Nương, còn nữa, con định để tiểu Mỹ tới hàng thêu làm học đồ. Nói là học đồ, kỳ thật là nửa chương quỳ nha. Tiểu Mỹ có thể vừa học thêu, vừa học kinh doanh, về sau con sẽ tặng cho tiểu Mỹ một cửa hàng thêu làm đồ cưới." Ngự Nhân mạnh miệng nói ra kế hoạch.

Việc tiểu Mỹ muốn đến cửa hàng trên trần, Hà thị nghe xong cũng có chút luyến tiếc. Nó còn nhỏ, cũng không biết có thể làm được không. Hà thị rất lo lắng.

"Nương, đừng nghĩ nhiều, tiểu Mỹ tới Tết cũng tám tuổi rồi. Tuy còn nhỏ nhưng cũng không sao, Vương chương quý không tệ, sẽ không bạc đãi nó đâu. Đây là khế ước, nương, nương cắt kỹ nha, chúng ta còn trông cậy cái này để lấy bạc đó." Ngự Nhân trịnh trọng dặn dò.

"Chờ có bạc rồi, chúng ta mua hết đất trong thôn, nương sẽ làm đại địa chủ." Ngự Nhân thân thiết ôm cánh tay Hà thị.

"Nương, con mua hai cân thịt này, là ba rọi, buổi tối con tự mình xuống bếp nấu món ngon cho nương. Còn lại sẽ làm sủi cảo, ha ha."

Ngự Nhân mua gà và heo về khiến cả nhà bận việc tới quá trưa. Gà mới mua cuối cùng cũng được đám gà mua lần trước tiếp nhận rồi. Lúc mới bỏ vào, bọn gà kia còn đuổi đánh mấy con mới này. Không ngờ là súc sinh cũng biết ăn hiếp nhau.

Thời điểm làm com chiều, Ngư Nhân nghĩ muốn lấy hoa tiêu đã phơi nắng, đem giã chung với tỏi, tẩy sạch lau khô, sao đó đem hoa tiêu bỏ vào nồi xào. Từ bếp lập tức bay ra một cỗ mùi hoa tiêu nồng đậm.

"Tỷ, tỷ nấu cái gì ngon vậy. Thơm quá." Tiểu Hồ mũi rất tinh.

"Không có gì, là quả tề lần trước hái trên núi. Tỷ nghĩ cái này ăn vào miệng tuy tê tê, nhưng cũng không độc chết người, nghĩ muốn dùng thử, xem có cách nào đem đi nấu ăn không." Ngư Nhân tiếp tục rang hoa tiêu. Không lâu sau, hoa tiêu rang xong, nàng đổ ra đĩa chờ nguội, sau đó cho vào cối, dùng sức giã. Một hồi công phu, cuối cùng cũng giã xong, nàng đổ vào một cái bình nhỏ. Còn dư một ít, Ngư Nhân để vào chai, cho vào chút nước, đem đi ngâm. Nước hoa tiêu này cũng có thể làm gia vị.

Tất cả đã chuẩn bị xong, Ngư Nhân chuẩn bị nấu com. Tiểu Hồ nhóm lửa, Ngư Nhân trước đem gạo đi vo. Hôm nay có thịt, đương nhiên phải ăn com trắng mới xứng. Rửa sạch thịt xong, cho thêm nước vào nồi, bỏ thịt vào, nhóm lửa, chờ nước sôi, thịt cũng sắp chín rồi, nàng lại vớt thịt ra, giữ lại nước, đem ít rau xanh bỏ vào nấu canh. Nàng bỏ thịt lên thớt cắt nhỏ, cắt không dày không mỏng. Đem nồi rửa sạch, nhóm lửa, bỏ chút dầu, cho thịt vào rồi xào. Lát sau, nàng lại tiếp tục cho ít muối và hoa tiêu vào trong. Chẳng mấy chốc, mùi hương tỏa ra khắp nơi.

"Tỷ, thơm quá à." Tiểu Hồ vươn tay định lấy một miếng ăn, cũng không thèm dùng đũa.

"Mèo tham ăn." Ngư Nhân cười nói. "Đến đây bưng lên bàn đi, tỷ còn nấu nồi canh nữa, một hồi kêu nương lấy chút dưa muối."

Một mâm thịt ba rọi, một đĩa dưa muối nhỏ, một nồi canh rau xanh khiến đôi mắt Hà thị có chút ướt át, trước đây nào dám nghĩ có thể được ăn thịt chứ.

"Ngư Nhân, hương vị của thịt không giống thường ngày. Lúc ăn vào miệng có chút tê tê, nhưng cảm giác đó qua đi lại xuất hiện một mùi đặc biệt." Hà thị vừa gấp một miếng thịt cho tiểu Kỳ, vừa hỏi.

"Ha ha, nương, nương còn nhớ cái cây tê tê kia không. Nương nói xem có khéo không, con hôm đó vừa thấy cây đó, tối về liền nằm mơ thấy nó có thể dùng làm gia vị. Con nghĩ ăn cũng không chết người, nên thử một lần. Nương xem, thật đúng là thành công." Ngư Nhân giả bộ đáng yêu nói.

"Ừ, ăn rất lạ, cũng ngon" Hà thị đã quên hỏi Ngư Nhân hái hoa tiêu khi nào.

"Nương, con nghĩ muốn đem cây hoa tiêu dời về nhà. Hiện tại chưa ai biết đây là gia vị, nếu chúng ta chuẩn bị tốt thì chính là bí quyết gia truyền đó. Về sau mở cho tiểu Hồ một cái tửu lâu, đem cái này ra dùng. Nương nghĩ xem, chúng ta không phải phát tài sao?" Ngư Nhân tiếp tục dụ dỗ.

"Sáng mai cũng không có việc gì, chúng ta lên núi đi. Muốn dời thì dời, thuận tiện chặt thêm ít trúc. Gà con lớn chút nữa sẽ không đủ ở." Hà thị cũng vui vẻ đáp ứng.

Hôm sau, Hà thị mang theo hai tỷ đệ lên núi. Lần này mục đích chủ yếu là dời cây hoa tiêu, cho nên Hà thị mang Ngư Nhân và tiểu Hồ tới thẳng chỗ cây hoa tiêu. Trừ bỏ gốc cây ở ven đường kia, quẹo vào trong còn thêm ba gốc nữa. Còn về việc mấy chỗ khác có hay không thì Hà thị cũng không biết, dù sao cũng không nghe người trong thôn nói qua.

Ba mẹ con có sức đào:"Nương, chừa lại chút đất trên rễ, vậy mới trồng tốt được." Ngư Nhân rất lo lắng cho mấy gốc cây này.

Tổng cộng đào được bốn cây, như thế rất tốt. Trúc cũng không chặt được nữa, cho nên, Ngư Nhân và tiểu Hồ mỗi người khiêng một cây, Hà thị khiêng hai cây, cứ thế trở về.

"Nương, trên đường gặp phải người, nếu người ta hỏi đem cây về làm gì thì phải nói làm sao đây?" Ngư Nhân đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

"Ừ, để nương nghĩ đã." Hà thị cũng phiền não.

"Ha ha, để con xem. Hay là nói nhìn cây này đẹp, trồng trong viện trang trí?" Tiểu Hồ đùa giỡn nói.

"Ừ, cứ vậy đi, tiểu Hồ thật thông minh." Ngư Nhân tán thưởng.

Về tới nhà cũng không được nghỉ ngơi. Mọi người nhanh chóng ra sau viện đào bốn cái hố, cho nước vào, đem hoa tiêu cẩn thận chôn vào trong, lấp đất lại, san bằng phẳng, sau đó lại tưới thêm một lần nước. Hy vọng cả bốn cây đều sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cuộc Sống Vụn Vặt.

Ngư Nhân mỗi ngày đều chạy tới vườn sau xem bảo bối của mình. Cây hoa tiêu không phụ sự mong đợi của mọi người, cả bốn gốc đều sống. Hoa tiêu

vừa dòi, nằng cũng không cam lòng đi xuống hái hoa tiêu. Cứ như vậy, mỗi ngày tới nhìn, trong lòng so với ăn vào miệng càng thoải mái hơn.

Rau xanh trồng cũng đã lớn lên vô cùng tốt, có thể ngắt lá ăn. Dưa chuột cũng bắt đầu xuất hiện dây leo, bên trên có những bông hoa màu vàng nho nhỏ. Cây hành vừa hái cũng có bộ dạng tốt. Những chú gà con đã bắt đầu chậm rãi lớn lên. Chỉ là, có mấy con không biết tại sao lại chết, khiến tiểu Kỳ muốn khóc hết nước mắt. Đây chính là đồng bọn tốt của nó mà.

Đầu heo kia cũng được Ngư Nhân và tiểu Mỹ mỗi ngày ra ruộng lấy ít rau dại về nuôi cho béo tròn lên. Khoai lang qua vài lần bón phân, sau mùa thu hẳn là đã có thể thu hoạch. Bốn mẫu đất lấy lại từ tay Bạch lão thái kia, bên trong vốn còn vài loại lúa, qua hai tháng nữa cũng có thể tiến hành gặt thu.

Ngư Nhân đứng trong hậu viện nghĩ này nọ, cuối cùng thở phào một cái. Hiện tại trong nhà cuối cùng không cần chịu đói nữa, còn có chút điểm nho nhỏ tư bản. Tiểu Mỹ ở lần họp chợ trước cũng đã tới cửa hàng của Vương chương quý. Hà thị nghĩ đến lo lắng, hôm qua tới thăm. Tiểu Mỹ ở đó rất tốt, Vương chương quý là một người không tồi. Ngư Nhân tính toán hao chút tâm tư về thêm vài loại hoa văn nữa đưa qua. Nếu được, ở trên tìm thuê một cái viện, để tiểu Mỹ dọn qua ở. Ở đây dân phong thuần phác, không lo láng kẻ xấu. Về sau có lên trấn, chính mình cũng có chỗ nghỉ ngơi. Ừ, cứ vậy đi, chờ lấy được tiền tháng này của cửa hàng rồi thuê viện.

“Ngư Nhân, con mang tiểu Kỳ đi chơi đi. Nương và tiểu Hồ ra ruộng xem, lúa trong ruộng trở bông, hiện tại ngày nóng, năm nay sợ là mất mùa.” Hà thị rất lo lắng.

“Nương, không sao đâu, vốn cũng không trông cậy vào mấy mẫu ruộng này. Nay lấy lại được, thu được nhiều ít thì cũng có thêm chút thức ăn.” Ngư Nhân an ủi.

Ngư Nhân dẫn tiểu Kỳ vào sân chơi, kỳ thật, tiểu Kỳ chỉ là ngồi chồm hổm trên đất chọt chọt mấy cục đá, Ngư nhân ngồi chồm hổm bên cạnh nhìn.

“Tiểu Kỳ, cái này chơi vui lắm sao? Tỷ chỉ để trò mới, chúng ta chơi cân ký. Để xem, tìm mấy viên giống trên tay tỷ nè. Cần ít nhất bảy cục nha.” Ngư Nhân trước đây cũng từng chơi mấy thứ này, bây giờ mới nhớ tới.

Rất nhanh, tiểu Kỳ tìm tới vài cục đá, nhìn cũng có thể chấp nhận được.

“Nhìn tỷ nè, ném một cục đá lên, tay kia rải đá ra, nhớ rõ phải giữ lại một viên trên tay. Rồi, lại ném viên trên tay lên, sau đó nhanh chóng dùng tay đó chụp một viên dưới đất. Lần đầu lấy một viên, lần sau lấy hai viên.” Ngư Nhân kiên nhẫn giải thích.

Tiểu Kỳ mới chơi, tay lại nhỏ, bắt nửa ngày cũng không thể vừa ném vừa lấy đá. Ngư Nhân nhìn bộ dạng khó khăn của tiểu Kỳ, rất muốn cười. Để để bảo bối thật đáng yêu.

Ngư Nhân làm mẫu lần nữa, tiểu Kỳ cuối cùng cũng làm được. Chỉ là mỗi lần chỉ có thể nắm được một viên, lập tức nắm hai viên vẫn không được. Tiểu Kỳ chơi đến không biết mệt.

“Tiểu Kỳ, để một mình đừng rời khỏi nhà nha, tỷ vào bếp nấu cơm trưa cho nương.”

Ngư Nhân nhìn trời đã tới giữa trưa, nương bọn họ vẫn chưa quay về, Ngư Nhân liền tính đi nấu cơm.

Giữa trưa làm một đĩa rau xào, măng đem ngâm nước rồi cũng xào một mâm. Ngư Nhân tiếp tục chưng bánh bột ngô. Đồ ăn vô cùng đơn giản, nhưng đã thỏa mãn rồi. Hết thấy đều bắt đầu hướng tới tương lai tốt đẹp, còn có cái gì không thể vượt qua sao?

Chờ Hà thị quay về, người một nhà tụ lại một chỗ. Trên bàn cơm, Hà thị nhắc tới tiểu Mỹ, lo lắng nó còn nhỏ nhớ nhà. Nghe thấy Hà thị nhắc nhở, Ngư Nhân nghĩ nghĩ, mấy ngày nữa lại họp chợ, tháng này Vương chương quý cũng nên chia lãi cho mình rồi. Cũng không biết nhiều ít gì, trong lòng có chút chờ mong.

Sau khi ăn xong, Hà thị tự vào sương phong thêu thùa, một ngày cũng không bỏ qua. Ngư Nhân khuyên cũng không được, đành tùy bà.

Ngư Nhân đi rửa chén, nhìn tiểu Hồ còn đang ngồi dưới mái hiên nhìn tiểu Kỳ chơi đá, đột nhiên có ý tưởng mới. Mấy đứa nhỏ nhà nông cũng không có thứ gì để giải trí, càng không có đồ chơi. Hiện tại đang hè còn đỡ, buổi tối ngắn. Tới mùa đông, đêm dài lại lạnh, nếu có thứ để tiêu khiển thì thật tốt. Làm cái gì để tiểu Hồ chơi đây. Đồ chơi thì mình làm không được, nếu không thì làm cò tướng đi, trước kia mình rất thích cò tướng mà. Còn thường xuyên lên mạng tìm người chơi cùng. Bàn cờ thì dễ làm, tìm một khối gỗ lớn vẽ lên là được. Quân cờ thì, dùng cưa cưa ít gỗ, đem đi mài cho bóng, sau đó dùng bút vẽ lên, tìm một người biết điều khắc khắc lên là xong. Vài bữa nữa sẽ đem việc này làm. Còn có, mua cho mỗi người trong nhà thêm hai bộ y phục, quần áo quá rách rồi.

“Tỷ, tỷ xem mấy con gà kia, lớn không ít đâu, không biết chừng nào đẻ trứng ha.”

Ngư Nhân đang cho gà ăn, dưới ánh mắt trông mong của tiểu Hồ, nói: “Chắc phải một thời gian nữa.” Ngư Nhân cho gà ăn xong, bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, bốn... Tổng cộng ba mươi một con. Cũng không tệ lắm, có thể sống nhiều như vậy. Chỉ là gà trống có tám con, hiện tại còn nhỏ, có thể sẽ đánh nhau.”

“Tiểu Kỳ, qua một thời gian nữa, tỷ làm gà quay cho đệ ăn, chịu không?” Ngư Nhân đùa với tiểu Kỳ. Gà trống này hơi dư, đợi lớn chút nữa giết hai con cho cả nhà ăn.

“Tỷ, chúng ta cùng nhau ăn, nương cũng ăn.”

Ngư Nhân đã muốn bị cảm động.” Tiểu Hồ, thức ăn cho heo đã nấu tốt rồi, đệ tới cho heo ăn đi.”

“Còn nữa, cho heo ăn xong chúng ta ra ruộng kiếm sâu cho gà con ăn.”

Bởi vì trời nóng, khi làm việc đều là lựa sáng sớm làm, còn lại đều ngồi trong phòng. Cắt rau đại cho heo gà ăn, chăm sóc vườn rau trong hậu viện, thỉnh thoảng đi thăm ruộng. Có đôi khi cũng lên núi chặt ít trúc. Gà con trưởng thành, khoảng sân ban đầu cũng không đủ lớn nữa. Chặt ít trúc về, bớt thời giờ mở rộng sân, tiện sau này mua thêm gà.

Chuồng heo cũng đã xây xong, Hà thị dẫn vài tỷ đệ lên núi kiếm rất nhiều đá vụn, ở chân núi đắp thành chuồng heo, cố ý làm lớn một chút, đủ để nuôi ba con. Ngư Nhân nghĩ, heo cũng có thể nuôi nhiều. Chờ đầu mùa đông, có thể đem heo bán cho đồ tể trên trấn, giữ lại một ít ở nhà ăn, còn lại làm thành thịt khô. Vườn rau cũng còn chút ít đồ ăn.

Ngày cứ vậy lặng lẽ trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mua Trâu

Rất nhanh liền tới ngày họp chợ. Lần này Hà thị mang theo cả Ngư Nhân, tiểu Hồ và tiểu Kỳ. Ngư nhân nghĩ lần này có thể cảm tiền thuê đồ, nhất định phải làm cho mỗi người một cái áo bông, cho nên thuyết phục Hà thị mang theo tiểu Kỳ, bạc cũng không thể thiếu. Nương vẫn như cũ, lúc trăng chưa lặn đã xuất phát, nhưng lần này vì mang theo tiểu Kỳ, nửa đường Hà thị còn phải công nó, cho nên chậm hơn trước một chút. Đợi tới trấn đã sáng bạch rồi. Bốn người không trực tiếp tới hàng thuê, mà Ngư Nhân dẫn bọn họ đi tìm tiểu viện đã thuê. Viện này do Vương chương quỹ giúp tìm, thuê một năm chỉ ba lượng bạc, Ngư Nhân cảm thấy thực có lời. Ngư Nhân cầm chìa khóa, vừa cửa, sân không lớn, nhưng có một cây mận. Phía Bắc và phía Tây hợp lại có bốn phòng. Phía đông là một bức tường, bên tường còn có giếng. Tiểu Mỹ đã quét sân rất sạch rồi. Khó cho nha đầu kia, nhưng nó sống một mình không sợ hãi gì, lại còn đem phòng ở sửa soạn thật ngăn nắp nha.

Hà thị cùng bọn tiểu Hồ, tiểu Kỳ lần đầu tới viện này. Lúc trước có biết là sẽ thuê viện, nhưng là lần đầu tới, sợ hãi than một tiếng. Viện này còn lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều, so với ngôi nhà hiện tại không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Tiểu Hồ và tiểu Kỳ hưng phấn, đánh giá chung quanh." Ngư Nhân, viện lớn như vậy, chỉ có một mình tiểu Mỹ ở, có chút lãng phí đó." Hà thị vẫn cảm thấy tiền trong tay hiện tại không nhiều, không cần quá phô trương.

"Nương, không lớn đâu, chờ tiểu Hồ lớn thêm hai tuổi nữa, con còn tính mở một cái tửu lầu trên trấn. Còn có, tiểu Kỳ lớn một chút, cũng phải lên trấn đi học. Khi đó, viện này cũng không nhỏ nữa. Chờ có tiền, chúng ta mua luôn viện." Ngư Nhân giải thích với Hà thị.

Hà thị không nói gì nữa. Đứa nhỏ này ngày càng có phong phạm chủ nhà, chủ ý so với người làm mẹ như mình còn nhiều hơn. Hiện tại hình như việc gì cũng muốn theo nó rồi. Hà thị xem như khai thông, trong nhà đều dựa vào Ngư Nhân mới có chút khởi sắc, Hà thị cũng càng ngày càng tin tưởng năng lực của Ngư Nhân. Tiếc rằng nó chỉ là một nha đầu, nếu là một tiểu tử, tiền đồ hẳn là được hơn nhiều.

Bốn người nghỉ một chút, để lại tiểu Hồ và tiểu Kỳ trogn sân. Hà thị và Ngư Nhân đi tới hàng thuê. Vừa vào cửa liền thấy tiểu Mỹ đang trải tú phẩm. Tiểu Mỹ thấy có người, buông đồ trong tay ra, xoay người liền thấy hai người." Nương, tỷ." Giọng nói có vẻ rất vui sướng.

"Tiểu Mỹ, con trước đừng vội, nương và tỷ tỷ của con đến tìm Vương chương quỹ, tuy nói chúng ta có một nửa cổ phần cửa hàng, nhưng cũng không thể ngồi tán gẫu không được." Hà thị vội vàng ngăn tiểu Mỹ.

"Con biết rồi, nương. Vương chương quỹ ở phá sau, để con đi gọi." Tiểu Mỹ đi lại vào trong.

"Ai nha nha, Hà gia nương tử, đại tiểu thư của ta, người tới rồi. Ta sớm ngóng tới dài cả cổ. Bạc cũng đã chuẩn bị tốt rồi." Vương chương quỹ vừa thấy Ngư Nhân liền neho mắt lại, nhiệt tình lôi kéo Hà thị và Ngư Nhân tiến vào buồng trong.

"Đến đây, đến đây, ngồi uống ly trà trước đã."

"Ta nói này Ngư Nhân, mấy mẫu con đưa cho ta ý, ta cầm đi đưa cho thân thích trên kinh, rất hút hàng. Ngay cả quan gia thái thái cũng muốn mua nữa." Vương chương quỹ bụng chén lên, uống một ngụm nước.

"Thân thích nhà ta nói, nếu sau này lại có hàng, hẳn tự mình phải người tới lấy, bạc cũng sẽ nhờ người đưa tới đây. Lần trước, hẳn cho một trăm lượng bạc, trời ạ, ta bán tú phẩm đồ giờ cũng chưa từng kiếm được nhiều bạc như vậy. Ngư Nhân à, về sau con chính là tiểu tử tông của ta." Vương chương quỹ càng nói càng kích động.

Ngư Nhân mỉm cười:" Vương chương quỹ, đây là hoa văn tháng này. Bà giúp đem cho thân thích kia đi. Chúng ta cũng muốn tăng giá một chút."

"Về sau đừng kêu chương quỹ nữa. Con hiện tại cũng tính là nửa chương quỹ. Nếu không chê thì về sau kêu ta là Vương thẩm đi. Nào, đây là tiền lãi tháng này, năm mươi hai lượng. Mấy cửa hàng trên trấn bán một tháng cũng không được mấy lượng đâu." Vương chương quỹ đưa qua một bao bạc. Hà thị đón lấy, đếm đếm. Thấy không sai biệt gì thì cất đi.

"Vương thẩm, chúng ta không quá rầy rỗi nữa. Tiểu Mỹ nhờ bà chiều cố. Con cùng nương còn muốn đi mua chút đồ." Nói xong, Ngự Nhân và Hà thị đứng dậy.

"Lần sau có thời gian tới đây ngồi nhiều một chút." Vương chương quỹ đưa hai người ra cửa. Đôi mắt đầy trông mong của tiểu Mỹ nhìn Hà thị và Ngự Nhân. Kỳ thật, Hà thị cùng Ngự Nhân cũng luyến tiếc, nhưng vì để cuộc sống tốt đẹp hơn, chỉ có thể nhẫn tâm để tiểu Mỹ ở đây rèn luyện. Ngự Nhân quay đầu nhìn tiểu Mỹ, trong lòng thầm nghĩ, có cơ hội cũng sẽ cho tiểu Mỹ học biết chữ.

Hai mẹ con đi lên trấn." Nương, nương xem, bây giờ cũng có chút bạc rồi, chúng ta đi mua trâu đi. Cày ruộng đều không thể không có trâu, lại mua thêm cái xe, về sau lên trấn cũng tiện hơn một chút." Ngự Nhân đề nghị.

"Nghe lời con, tìm trâu đi." Hà thị và Ngự Nhân bắt đầu tìm kiếm chung quanh.

Đi đông tây một hồi, cuối cùng tìm được một chỗ. Trong chuồng có ba con trâu đang nhàn nhã đứng, một vị hán tử chừng ba mươi tuổi ngồi bên cạnh, thấy khách tới liền chạy ra nói: "Vị đại tỷ này muốn mua trâu sao? Trâu của ta đây rất khỏe mạnh đó."

"Đại ca, chúng ta muốn mua trâu, bán thế nào?" Hà thị mở miệng hỏi giá.

"Ba đầu này đều không tệ đâu, có thể cày ruộng, cũng có thể kéo xe. Mười hai lượng một đầu." Hán tử bán trâu ra sức giới thiệu.

"Nương, con thấy mấy con trâu bên kia không tồi. Nương xem, bộ dạng thực tráng kiện, tứ chi cũng mạnh mẽ. Nhìn cái chân nó kia, rất kiên cố đó." Ngự Nhân nhìn trúng một con.

"Đại tỷ, khuê nữ nhà ngươi xem trâu cũng rất chuẩn nha. Đây là con tốt nhất trong mấy đầu. Hơn nữa cũng rất ôn thuần, dễ sai sử."

"Vậy thì đầu này đi." Hà thị thống khoái trả tiền, kéo trâu đi, lại tìm một thợ mộc đặt một cái xe. Rất nhanh đã tới cửa hàng, giá xe đều có sẵn, chỉ cần mua là dùng được. Cuối cùng, hai mẹ con chọn lấy một cái không lớn không nhỏ, có thể ngồi được khoảng năm người. Người trong tiệm giúp lắp xe lên lưng trâu. Nhìn hai khách hàng đều là nữ, người trong tiệm lại chỉ cho hai người cách đánh xe. Lúc định đi, Ngự Nhân nhớ tới chuyện làm cò tước, vội vàng quay lại, tìm chương quây nói ra yêu cầu của mình, giao tiền cọc, chuẩn bị lần sau lên trấn sẽ ghé lấy.

Hai người đến tiệm may, đặt cho mỗi người một cái áo bông, thoải mái hơn nhiều so với làm bằng vải thô. Tiếp theo lại mua chút bột gạo, thêm hai cân thịt. Ngự Nhân định làm vằn thắn.

Hai mẹ con mang xe tới tiểu viện đón tiểu Hồ và tiểu Kỳ. Hai tiểu tử nhìn thấy xe, cao hứng tới nhảy dựng lên. Trên đường quay về thôn, tiểu Hồ xưng phong nhận việc cầm roi, học cách đánh xe

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thu Hoạch Vụ Thu

Mấy mẹ con thật vất vả mới đánh xe trâu trở về nhà, lúc gần đến thôn, cũng gặp mấy người trong thôn, mọi người đều ngạc nhiên nhìn xe trâu của Ngự Nhân giống như thấy vật quý hiếm, ở nông thôn, trâu thế nhưng chính là vật quý giá, không có mấy người có để dùng.

Không đến hai ngày, chuyện nhà Ngự Nhân có trâu đã truyền khắp cả thôn, Hà thị cũng sợ hãi có người nhớ thương ghen tị, nên chỉ cần có người đến xem trâu, sẽ nói: "Đến ngày mùa, chỉ cần trâu nhàn rồi, ngài cứ đến nhà mượn." mới bình ổn mọi người trong thôn một chút.

Hai Bạch lão thái nghe nói nhà Ngự Nhân mua trâu thì liền lập tức đến thăm, ngay cả Đại thúc và Nhị thúc bình thường hầu như không bao giờ đến cũng tới cửa. Nhị thúc dựa vào cánh cửa, nghiêng nghiêng nhìn Hà thị "Chị dâu, ca ta để lại không ít bạc đi, trước kia ta cho mượn hai lượng bạc cũng nên trả chứ?"

Hà thị nghe xong tức giận tới mức run rẩy, lúc trước trượng phu không còn, chính mình tìm đến cửa mượn ít tiền của hán, người khác ngay cả cửa đều đóng không cho mình vào, hán lại nổi tiếng vất vả chảy ra nước, như thế nào sẽ cho người khác mượn tiền, hơn nữa với bà vợ phá sản nhà hán, có thể tích lũy được tiền bạc mới là lạ.

"Nhị thúc, cha con mượn người bạc sao? Có giấy vay nợ không? Sao con không nghe cha con nói qua là có mượn người đấy, người lại muốn khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta sao?" Ngự Nhân phẫn nộ nói.

"Giấy vay nợ thì không có, nhưng cha ngươi mượn là sự thật, không có tiền, ta liền đem trâu đi, nhà các ngươi nam nhân cũng không có, làm sao sai sử được trâu." Nhị thúc bắt đầu tỏ ra vô lại.

Ngư Nhân nghe xong, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, quay người đi ra ngoài, đến khi trở lại trên tay có thêm một con dao thái thịt “Muốn đánh chủ ý lên trâu nhà ta, ta cùng với người liều mạng, Tiểu Hồ, đi gọi thôn trưởng tới. Ta không tin không có người chủ trì công đạo, ta còn muốn đi huyện nha cáo trạng.”

Ngư Nhân chuẩn bị hù dọa hấn một tí. Cái Nhị thúc vô lại này nhưng mà cũng tiếc mạng đấy. Nhị thúc thấy điệu bộ này của Ngư Nhân, liền co rút thân thể lại.

“Cha, nương, hai người cũng nhìn thấy rồi đấy, nhà con mua trâu, nhưng là lấy tiền trong nhà mua. Nhà của con không có nam nhân, chỉ có con với mấy đứa nhỏ, không có con trâu, làm thế nào làm ruộng để sống?”

Hà thị nói với cha mẹ chồng. “Nếu không có trâu, con cũng không sống nổi, mọi người cũng đừng sống, ai cũng đừng nghĩ tới nữa.” Hà thị cũng biết mình là kẻ bị bắt nạt, sợ hãi kẻ mạnh, trước kia mình qua mềm yếu, mới bị khi dễ, hiện tại Ngư Nhân đã đứng cảm đứng ra rồi, chính mình sau này cũng phải đứng chung một chỗ với nó mới được.

“Được rồi, được rồi, lão tam, mặc kệ lão đại có hay không mượn người bạc, việc này cứ như vậy được rồi, về sau đừng nói nữa.” Bạch lão thái làm bộ lớn tiếng quát mắng. “Nương tiểu Hồ, cũng không phải chúng ta không thông cảm các người, người xem chúng ta cũng lớn tuổi rồi, cũng không nhích được, sống không được bao lâu, dù sao đến lúc cần, người đưa trâu cho hai lão nhân gia chúng ta dùng là được.” Bạch lão thái thấy Ngư Nhân bọn hấn một bộ dạng không muốn sống, cũng bắt đầu hòa hoãn xuống.

“Được, nương, chỉ cần người lên tiếng, con sẽ đem trâu cho các người kéo đi.” Hà thị cũng thuận theo hạ xuống. Một hồi trò khôi hài cũng không giải quyết được gì.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, đảo mắt là vào thu rồi, từ lúc vào thu, tới nay vẫn không mưa, trong ruộng đều đã nứt ra những khe hở, chắc lương thực cũng không thu được mấy hạt, Ngư Nhân mỗi tháng đều đi lên trấn trên lấy bạc được phân chia, bạc đều đưa cho Hà thị tích lũy. Trong lúc này, lại thêm ba con heo con nuôi trong chuồng heo sau chân núi. Hà thị bởi vì muốn chiếu cố gà heo, còn phải chăm sóc vườn rau. . . , cũng không có thời gian làm đồ thêu, lúc rảnh cũng chỉ làm mấy bộ quần áo cho tỷ đệ các nàng.

Lúa trong ruộng cũng cần phải thu, khoai lang cũng cần nên đào. Trong nhà không có nam nhân, cả Hà thị, Ngư Nhân cùng tiểu Hồ đều phải thu hoạch, thời gian thu hoạch lúa ít nhất cũng mất vài ngày.

Tại nông thôn, thu hoạch lúa dựa vào chính đôi tay, đi vào trong ruộng, cầm kéo, cắt bông lúa rồi đem thả vào bên trong sọt, sau đó gánh về nhà đem phơi nắng trong sân. Ngư Nhân nhìn phương thức thu hoạch như vậy, khóc không ra nước mắt, cái này phải thu tới khi nào a. Không được, cần phải cải tiến phương pháp này, phải dùng liềm mới được, mục tiêu của Ngư Nhân là làm đại địa chủ mà, ruộng đồng này ít nhất phải hơn mười mẫu, cách làm này không được.

Nhưng mà người nơi này từ xưa đến nay đều thu hoạch như vậy. Năm nay thì chắc không được rồi, sang năm chắc chắn phải chuẩn bị tốt liềm. Còn phải làm cối giã gạo lớn để cho trâu kéo ép hạt thóc. Cứ như vậy, người một nhà tiến lên trận địa, Tiểu Mỹ cũng trở về hỗ trợ, bỏ ra thời gian bốn ngày, mọi người đều quá sức mệt mỏi. Cuối cùng cũng đem thóc đều thu trở về, trong đất chỉ còn lưu lại cán cây lúa trơn bóng. Những cái này có thể lưu lại tại đó, phơi nắng mấy ngày, rồi dùng đũa đem đốt đi, đốt thành tro lưu lại trong đất đem làm phân cho đất. Đến đầu xuân, mang trâu đến, đem đất tẻ cấy lên một lần là có thể gieo hạt giống rồi.

Nhìn thóc kia trải ra nội viện, mỗi người trong nhà trên mặt đều cười tươi như hoa. Ngư Nhân nhìn nhìn, lúa năm nay sinh trưởng không tốt, rất nhiều hạt lép đấy. Cuối cùng cũng không được bao nhiêu hạt gạo. Bận rộn liên tục mấy ngày, Hà thị cũng không có vội vàng đi thu khoai lang. Mọi người trong nhà nghỉ ngơi thật tốt hai ngày. Trong nhà nuôi gà đã bắt đầu đẻ trứng rồi, thỉnh thoảng cả nhà có thể uống súp trứng gà, mấy tỷ đệ Ngư Nhân còn có thể ăn trứng gà luộc, Hà thị thì không nở ăn, còn lại thì tích lũy. . .xong cầm lên thị trấn bán, Ngư Nhân đã nói rất nhiều lần, nương nàng cũng không chịu nghe, nàng cũng đành để tùy ý vậy.

Lúc ăn cơm. Hà thị nói với mọi người “Ngày mai đi đào khoai lang.” Nghe nói muốn đào khoai lang, Tiểu Hồ cùng Tiểu Kỳ rất cao hứng, đào khoai lang rồi, có thể đem khoai lang vui trong lò nướng chín ăn, hương vị ngọt ngào vô cùng. Còn có thể làm khoai lang viên ăn, trước kia trong nhà nghèo, phải đem khoai lang thành lương thực chính để ăn, hiện nay cũng đã có chút tích góp rồi, có thể ăn uống đa dạng hơn, Ngư Nhân cũng có chút chờ mong.

Ngày hôm sau, sáng tinh mơ, Hà thị mang theo mấy tỷ đệ Ngư Nhân đi đến ruộng. Đi vào trong ruộng mới phát hiện ruộng năm nay khô hạn cỡ nào, mặt đất cứng rắn như vậy, Ngư Nhân cuốc xuống một cái, mới đào cái hố nhỏ, Ngư Nhân lo lắng trong lúc nhỏ khoai lang. . .như thế này, không biết có thể được không. Hà thị và Ngư Nhân ra sức đào ở phía trước, Tiểu Hồ cùng Tiểu Kỳ ở phía sau ra sức nhặt lấy. Nhất định phải cẩn thận đào lấy, nếu không sẽ làm hư khoai lang. Ngư Nhân dốc lòng đào phá “Thời điểm đào cẩn thận chút, nhìn, như mẹ đây này, ở bên cạnh bắt đầu đào, trước dùng cuốc làm cho đất hai bên rơi lỏng ra, nếu có đống (bụi cây quán quýt, thực vật mọc chằng chịt có tua dây) . . . thì dùng tay kéo kéo đống kia một cái, làm cho đất rơi ra, lại dùng tay moi đất kia cho ra, lúc này cũng thuận lợi hơn rồi.” Hà thị đào bên cạnh chỉ dạy Ngư Nhân, tay nghề Ngư Nhân cũng dần dần có tiến triển.

Giữa trưa không có về nhà ăn cơm, đem lương khô tới ăn luôn ở trong ruộng. Cơm nước xong xuôi lại tiếp tục đào, đầu bờ ruộng bên cạnh khoai lang cũng chông chắt thành núi nhỏ rồi. Thẳng đến khi mặt trời nghiêng về phía tây, cuối cùng cũng đào xong khoai lang rồi. Hà thị đều đem khoai lang bỏ vào sọt, xếp tràn đầy bốn cái sọt, nhìn thấy cũng phải gần 200 cân rồi. Hà thị chọn lấy hai cái sọt lớn, còn lại hai cái là của Ngư Nhân, thì thoảng Tiểu Hồ cũng phụ giúp gánh bớt.

Chương 25: Tiệc Mừng Đơn Giản

Hà thị cùng mọi người làm việc mấy ngày, cuối cùng cũng đã đem thóc phơi xong. Bỏ hết thóc vào túi to, chờ lúc cần ăn thì đem đi giã. Ngự Nhân nghe Hà thị nói xong, chỉ gật đầu.

Vì lượng khoai lang không nhiều lắm, cho nên cũng không cất vào kho, chỉ dùng mây kết thành một chỗ, treo bên ngoài.

Vội vã mấy ngày, coi như cũng có chút thu hoạch. Hà thị quyết định nấu cho bọn nhỏ một bữa ăn ngon. Hiện tại đã dần dần tốt lên, cũng không cần phải làm khổ bọn chúng, đều tới tuổi phát triển rồi.

Hôm đó, Hà thị sáng sớm đã lái xe trâu lên trấn chọn mua chút đồ ăn, thuận tiện đem tiểu Mỹ đón về nhà ở vài ngày. Lâu không gặp nó, quả thật rất nhớ. Hà thị cũng mang theo tiểu Hồ cùng lên trấn.

Ngự Nhân ở nhà, dẫn tiểu Kỳ ra sau viện gieo hạt củ cải. Hạt là hôm kia nhà Bạch tam thăm mang tới, thừa dịp rảnh gieo xuống luôn. Hiện tại vừa vào thu, dưa chuột cũng đã lớn, Ngự Nhân hái một ít, đem đi phơi nắng, sau đó chà muối vào, lại bỏ thêm chút bột hoa tiêu, lấy sạp che, làm thành dưa chuột muối. Hiện tại trong nhà cũng còn, tất cả mọi người đều thích ăn. Ngự Nhân chuẩn bị sang năm sẽ trồng thêm nhiều dưa chuột một chút.

Phân tro đều đốt thành đồng bóng bên tường viện. Ngự Nhân đem mầm củ cải gieo xuống, lại lấy cào cào cắn thân một lần, tưới thêm chút nước, cuối cùng tát thêm một tầng phân tro. Vườn rau bên cạnh cũng đã ăn được.

Làm xong này nọ thì cũng đã giữa trưa. Ngự Nhân chạy tới chân núi gọi tiểu Kỳ, đứa nhỏ này không có việc gì đều chạy đi xem gà, xem heo. Mấy con heo lần trước mua cũng đã được bốn mươi cân. Chờ tới cuối năm, Ngự Nhân tính toán giết ăn thịt, nhà mình ăn một nửa, một nửa phơi khô. Còn lại mấy đầu, chờ năm sau lớn chút nữa thì đem lên trấn bán. Ngự Nhân nghĩ muốn nhanh có bạc, nường hiện tại rất muốn mua thêm đất. Có đất thì ước mong của mình mới có thể thực hiện được.

Trở lại tiền viện, rửa tay qua, sau đó chạy nhanh tới phòng bếp nấu cơm. Nương về trễ, không thể để bà nấu cơm nữa. Lát tiểu Mỹ cũng về theo mà. Xào đĩa rau, lại chưng ít canh trứng, măng xào. Ngự Nhân đặc biệt thích ăn măng. Cuối cùng là nấu cơm. Hiện tại bạc ăn cơm đã có, tiền hàng thuê mỗi tháng cũng khá quan. Ngự Nhân cũng dốc hết sức nghĩ ra mấy mẩu hoa văn.

Làm cơm xong, vừa bùng lên bàn thì mấy người Hà thị đã trở lại. Ngự Nhân trước giúp tiểu Kỳ ăn cơm. Còn mình thì chờ cùng ăn với Hà thị. Mang tiểu Kỳ vào sương phòng, giúp nó cởi giày, lại đem nó lên giường nằm, Ngự Nhân ngồi một bên, kể cho hắn chuyện người đánh cá và con cá vàng. Hiện tại, Ngự Nhân đều kiên trì mỗi đêm trước khi ngủ, có thời gian liền kể cho tiểu Kỳ vài chuyện xưa, cho nó thêm chút kiến thức. Tiểu Kỳ ngủ rồi, Ngự Nhân mới nghe thấy tiếng của Hà thị. vén rèm lên, ra khỏi phòng, Hà thị đã đem xe trâu đuổi vào sân. Giúp bà đỡ đồ vật xuống, sau đó, tiểu Hồ tự kéo trâu hướng vào chuồng. Ở hậu viện cũng đắp một cái chuồng trâu., Trâu quý giá, không dám thả ra ngoài.

“Nương, nếu đã mua nhiều bột ngô như vậy, sao không mua thêm chút bột mì và gạo?” Ngự Nhân nhìn hai túi bột ngô lớn, hỏi.

“Con xem hôm nay xem, từ lúc nhập thu tới giờ không có qua một giọt mưa, rất có thể sẽ có đại hạn. Lương thực nhiều một chút thì trong lòng nương cũng đỡ lo.” Hà thị vừa đi vừa nói. Nương nói cũng có đạo lý, nên Ngự Nhân cũng không nói thêm gì nữa.

“Tiểu Mỹ, lại đây cho tỷ ôm nào. Tỷ nhớ muội muốn chết.” Ngự Nhân lời kéo tiểu Mỹ, muội muội mới một tháng không gặp đã cao lên thiệt nhiều, lại rất có tinh thần.

“Tỷ, nương hôm nay mua rất nhiều đồ ăn nha, có tương giò, có cá, còn mua thêm hai khối đậu hủ cùng ít bánh ngọt. Bất quá, nương nói, bánh ngọt là để đưa qua nhà ông nội bà nội.” Tiểu Mỹ được về nhà, rất vui vẻ. Đối với hiếu tâm của Hà thị, Ngự Nhân cũng không thể nói gì. Người ở niên đại này, có một số thứ trong lòng đã là thâm căn cố đế, khó có thể thay đổi. Dù sao thì, mình không hiểu kính họ là được.

Ăn trưa xong, quét dọn phòng bếp sạch sẽ rồi, Hà thị liền kéo cả nhà chuẩn bị cơm chiều. Tương giò đã chín, hâm lên cho thêm miếng nước vào là được. Cá thì vừa giết, Ngự Nhân xung phong nhận việc làm cá. Hà thị ở bên bên nấu khoai lang. Tiểu Hồ nhóm lửa, tiểu Mỹ rửa đồ, tiểu Kỳ tự ngồi chơi.

Ngự Nhân làm sạch cá xong, cắt vài dao trên thân cá, sau đó lấy muối, tỏi, hoa tiêu đem trộn vào, ướp nửa giờ. Trong nồi bỏ chút mỡ, chờ nóng lên thì bỏ cá vào. Đợi tới khi hai mặt đã khô vàng thì cho chút nước. Cuối cùng là phóng vào chút gừng, tương, lật đi lật lại vài cái, món cá kho liền đại công cáo thành.

Món khoai lang viên của Hà thị cũng đã làm xong, đều được vo thành một đồng viên tròn nhỏ đặt trên thớt. Nấu khoai lang viên trước hết là phải đem khoai chưng chín, lại dùng bột mì vo thành hình tròn, cuối cùng cho vào chảo dầu.

Trong phòng bếp là một mảnh khí thế ngất trời, ai cũng mười phần nhiệt tình. Cuối cùng, tất cả đồ ăn đều đã làm xong. Vì còn muốn trước hết cúng cha của đám nhỏ, Hà thị không cho đứa nào ăn vội trước.

Mang đồ ăn bày lên nhà chính, tới trước bàn thờ của chồng, Hà thị cuối cùng nhin không được, anh anh khóc. Bọn Ngự Nhân cũng cảm thấy thương cảm. Hà thị thấy thế, cố nén, giữ vững tinh thần mà dỗ bọn nhỏ. Ngự Nhân cũng nói vài lời vui vẻ, không khí dần dần tốt lên. Khoai lang viên, cá kho, đậu hũ, tương giò, rau xào, đồ ăn thực phong phú, ăn rất vui vẻ.

“Nương, nương vất vả rồi, nào, lấy trà thay rượu, con mời nương một ly.” Ngự Nhân nâng chung trà lên, tiểu Hồ tiểu Mỹ thấy thế, cũng nâng chung trà. Tiểu Kỳ đáng yêu cũng đi theo góp vui.

“Các con đều ăn đi, ăn cho no. Trước kia khổ cho các con rồi.” Hà thị cũng không biết nói thế nào cho tốt, bà cũng không nghĩ sẽ có ngày, trong nhà có cá, có thịt để ăn.

Bữa cơm này, mọi người đều ăn thực vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kế Hoạch Của Ngự Nhân

Sau khi vào thu, trời cũng đã dần dần chuyển lạnh. Hà thị từ sớm đã chuẩn bị áo kếp cho bọn nhỏ. Sau khi gặt lúa xong, Ngự Nhân nghĩ cho nó thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, năm sau mới có thể thu hoạch. Cho nên ruộng cứ bị bỏ không như vậy. Hà thị bớt chút thời gian mang theo Ngự Nhân đi đốt ruộng. Đốt thành tro, sau đó cứ để nó lại trong ruộng.

Về phần ba mẫu ruộng cạnh kia, Hà thị vốn cũng là không có ý định trồng trọt, nhưng Ngự Nhân kiên trì muốn ở trồng trong đó hai mẫu củ cải và một mẫu rau cải trắng, Hà thị cũng mặc nằng an bài. Trước kia, Hà thị chưa từng sống như vậy bao giờ.

May mắn trong nhà có một con trâu, Ngự Nhân để cho tiểu Hồ giúp đỡ kéo trâu vào trong ruộng, cái cây buộc bằng dây thừng, cẩn thận cày sâu. Nhiều ngày trời không mưa , đất rất khô, đều phải dùng hết sức mới nhìn thấy một ít cát lẫn trong đất. Về phần giống cây, từ sớm Ngự Nhân đã để Hà thị chuẩn bị. Năng lực chống hạn củ cải và cải trắng cũng khá tốt, sau khi củ cải trưởng thành, củ cải mới mẻ ăn rất có dinh dưỡng, tục ngữ nói đông ăn củ cải hạ ăn tỏi, mùa thu dù sao cũng xem như là bắt đầu của mùa đông . Còn có thể cắt củ cải củ tẩy sạch thành mảnh nhỏ. Còn có thể làm thành củ cải muối, đây mới là mục đích chủ yếu Ngự Nhân.

Ngự Nhân đã đi chợ vài lần, mấy thứ mang theo đều là do bọn họ cảm đồ ăn nhà mình theo để khỏi mua, tiết kiệm được mấy văn tiền, nếu đến lúc mình gieo trồng rau dưa số lượng lớn, lại mang lên bán, vậy các hương dân bán lẻ sẽ không có đường sống. Ngự Nhân không muốn làm như vậy, cho nên Ngự Nhân định đi lối tắt, nếu không muốn tranh với bọn họ, vậy mình làm rau dưa thành rau khô, làm thành dưa muối, cũng được vậy, chỉ cần hương vị ngon, người khác sẽ chấp nhận, bán cái này lời nhiều hơn bán rau dưa tươi. Thôn trấn lớn như vậy, dù thế nào thị trường cũng không lớn, mà nếu như mình muốn vận chuyển đến kinh thành bán, không nói đến có thể bán đi hay không, lộ trình dài, lúc mang đi rau dưa còn tươi, nhưng khi đến nơi thì đã héo mất. Cho nên, bán rau dưa tươi đúng là không thể được. Mình cũng thích ăn dưa muối này nọ, ngay cả bọn nương cũng thích ăn. Vậy mình có thể không kiêu ngạo sao. Hắc hắc, đến lúc đó đường làm ăn ở kinh thành rộng mở, còn không phải là bạc cuộn cuộn đến ư. Ngự Nhân vẽ ra cảnh tượng tốt đẹp ở trong đầu.

Chọn rau cải trắng cũng là nguyên nhân này , rau cải trắng có thể làm thành dưa chua, là quan trọng nhất vẫn là có thể làm thành rau cải trắng chua cay (hình như là muối chua cay), đây cũng là món mà Ngự Nhân thích ăn. Nhưng tạm thời còn chưa tìm được hạt tiêu, nhưng Ngự Nhân nghĩ trước tỏi đầu ra, sau đó mới nghiên cứu thật tốt rồi thực hiện, trước hết để cho bọn nương nếm thử, nếu bọn họ đều chấp nhận, vậy mở rộng ra diện tích lớn là có thể . Thật còn có rất nhiều loại khác có thể muối chua, nhưng bây giờ ruộng đồng trong nhà không nhiều, hơn nữa, không biết phản ứng của thị trường thế nào, tạm thời làm nhỏ một chút, để cho người trong nhà nếm thử, lại mở rộng đến tầu lâu của trấn trên, nếu được, mình lại gieo trồng trên diện tích lớn, sau đó lại làm dưa chua với số lượng lớn, chậm rãi mở rộng đến kinh thành. Lòng dạ của Ngự Nhân vẫn rất thiện lương, không muốn tranh đoạt miếng cơm của người khác, cũng chỉ dựa vào sự tính toán khéo léo của mình. Hơn nữa, mình còn có vũ khí bí mật, đây là hàng độc quyền, là hoa tiêu, thứ này dùng rất tốt, lúc đó dưa chua của nhà mình nhưng là không người có thể vượt qua. Ngự Nhân tự tin nghĩ.

Hà thị tuy không nói đồng ý loại đồ ăn này của Ngự Nhân, bây giờ trời cũng không mưa, ruộng đất không có nước, có thể nảy mầm hay không là cả một vấn đề. Nhưng cuối cùng cũng không phản đối, Ngự Nhân và tiểu Hồ mới cày ruộng xong, Hà thị mang theo Tiểu Kỳ đi tới.

"Tiểu Hồ, con giỏi lắm, có thể xới đất rồi sao" Hà thị trêu ghẹo tiểu Hồ đang chỉnh tề cây xới.

"Nương, con là nam tử hán của nhà chúng ta , hắc hắc, thật ra ta đã từng trộm luyện tập qua" tiểu Hồ nói xong thì nhìn Ngự Nhân. Chuyện này Ngự Nhân biết, tiểu Hồ quả thực từng lên lút luyện tập. Bây giờ tình cảm giữa con trâu và tiểu Hồ rất tốt, nó vẫn do tiểu Hồ chăm sóc.

"Này, bên kia có một vũng nước cạnh nhỏ, bây giờ cũng không biết có còn không, Ngự Nhân, người đi qua xem" Hà thị nói với Ngự Nhân. Ngự Nhân vừa nghe, cao hứng suốt nửa nhảy dựng lên, nằng đang lo gieo hạt xong, không có nước tưới phải làm sao bây giờ, không kịp mang theo thùng đã vội chạy đi.

Vừa thấy nơi Hà thị chỉ định, Ngự Nhân lập tức nhúc nhích, cái này không phải kênh, cũng không tính là rãnh nhỏ, nước đã khô gần hết, chỉ còn nước bùn vàng vàng nâu nâu bên dưới. Nước này không thể trông cậy vào được, vậy chỉ có thể mỗi xách nước từ nhà đến, nhưng như vậy rất vất vả. Ngự Nhân ngồi xổm xuống, dùng gáo, từ từ múc lên rồi chất nước qua muôi, chứa bùn lại. Nàng tìm nước ở xung quanh cái vũng đó, mất cả buổi trời mới đầy một muôi.

Hà thị nhìn thấy cái muôi kia cũng cười, "Làm khó người rồi, có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, chỗ kia trước đây là một con rạch, một hồi chúng ta lấy cái cuốc đào xuống sâu, vậy thì nước có thể tràn ra."

Ngự Nhân không có nói kế hoạch của mình cho Hà thị biết, Hà thị đã cảm thấy mỹ mãn với những gì trong nhà có bây giờ. Nhưng Ngự Nhân muốn càng nhiều ruộng đất để thực hiện giấc mộng của mình, bây giờ bước đầu tiên là bán ra, chỉ cần rau dưa này được chấp nhận, vậy là mình đã thành công hơn một nửa, về phần hương vị và chất lượng của dưa chua, Ngự Nhân rất có tin tưởng.

Bạc được chia từ tiệm thêu, Hà thị đều giữ lại, Ngự Nhân tính qua năm sau, đi tìm thôn trưởng, xem xem trong thôn có ai bán ruộng, nhà mình sẽ qua mua một ít, đến lúc đó một bộ phận trồng lương thực, một bộ phận thì trồng rau dưa.

Rau dưa có thể lấy làm dưa chua. Lương thực thì vừa có thể ăn, vừa có thể bán, vừa có thể lấy một ít đi nuôi gà nuôi heo, Ngự Nhân cũng tính năm sau lại mua thêm gà và heo. Bây giờ đất trồng rau ở hậu viện, được bón phân gà và phân heo vào, sinh trưởng tốt vô cùng. Đều đã hái được mang tặng cho nhà Bạch tam thẩm và nhà trưởng thôn. Thật ra Hà thị cũng nghĩ đưa cho gia gia và bà nội của Ngự Nhân, nhưng Ngự Nhân kiên trì không cho, đồ ăn này nếu đưa đi, phòng chừng đất trồng rau trong hậu viện nhà mình không được đảm bảo.

Trước kia Ngự Nhân làm một bộ cờ tướng cho tiểu Hồ, tiểu Hồ đã sớm học xong cách chơi từ Ngự Nhân, buổi tối lúc rảnh rỗi, hai người đều chém giết một phen, mỗi lần đều là tiểu Hồ đại bại. Tiểu Hồ thực mê muội cái này. Ngự Nhân cũng nghe ngóng từ trên, niên đại này không ai có cờ tướng cả, Ngự Nhân tính tìm cơ hội mở rộng cái này, đây cũng là trò giải trí độc nhất vô nhị. Hơn nữa già trẻ đều có thể sử dụng. Kiếp trước mình cũng là biết rất nhiều cách chơi bài và cờ khác nhau, niên đại này không có TV và các loại trò chơi giải trí, nếu như mình có thể tìm được cơ hội ở phương diện này, vậy còn lo lắng nhà mình không giàu lên sao? Chỉ cần có bạc, mình có thể mua ruộng mua đất. Chỉ cần có ruộng đất trong tay thì trong lòng mới yên ổn được.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chuẩn Bị Sang Đông

Trời ngày càng lạnh, Hà thị dự tính lên trấn mua chút vải vóc, may vài cái áo bông cho tụi nhỏ. Hiện tại trong nhà cũng có dư ít tiền, không khổ như trước kia nữa. Tiểu Hồ năm trước còn mặc lại áo bông của Ngự Nhân, lúc ra ngoài đều bị đám nhỏ trong thôn trêu chọc, khi về nhà liền cáu kỉnh không vui. Hà thị lòng chua xót vô cùng. Ngự Nhân qua năm cũng đã mười bốn, tuổi này nhà người ta đã tính chuyện mai mối rồi, cũng phải may cho nó hai bộ quần áo. Hai đứa còn lại cũng không thể bỏ qua.

Sáng sớm, Hà thị đã bảo tiểu Hồ chuẩn bị tốt xe trâu. Người một nhà đều sẵn sàng lên trấn mua đồ cho mùa đông. Đầu đông, thời tiết trở lạnh, nhưng tuyết cũng còn ít, nếu không không thể nào đi đường rồi. Nhà Bạch tam thẩm hôm nay cũng lên trấn, muốn đi nhờ xe. Tiểu Hồ vội vàng lái xe tới cửa thôn, Bạch tam thẩm đã chờ ở đó. Lên xe xong, đoàn người liền hướng trấn trên mà đi. Dọc đường, Bạch tam thẩm luôn miệng khen xe ngồi tốt, so với đi bộ tốt hơn nhiều lắm. Tuy vậy, ghế đệm cũng có chút chua chua. Hà thị và Ngự Nhân cũng không nói nhiều, người trong thôn không giàu, làm gì có ai có tiền mua trâu, đều là dựa vào bán thân. Nhà thôn trưởng cũng có trâu, bình thường đều coi như bảo bối.

Tới trấn trên, Hà thị dẫn Ngự Nhân, tiểu Kỳ cùng Bạch tam thẩm xuống xe. Tiểu Hồ đem trâu tới tiểu viện nhà mình. Cũng không dám để Bạch tam thẩm biết nhà mình còn thuê viện. Cái này mà để người trong thôn biết, hai lão nhân nhà mình không biết còn tới cửa nháo tới cớ nào nữa.

"Nương, con tự mình đi tìm muối muối. Nương dẫn tiểu Kỳ bồi Bạch tam thẩm lên trấn mua đồ đi. Lát hồi con đi tìm mọi người." Ngự Nhân cố ý tránh đi, Hà thị cũng hiểu ý nàng, gật gật đầu, lôi kéo Bạch tam thẩm rồi đi.

Ngự Nhân lần này cũng mang theo chút mẫu hoa văn mới. Hoa văn đã giao ra không ít, bạc cũng cầm lại không ít, nhưng tóm lại cũng là nằm trong tay người khác, cái này khiến trong lòng Ngự Nhân rất mâu thuẫn. Cũng may, mấy mẫu hoa văn này chưa phải đẹp nhất, cái tốt nhất còn ở trong đầu mình. Nếu mình có cửa hàng riêng, tự mình kinh doanh được thì thật là tốt biết bao. Chờ thêm năm nữa, Ngự Nhân muốn nghĩ ra một cái cớ, chạy tới kinh thành xem.

Tới cửa hàng, nói chuyện phiếm với tiểu Mỹ vài câu, lại đem hoa văn giao cho Vương chương quý, cầm bạc của mình, Ngự Nhân lại chạy đi tìm Hà thị.

"Tỷ tỷ." Ngự Nhân vừa nhìn lại thì tiểu Hồ cũng đã chạy tới.

"Buộc trâu xong rồi?" Ngự Nhân tùy tiện hỏi.

"Dạ, buộc rồi, có cho nó ít cỏ với nước." Tiểu Hồ ngây thơ cười nói.

"Đệ mỗi lần lên trần đều nhớ mang theo cỏ với nước, đệ đối với tỷ còn chưa tốt như vậy nha." Ngự Nhân chọc ghẹo.

Kéo kéo tay tiểu Hồ, hai tỷ đệ thân thiết đi về phía trước. Không lâu sau, cả hai nhìn thấy Hà thị. Trên tay Hà thị đã cầm rất nhiều đồ đạc, Ngự Nhân và tiểu Hồ chạy nhanh tới cầm giúp.

"Tiểu Hồ, con trước lấy xe đã." Hà thị phân phó, Bạch tam thâm nhìn Hà thị mua nhiều đồ như vậy, trong lòng rất hâm mộ.

Đoàn người tiếp tục đi lại trên trần, tới tiệm may, Hà thị không chọn quần áo may sẵn, mà là lựa ba tấm vải bông.

"Tam thâm, một hồi bà đem cuộn vải này về, may cho Lâm tử kiện xiêm y đi." Hà thị quay đầu nói với Bạch tam thâm

"Làm sao không biết xấu hổ như vậy, không cần, không cần đâu." Bạch tam thâm liên tục xua tay, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười. Tâm lý hâm mộ ghen tị cũng được an ủi một chút.

"Đều là hương thân, không nên khách khí, bà cũng giúp nhà ta không ít, chút tâm ý ấy xin đừng từ chối. Tiểu Mỹ nhà ta làm ở tiệm thêu, mỗi tháng có ít tiền mà." Hà thị nhét vải vào tay Bạch tam thâm.

Dầu, muối, tương, dấm, gạo, bột mì, Hà thị mỗi thứ mua một ít. Hiện tại trong nhà có chút khá giả, miệng mấy đứa nhỏ cũng kén lên. Không thích canh sùng nước ngọt như trước nữa. Lúc tới hàng điểm tâm, Hà thị ghé vào mua chút đồ ăn nhỏ thích ăn. Nhị lão trong thôn cũng cần phải hiếu kính. Đồng thời, bà còn cấp Bạch tam thâm một phần, khiến trong lòng Bạch tam thâm cân bằng trở lại.

Tiểu Hồ đuổi xe trâu chạy đến, đem đồ vật bỏ hết lên trên. Mấy người vừa ngồi lên thì vừa vịn xe cũng chật rồi. Tiểu Hồ có chút đau lòng cho con trâu.

Đưa Bạch tam thâm về cửa thôn xong, một nhà Ngự Nhân liền trở về nhà.

"Nương, gạo trong nhà còn nhiều mà, trong góc sương phòng còn mấy bao to nha."

"Con nít biết cái gì chứ, đông tới sẽ không lên trần được nữa, dựa vào số gạo này cũng không đủ dùng đâu. Sắp tới còn phải đi chuyển nữa." Hà thị vừa sửa sang vừa nói "Thừa dịp hiện tại thời tiết sáng sủa, từ ngày mai, các con cùng nương lên núi chặt thêm nhiều gỗ một chút, mùa đông dùng rất nhiều."

Một đêm vô sự. Ngày hôm sau, Hà thị sáng sớm đã gọi ba tỷ đệ dậy. Hôm qua đã qua chỗ Bạch tam thâm, nhờ bà ấy giúp chăm sóc tiểu Kỳ vài ngày. Buổi sáng ở nhà bà ăn cơm chơi đùa, giữa trưa mới đón về. Đương nhiên không phải đi tay không. Hà thị đã sớm đem ít rau xanh sau viện hái xong, dắt tiểu Kỳ đi.

Đi nửa đường, Ngự Nhân vẫn còn buồn ngủ. Lần này là lấy củi để đốt lửa, chỉ cần đốt được là được. Hà thị cũng không chạy lên núi, chỉ mang theo hai tỷ đệ đi tới chân núi, vào trong rừng, tìm mấy cây không lớn không nhỏ mà chặt. Hà thị khiêng gộc lớn, Ngự Nhân và tiểu Hồ vác mấy gộc nhỏ hơn. Cứ như vậy mà về. Chờ về tới nhà thì bà vai để sưng đỏ hết. Buổi chiều đương nhiên là ở nhà nghỉ ngơi.

Ăn cơm xong, Hà thị đi làm áo bông, Ngự Nhân và tiểu Hồ ở một bên đánh cờ tướng. Tiểu Kỳ ngồi chồm hổm bên cạnh nhìn. Ngự Nhân nhìn bộ dạng hứng thú của nó, nói: "Tiểu Kỳ, muốn học không? Tỷ chỉ đệ."

"Cờ tướng có ba mươi hai quân, đệ xem, chia thành hai màu đỏ và đen. Mỗi bên mười sáu quân." Ngự Nhân nói xong. Tiểu Kỳ còn thật sự nghiêm túc nghe.

"Hôm nay trước chỉ đệ nhận thức quân cờ, đệ nhìn, đây là quân suất..." Ngự Nhân kiên nhẫn dạy.

Liên tục vài ngày, mấy mẹ con đều sáng sớm rời giường đi đốn củi. Buổi chiều ở nhà bổ củi, để phơi nắng dưới mái hiên. Chờ phơi xong thì gom lại để trong nhà. Qua vài ngày đã chất thành núi nhỏ. Ngự Nhân nghĩ vậy là đủ rồi, nhưng Hà thị nói, chút kia còn chưa đủ. Nếu muốn an ổn ngồi trong nhà qua mùa đông này, thì còn phải lên núi vài ngày nữa. Lần này ai cũng mệt mỏi, đành phải nghỉ tạm vài ngày rồi mới tiếp tục đi.

Lúc rảnh rỗi, Hà thị liền làm áo bông. Không quá hai ngày, đã đem áo bông của tiểu Kỳ làm xong. Còn lại ba đứa nhỏ, tới tới chậm rãi mà làm.

Bận rộn chừng mười ngày, cuối cùng đã chuẩn bị xong củi lửa cho mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sinh Nhật Của Hà Thị (Nhất)

Thu đi đông lại, trời cũng đã chuyển lạnh, nơi này thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, Ngự Nhân rất không quen. Không có áo lông, cũng chưa tới lúc mặc áo bông,

chỉ phải khoác lên người hai chiếc áo kép thật dày. Ngự Nhân về kiểu mẫu, để Hà thị chiếu theo đó cắt làm áo ấm, mặc ở trong quần áo rất được. Lúc vừa làm xong, Hà thị nhìn hình dáng kỳ quái của nó, rất hoài nghi có thể dùng được hay không, nhìn khuôn mặt đắc ý của Ngự Nhân, cũng là làm cho bọn Tiểu Hồ mỗi người một cái. Kết quả người người đều nói mặc vào rất ấm, Hà thị mới tin.

Trước khi đến mùa đông đã chuẩn bị đầy đủ vật tư, bây giờ chỉ cần mỗi ngày ở trong phòng không ra ngoài cũng không sao. Nhìn một đồng củi dưới mái hiên, trong lòng đã thấy ấm áp. Đúng ngày, Hà thị đi lên trần trên trước khi mùa đông bắt đầu để giao kiểu dáng mà Ngự Nhân vẽ, mua nhiều thứ trở về.

Vừa vào năm mới, phải mua một ít gà và heo về. Hàng rào phải tiếp tục xây rộng ra, chuồng heo cũng phải mở rộng hơn. Bởi vậy thừa dịp trời còn chưa đông tuyết, Hà thị nghĩ còn có thể lên núi, nên mang theo mọi người lên núi, chặt rất nhiều trúc mang về. Đồng thời, cũng ra sau núi chuyển rất nhiều đá về chất đóng ở chân núi. Nay đó đều phải làm xong... trước mùa đông này.

Ngự Nhân thường thường sẽ đi xem xét rau dưa, cái củ và rau cải trắng đều dài hơn, trông vô cùng đáng yêu. Ngự Nhân còn hái cái củ về ăn hai lần, không lâu sau, là có thể thu hoạch tất cả. Rau cải trắng cần phải thu hoạch trước khi tuyết rơi. Chờ cái củ và rau cải thu hoạch xong, Ngự Nhân tính bắt tay vào làm đợt dưa chua đầu tiên. Rau xanh trồng sau hậu viện là đủ cho người trong nhà một ăn qua mùa đông.

Một lần vô tình Ngự Nhân nghe Tiểu Hồ nhắc tới sinh nhật Hà thị đã đến gần, Ngự Nhân đặc biệt để ý, sau đó làm bộ vô tình chứng thực với Hà thị. Ngự Nhân đã sớm thật sự xem Hà thị như nương mình, trước kia trong nhà khó khăn, chắc là Hà thị chưa từng làm sinh nhật. Lần này, đã có mình, sẽ cho Hà thị một sinh nhật vô cùng náo nhiệt vô cùng ý nghĩa. Ngự Nhân bắt đầu chuẩn bị từ sớm, thương lượng cùng bọn Tiểu Hồ nên làm thế nào mới có thể để Hà thị vui.

Qua hai ngày nữa là sinh nhật Hà thị, Ngự Nhân định đi một chuyến lên trần trên, mua vài thứ về, ăn thật ngon để chúc mừng. Sáng sớm, Ngự Nhân để Tiểu Hồ lên xe, Hà thị thấy sắc trời không được tốt, rất âm u, sợ là sẽ có đợt tuyết đầu tiên, vốn không định cho bọn họ đi, nhưng Ngự Nhân và Tiểu Hồ kiên trì, nói là nhớ Tiểu Mỹ, đi thăm nàng, thuận tiện mua chút đồ về nhà. Ngự Nhân và bọn Tiểu Hồ vẫn gạt Hà thị. Chuẩn bị cho bà một kinh hi ngoài ý muốn.

Sau khi có xe trâu, thời gian đến trần ngắn lại rất nhiều, trước kia đi hai canh giờ, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ cần một canh giờ. Tới trần trên, hai người đi quá vội vào buổi sáng, ngay cả cơm cũng chưa ăn. Trước tiên cắt xe trâu vào trong tiểu viện, Ngự Nhân mang Tiểu Hồ đi vào một sạp bán đồ ăn, ăn hai cái bánh bao, uống hai chén cháo, ăn xong lập tức thấy trong người ấm lên. Tuy đi xe trâu rất nhanh, nhưng bị gió mùa đông thổi, rất lạnh.

Ăn cơm xong, Ngự Nhân mang Tiểu Hồ đi trước tiệm thêu đón Tiểu Mỹ, mừng sinh nhật Hà thị, nhất định phải đủ toàn bộ con cái. Lấy mẫu thêu mới ra, thuyết minh nguyên do cùng Vương chương quý, Vương chương quý còn khách khí lấy ra hai lượng bạc, để Ngự Nhân mua chút quà cho Hà thị, Ngự Nhân cũng không chối từ mà tiếp nhận. Tỷ đệ ba người tay cầm tay đi trên đường.

Ngự Nhân chuẩn bị làm 1 sinh nhật đặc biệt cho Hà thị, tự nhiên phải chuẩn bị chút đồ mới lạ mà Hà thị chưa thấy qua. Ngự Nhân mang theo nhóm đệ mua đồ ăn, mua hai cân thịt, vừa có mỡ vừa có nạc, có thể xào chung với rau để ăn, cũng có thể để gói bánh treo. Gà và trứng gà trong nhà có sẵn, không cần mua. Sau đó lại mua thêm hai cân thịt bò. Thịt để ăn đã đủ, rau dưa trong nhà cũng có. Ngự Nhân lại mua bột đậu. Đúng rồi, quan trọng nhất là nển, Ngự Nhân nhưng là nhớ rõ vô cùng, cái này không thể thiếu, Ngự Nhân chuẩn bị tự chế một cái bánh ngọt. Sau khi làm xong, cầm nển lên trên, nhất định sẽ cho Hà thị một kinh hi lớn. Dưới sự đề nghị của Tiểu Mỹ, Ngự Nhân còn đi tiệm quần áo mua cho Hà thị bộ đồ mới, cố ý tuyển có thêu hoa. Ngự Nhân xem thì quên, may mà Tiểu Mỹ nhắc nhở. Bọn họ đều có áo bông mới, chỉ có Hà thị vẫn mặc áo cũ. Nương là nương, mặc kệ lúc nào cũng chỉ biết lo lắng cho con của mình. Nghĩ nữ nhân đều yêu cái đẹp, Ngự Nhân lại đi cửa hàng trang sức, chọn đôi bông tai cho Hà thị. Còn đi cửa hàng sơn phấn mua sơn bột nước..., thật ra thì người nhà nông không dùng mấy cái này, nhưng Ngự Nhân muốn mua, muốn mua cho Hà thị. Ngự Nhân luôn cảm thấy nương nên trang điểm cho xinh đẹp, giống phu nhân vậy.

Mua đồ xong, tỷ đệ Ngự Nhân vội vàng ngồi xe trâu về nhà. Trên đường về, gió thổi rất mạnh, làm đau cả mặt, Ngự Nhân nghĩ, nếu có xe ngựa thì thật tốt, có thể ngồi ở trong xe. Nghĩ đi nghĩ lại, miệng khẽ "gió Bắc kia cứ thổi, bông tuyết kia cứ rơi. . . .", chọc bọn Tiểu Hồ cười không ngừng được, coi như là xua tan cái lạnh.

Đào mặt cũng đến ngày sinh nhật của Hà thị. Đầu đêm, gió thổi vũ vũ rất mạnh, trời vô cùng âm u. Đợi đến sáng sớm hôm sau, trên bầu trời đã bắt đầu rơi xuống những bông tuyết nhỏ nhỏ. Tất cả mọi người rất kinh hi, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông này.

Mọi thứ đều đã mua xong. Sau khi ăn điểm tâm, Ngự Nhân vội vàng để Hà thị phòng làm việc khâu vá. Tỷ đệ bọn họ đến giờ vẫn chưa lộ ra tí xú tin tức nào với Hà thị. Ngự Nhân mang theo đệ muội làm việc trong phòng bếp, đương nhiên, một hồi xào rau nhất định không thể gạt Hà thị, nàng sẽ nghe thấy tiếng cũng ngủ được mùi, nhưng mình có thể chuẩn bị trước vài thứ. Mình có thể trước làm bánh ngọt trước, sau đó giấu đi, chờ lúc ăn cơm đột nhiên mang lên bàn cơm, bọn Hà thị nhất định chưa từng thấy. Làm bánh ngọt phải dùng bột mì và trứng gà, trứng gà trong nhà có, mọi người đều biết. Đầu tiên Ngự Nhân phân phó Tiểu Mỹ giúp nàng tách phần lòng trắng trứng ra một bên. Làm bánh ngọt còn cần dùng đến sữa, lúc Ngự Nhân đi trần trên chọn mua thì đến chỗ người bán trâu lần trước, hần vừa vận có trâu mẹ vừa sinh, Ngự Nhân mua chút sữa. Mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ cần bắt đầu làm. Tiểu Mỹ giúp đỡ trợ thủ. Ngự Nhân nói cho Tiểu Mỹ cách làm sơ lược, Tiểu Mỹ bắt đầu đánh lòng trắng trứng.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Nông Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.